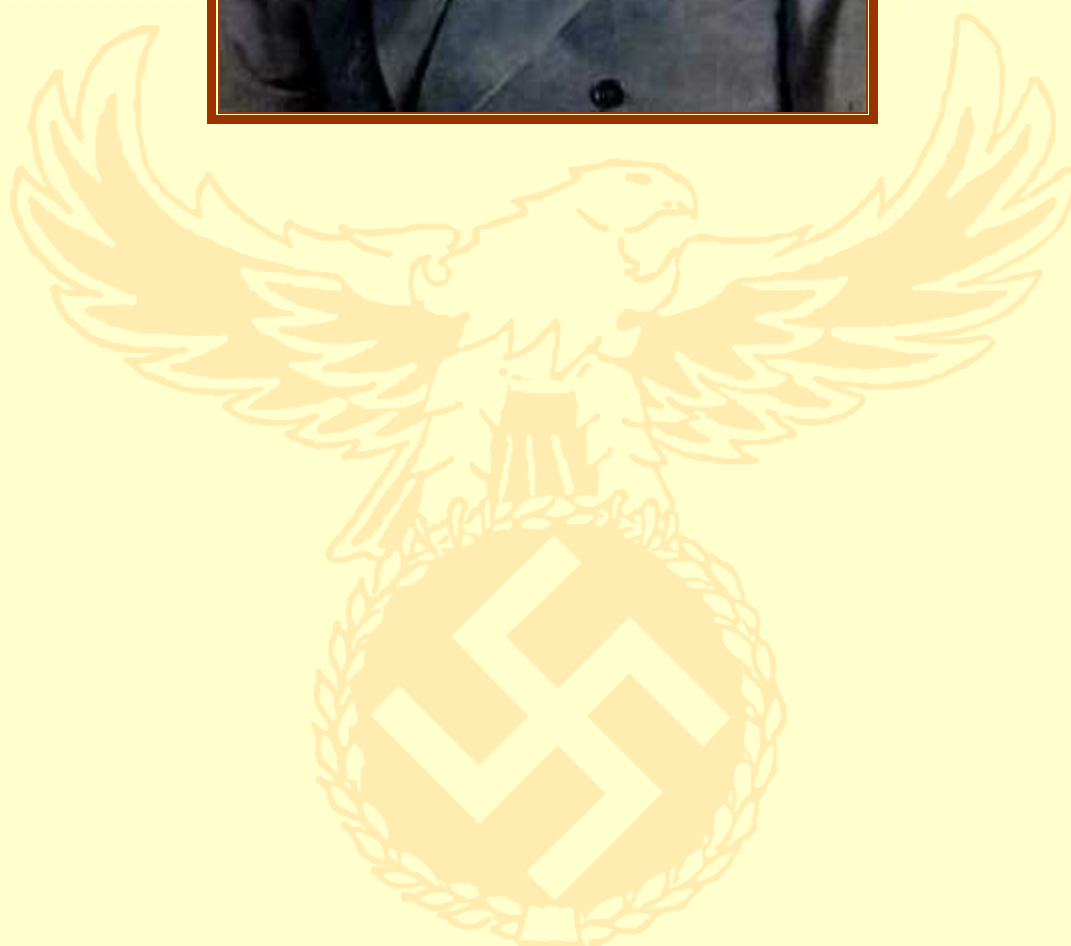

Д-р Йозеф Гьобелс

Политически речи

Нова Европа

Съдържание:

❖ Д-р Йозеф Гьобелс - личност и дело. - Предговор от проф. Л. Владикин	3
❖ Моралът на богатите	15
❖ Рожденият ден на фюрера 1939 г.	19
❖ Защита на германската културна политика	23
❖ Класовата борба между народите	28
❖ Новият стил	32
❖ Националсоциализмът и изкуството	35
❖ Културният живот през войната	39
❖ Рожденият ден на фюрера 1940 г.	42
❖ Едно небивало досега в историята време	46
❖ Германската младеж и войната	50
❖ Англия и нейните плутократи	53
❖ По стъпките на националсоциализма	56
❖ Лъжесоциалисти	59
❖ За психологическата страна на войната	62
❖ Старите циници	65
❖ Старата песен	68
❖ Радиопредаването във време на война	71
❖ Старият фронт	74
❖ Булото се смъква	77
❖ Приспособяване	80
❖ Политика и водене на война	83
❖ Войници в духовната борба	86
❖ Евреите са виновни	89
❖ Нашата демокрация	93
❖ За какво?	96
❖ Така наречената руска душа	99
❖ За смисъла на войната	103
❖ Що е жертва	106
❖ Кризата на изток и тоталната война	109

Д-р Йозеф Гьобелс – Личност и дело

Човекът, за когото толкова много се говори навсякъде по света и който говори на милиони в петте континента; човекът, чиито речи или статии се очакват с трепет от свои, от приятели и от врагове, защото чрез неговите думи ще прозрат мисълта и волята на германския народ, както и становището на Европа; човекът, който неотлъчно държи меча на истината и пресреща упоритите пристъпи на световната лъжа и клевета; човекът, който носи тежката отговорност за сигурността на духовния фронт - този главнокомандващ интелектуалната армия е една богата и всестранно надарена личност.

Този самороден гений бе рано открит и обработен от Адолф Хитлер - най-искреният ценител на даровитите хора и най-големият политически педагог в историята.

Току-що завършил университета, идеалист и поет, тъгуващ по голямото нещастие на родината си, Йозеф Гьобелс чу от устата на Хитлер в Мюнхен, че не всичко е загубено, че у народа се крият неподозирани големи сили, които само трябва да се пробудят, за да бъде Германия спасена.

Deutschland Erwache! Германио, пробуди се!

Този пророчески зов на фюрера пробуди политика у младия писател. И той се хвърли във вихъра на политиката с идеалистичния жар на своите 26 години. Увлечението беше пълно, защото младият писател съзря, че в Движението на Хитлер ще може да приложи и развие всичките си духовни сили: и пламенната си любов към родината, и писателския си талант, и своя идеализъм.

Той още не подозираше у себе си оратора, партийния организатор, народния водач и възпитател, неподражаемия полемист. Тези качества на родения държавник, които много рядко природата събира в една и съща личност, Гьобелс предусети и разви в динамиката на Хитлеровото движение.

Бързият възход на д-р Гьобелс, който след двадесетгодишна дейност го доведе до върховете на Райха, се дължи само на неговите лични заслуги. С развитието на своите сили той ставаше все по-необходим. И благоволенieto на фюрера означаваше само етапите на честното обществено признание.

Животът на Йозеф Гьобелс би трябвало да се опише подробно, та да служи за поука на младите общественици и да се знае какъв човек стои начело на духовния живот в Хитлеровия Райх и кой е поел отговорността да говори от името на германския народ. Обаче, за целта, която сме си поставили тук, ще се задоволим само с отбелязване на най-важните елементи в обществения живот на Гьобелс.

* *

Йозеф Гьобелс е райндлендер - син на онази западна германска област, която старият Рейн е изпълнил с чудни приказки и легенди, с рицарски замъци и бойни полета, с красиви изгледи, разнообразни цветя и златнозърнести лози. Тук небето е по-синьо, слънцето по-ярко и хората по-горещи. Рицарската строгост на прусаците се кръстосва с мечтателната нежност на рейнските минезингери. Тъй трябва да са произлезли ония рицари от преданията, които под тежката си ризница са носели нежно сърце и често заменяли меча с перото.

Йозеф Гьобелс е олицетворение на цялостния трезво-мислещ германски човек. Неговата воля е от пруска стомана, но неговият южен темперамент, който прави словото му стремително и красиво, е узрял под лъчите на рейнското слънце.

Дедите на Йозеф Гьобелс са били здрави германски селяни, които са обичали земята си, обработвали сая с пот на чело и са я бранили с кръвта си. От два такива селски рода, по бащина и по майчина линия, се е издигнало едно интелигентно градско семейство - бащата на Йозеф е бил търговец в Райд. В този именно град се е родил и е завършил гимназия бъдещият райхсминистър.

Роден е на 29 октомври 1897 г. Следвайки една стара традиция на германските студенти, Йозеф Гьобелс е посещавал лекции по обща история и философия, по-специално история на изкуствата и на литературата, в университетите на Бон, Фрайбург, Вюрцбург, Мюнхен, Хайделберг, Мюнстер и Франкфурт. Не е безинтересно да се отбележи, че тези градове са запазили много архитектурни и други паметници от Средновековието и Ренесанса и че в тях историята на изкуствата е много добре застъпена. Вюрцбург, например, със своите 40 църкви, строени през разни епохи и в различни стилове, е жив музей към един курс по история на строителното изкуство. А в някои черкви са запазени най-хубавите произведения на Рименшнайдер - ненадминатият майстор на дърворезба, който е живял дълго време във Вюрцбург, дори къщата му е запазена като културна светиня. Същото може да се каже за Мюнстер, чиито богати старинни постройки бяха едно съкровище за човечеството. Много от тях са превърнати в развалини от бомбите на английските самолети. В стария квартал на Франкфурт е цъфтяла архитектурата на Ренесанса; кметството, напълно запазено в разточителния си блясък е образец на германското строително, изобразително и орнаментно изкуство от онази епоха.

Тези неми свидетели на старото германско величие са утешавали чувствителната душа на студента Гьобелс, който в славната история на своето отечество е търсил успокоение от погрома в световната война и е черпел вяра за по-добро бъдеще. Тъй бих си обяснил и избора на неговата докторска дисертация: „Духовно-политически течения в ранната романтика”.

В 1921 г. Йозеф Гьобелс получава академическата титла доктор на философията. Още като студент той пише художествени произведения и мечтае да стане добър писател. Сигурно и през ум не му е минавало, че един ден ще бъде главен меценат на всички германски писатели.

В Мюнхен, градът на изкуствата, който вече бе станал град на националсоциализма, Гьобелс за пръв път видя и чу Хитлер. Идеализмът и възторжената любов към родината бяха еднакви у двамата, ала Хитлер прибавяше още нещо - точна програма за това, що е необходимо и реалните средства за нейното изпълнение. Пред очите на мечтателния младеж дрезгавината се разсея и пътят му се очерта ясно. Младият доктор на философията и тъгуващият по родината си писател намери човека на делото. И тръгна след него.

Първата важна работа на д-р Гьобелс в служба на родината беше образуването на местни групи на Хитлеровата Националсоциалистическа германска работническа партия (NSDAP) в окупираните от съглашенски войски западни германски области. Това първо партийно строителство се извърши от Гьобелс през тежката 1923 година.

След провалената чрез измама национална революция в Мюнхен на 9 ноември 1923 г., реакцията (и комунизмът под нейното крило!) тържествуваше. Водачът бе затворен, партията разтурена, националсоциалистите подгонени.

Когато хиляди и хиляди се отчаяха и отдръпнаха на завет, Гьобелс почувства призиванието на саможертвата. Делото на Адолф Хитлер е необходимо за спасението на

Германия, следователно заплахите на реакцията не бива да го спрат!

И с една воля за борба, която малцина са подозирали у слабичкия наглед интелектуалец, Гьобелс се хвърли да спасява делото на своя фюрер. И действително, много от създаденото бе запазено до момента, когато фюрерът, пуснат на свобода от Ландсбергската тъмница, продължи делото си с още по-голяма енергия. Обаче националистическата дейност на д-р Гьобелс не беше тайна за съглашенските окупационни власти и през 1924 година те го изгониха като опасен за спокойствието на областта агитатор. Тази чест се падна на белгийския окупационен щаб. В един момент интересите на външните врагове съвпаднаха с интересите на властващата в Германия реакция и на еврейско-комунистическите безотечественици.

Експулсираният „вредител“ падна в неокупирана Германия като опънат лък. Кипеше от воля за борба и от енергия за идеологично-организационна дейност. В работническия град Елберфелд той пое главното редакторство на „Völkische Freiheit“ („Народна свобода „) и от малкия провинциален вестник направи запалена факла на народното пробуждане.

През 1925 г. д-р Гьобелс е секретар на гаулайтера за Рейн-Рурската област. Наред с организационната дейност той чувства нужда да работи идеологично и скоро си създава трибуна - периодичното издание „Националсоциалистически писма“. Тук д-р Гьобелс разви, за пръв път в цялата широта, своята способност да формулира точно и ясно и най-отвлечените догми на националсоциализма, да извлича следствията с чиста и убедителна логика, и със същата логика да оборва безмилостно идейните си противници.

По същото време д-р Гьобелс бляскаво прояви най-ценното за един революционер качество: да завладява масите чрез магията на словото. Отличен стилист като писател, той приложи същия стил в ораторското изкуство. Дори му прибави нещо, което хартията трудно може да попие и отрази - топлотата и непосредственото въздействие на живата реч.

Първата голяма победа на д-р Гьобелс като политически оратор, победа, която спонтанно го наложи като пръв след Хитлер майстор на словото, бе извоювана в едно гнездо на комунизма - Хенрихсхюте на големия концерн за тежка индустрия Хентел и Хатинген. Две години вече националсоциалистите се бореа против отровените от комунизъм работници, без да могат да ги завладеят. Но когато д-р Гьобелс пое борбата на националния социализъм против еврейския и безотечествен марксизъм, победата почна бързо да клони към пречупения кръст, защото германецът у повечето комунисти не бе още мъртъв, а само приспан от еврейската отрова. Комунистическото гнездо в Хатинген скоро стана първата крепост на националсоциализма в Рурската област.

Ето една от главните причини, поради която болшеvizмът смъртно мрази националсоциализма и фашизма - защото те му отнемат привържениците и го правят безпредметен; защото тези учения дават на работника всичко хубаво, което комунизмът може да предложи, и освен него още много други придобивки на европейската култура, за които болшевикът от Съветска Русия няма дори представа. Херметическото затваряне границите на СССР има за задача да изолира съветския човек напълно от другите държави, за да не може той да прави сравнение и да види как хората живеят във „фашистките“ страни и как в съветския „рай“. Вън от материалните и културните блага, които националсоциализмът дава на работника, селяните и гражданите, има още едно, незаменимо по своята духовна чистота благо -удоволствието да се чувстваш син на своя народ, сигурността да си сраснат със земята на своите бащи и деди,

спокойствието да повериш отечеството си на своите деца. Ето това върховно благо липсва на евреите - и те искат да го отнемат и на другите! Когато нито едно от допустимите средства за политическа борба не постигаше, враговете на националсоциализма прибегваха към война, за да смажат неговата носителка и проповедница - Хитлерова Германия. Същият метод те прилагат и в борбата на вътрешните фронтове: когато не могат да сразят враговете си идеологически, прибегват към лъжата и клеветата; а ако и те не помогнат - към индивидуалния терор. За варварина е по-лесно да убие противника си, отколкото да го победи или спечели идейно. Този е най-сигурният белег за идеологическото безсилие на марксизма в днешно време. А когато опасният противник не може да бъде достигнат от куршумите на убиеца, безсилието се превръща в съскаща клевети и хули усойница. Радиото, печатът планомерно разпространяват мълва - ето средствата, които западната култура е сложила на разположение на азиатския болшеvizъм, на изродената плутокрация и на международното еврейство. Тъкмо с тези средства, от тия среди и по същите причини, денонощно е атакувана личността на д-р Гьобелс. Но той знае подбудите и не се чувства засегнат. Дори едва ли ги чете или слуша. Той се бори само срещу лъжата, която засяга Германия.

На 9 ноември 1926 г. фюрерът назначи д-р Гьобелс за гаулайтер на Берлин. В това време Движението бе поставено под полицейски надзор. Хитлер ръководеше от Мюнхен, но нямаше свободен достъп до столицата на Райха. Вън от тези неблагоприятни външни условия, вътре в самата партия на Берлинската област властваше безпорядък и бездействие, главно поради дребнавото съперничество между някои партийни първенци. Ето при какви обстоятелства д-р Гьобелс получи задачата да превземе Берлин и то под носа на враждебното правителство на Райха и на Прусия.

В увлекателната по стил и драматизъм книга „Kampf um Berlin“ д-р Гьобелс най-добре е описал борбата за столицата на Райха. Тази книга и днес се чете с интерес и ще остане в числото на най-добрите политически мемоари.

Подобно на фюрера, д-р Гьобелс най-напред потегна своето собствено оръжие - партията. С авторитет и такт вътрешните недоразумения бяха изгладени и организацията поставена на нови основи. Уверен, че оръжието е годно за борба, д-р Гьобелс реши да го изпита в едно силно сражение. На 11 февруари 1927 г. свика голямо партийно събрание и то в самата крепост на Германската комунистическа партия - в обширните зали на локала „фар“ в червения квартал Вединг. Гаулайтерът Гьобелс познаваше тактиката на комунистите и очакваше те да нападнат събранието. Затова ударните групи на СА бяха по местата си. Нападението не закъсна. В залите на локала започна борба с юмруци и с каквото попадне. Окървавени глави, счупени зъби и ребра не липсваха. На комунистическия терор бе отговорено със същата мярка и с една нацистка премия отгоре. Когато „сражението“ завърши, комунистическите нападатели бяха офейкали. Те видяха, че терорът им е посрещнат с терор, а не с неискреното хленчене на демократическата администрация. И се оттеглиха, докато техните шефове се договорят с непреките си покровители - близките до правителството евреи и масони. На 6 май същата година Националсоциалистическата партия беше забранена в Берлинската област. Полицията забрани на д-р Гьобелс да говори публично. Комунистите си отдъхнаха.

Но не за дълго. Борческата натура на Гьобелс намери ново оръжие - на 4 юли, 29 дни след декрета за забраната на Движението, излезе първият брой на вестник „Der Angriff“ („Атака“). Отначало седмичник. Никога партиен орган не е бил списвай тъй бойко, но и тъй умело. Движението не само продължаваше динамиката си, но се

превръщаше в неспирна атака. Пред този постоянен, напор, пред тази неотслабваща воля за победа, стените на старата крепост почнаха да се олюляват. Още малко и Фюрерът щеше да спечели за своето обновително Движение столицата на Райха, града на Фридрих Велики и на Бисмарк, чиито пови управници насочваха към червената звезда.

Името на Гьобелс стана пословично. Другарите му почнаха да го наричат само „Докторът“, „Der Doktor“, с онази непринудена фамилиарност, която в обществения живот е израз на сърдечна почит.

Като писател и оратор д-р Гьобелс създаде един нов вид журнализъм: по форма статията трябва да има качествата на художествено произведение; по съдържание - да бъде богата с идеи и да преследва определена цел, да води логически до предпоставеното заключение; по въздействие върху читателя да бъде като кратка и живо произнесена реч, която завладява, повежда четящия слушател подир мислите на автора-оратор и най-после, му внушава защитаваната теза като мнение на самия читател. Самоувереността на автора става увереност на читателя; смелостта му придава смелост и на тези, които го четат.

Така „Докторът“ завладя Берлин, след като бе завладял сърцата на хиляди и стотици хиляди хитлерови последователи. Победата бе извоювана с чест и риск. Затова д-р Гьобелс се чувства в Берлин като между свои близки - берлинчани бяха неговите легионери в борбата против разрушителните сили, които бяха превърнали града на Стария фриц и на Железния канцлер в свърталище на еврейски гешефтери и червени подпалвачи.

* * *

Борбата на два фронта - против комунистите и против юдеомасонската демокрация - продължаваше безспирно. Към досегашните средства и цели се прибавяха още две: завладяване на парламента чрез спечелване на избори т. е. фюрерът бе решил да се бори против парламентарния режим на лицемерната демокрация с нейното оръжие. И в този решителен за бъдещето на партията и на Райха случай фюрерът потърси прякото съдействие пак на Гьобелс. Дори му възложи цялата организационна работа, като го назначи за шеф на партийната пропаганда за целия Райх – Reichspropagandaleiter der Partei. Една година преди това, т.е. в 1928, д-р Гьобелс бе избран за народен представител от Берлин и има възможност не само да се прояви като парламентарен оратор, но и да се запознае непосредствено с парламентаризма и неговия скрит механизъм.

Д-р Гьобелс пое отговорността за общата организация на изборната борба. Времето от назначаването на Гьобелс за шеф на партийната пропаганда до поемането на властта в началото на 1933 г. беше време на чести парламентарни избори и най-разгорещени изборни борби.

Изобретателният ум, борческата воля и неизчерпаемата енергия на д-р Гьобелс се проявиха и в тази нова област. Той въведе нови методи в устройване на масовите събрания: на открито или под грамадни палатки, откъдето речите се предаваха на отдалечените слушатели чрез високоговорители. Той използва до краен предел печатната пропаганда. Когато правителството противозаконно забрани на националсоциалистите да си служат с радиото, за да изложат на милиони избиратели своята програма, Гьобелс въведе самолета за пръв път като изборно средство. Най-широко аеропланът бе използван от самия фюрер, който държеше по няколко речи дневно в различни градове, отстоящи на големи разстояния. Д-р Гьобелс даваше личен

пример на другарите си, като сам се явяваше да говори на публични събрания, много често, неуморно и на най-опасните места. Не остана място необходимо, нито германец нераздрусан и непробуден. Противниците бяха затруднявани, понякога смайвани и обърквани от тази нова, непозната досега по метод и размери изборна стратегия. И броят на националсоциалистическите депутати растеше с всеки нов избор, докато най-после парламентарната група на Хитлер стана толкова силна, че държавният глава Хинденбург трябваше да повери на нейния водач съставянето на кабинета.

Изборната борба, особено драматичните събития между началото на 1932 г. и 30 януари 1933 г., са описани от Гьобелс в книгата му „Vom Kaiserhaus zur Reichskanzlei“ със свойствените на автора елегантен стил и увличащо напрежение.

* * *

Заслужава да се спомене и един друг епизод от обществения живот на д-р Гьобелс, още повече, че косвено засяга и нашата общественост.

Спомняте си какъв небивал успех имаше у нас книгата „На западния фронт нищо ново“. Едип никому неизвестен автор бе възвеличен от европейската преса като гений. За него се разказваха всевъзможни анекдоти и небивалици, с цел да се създаде около името му шум. Към един писател се приложи рекламната система на Холивуд. Нашите вестници несъзнателно тръгнаха подир европейските си събратя, които, впрочем, добре знаеха що вършат. Книгата у нас претърпя за кратко време две издания. Явиха се нови преводи на същата. Евреи, които никога не са хващали книга в ръката си, четяха „На западния фронт нищо ново“, особено на публични места, най-често във влака, и настойчиво хвалеха романа, препоръчайки го най-горещо. Комунистите бяха на същото мнение. Пацифисти и масони, тайно от своите ложи, направляваха пораженската вълна. Националистите чувстваха, че има нещо нечестиво в тази работа, но се ориентираха правилно едва когато националсоциалистите от Берлин скъсаха завесата на юдомасонския куклен театър и посочиха на света истината.

А истината, както винаги, беше много проста. Романът, подкупващо написан под формата на войнишки дневник, осмиваше германската армия, изнасяше на показ всичко отрицателно във войната, обаче премълчаваше всичко възвишено. Въздействието на книгата беше пацифистично, антinationално, пораженско. Тя бе предназначена, на първо място, за германския народ, който току-що бе почнал да се пробужда от зова на Хитлер. На второ място, можеха свободно да я консумират и другите победени народи, за да се убедят в безсмислието на една война за реванш и да чакат помощ само от Обществото на народите, но не и от своите собствени сили.

Тая беше тезата на „победителите“, които ни ограбиха и набързо узакониха грабежа, но същата теза застъпваха и тъмните международни сили, които вече подготвяха Втората световна война. В едно време, когато болшевишка Русия денонощно е произвеждала оръжие, нашите колонии проповядваха миролубие и порицаваха българския „милитаризъм“. Целта е била - но едва сега стана ясна за всички - европейските народи да се обезоръжат духовно, та да станат по-лесно плячка на болшевишкия империализъм. В същото време плуто-демократиите започнаха да обкръжават Германия дипломатически, което значеше: да подготвят благоприятна обстановка за Втората световна война. По различни пътища, но към една и съща цел, са се стремели плутократи и болшевики. Този „нелогичен“ съюз сега е осъществен, макар че тогава, във времето на далечната подготовка, се представяше (съзнателно от посветените и несъзнателно от профаните) за невъзможен, дори безсмислен. Техническата връзка между златния запад и червения изток бе изградена от

международното юдеомасонство.

Ето вътрешните обстоятелства, които осмисляха акцията на д-р Гьобелс и ѝ придаваха историческо значение.

Не стигаше, че еврейското книгоиздателство разпространи противогерманската книга в милиони екземпляри; не стигаше, че пресата, която бе предимно в еврейски ръце, неуморно привличаше вниманието на германския читател върху нея; но ето че юдеомасонската централа заповяда съчинението да се филмира. И понеже филмовото производство беше в еврейски ръце, заповедта се изпълни бързо. Хиляди копия от филма „Im Wesen nichts Neues“ бяха разпратени по света да вършат разрушителното еврейско дело. А изоставеният сам на себе си народ в „свободна“ Германия безгрижно пълнеше кината, за да осмива своите национални светини.

С верен поглед д-р Гьобелс схвана важността на положението и реши да действа смело и ударно. Единственото възможно средство беше уличната демонстрация. Начело на една внушителна група народни представители и шурмоваци от SA, д-р Гьобелс поиска, от името на германската нация, филмът да бъде иззет. Полицията веднага се яви, за да защити „свободата“. Демонстрантите дочакаха полицията, чийто шеф беше евреин, и отказаха да се разотидат. Тогава на Холендорферплац, наскоро Берлин, се разигра сцена, за която още се приказва. Когато блъскането и ударите не помогнаха, полицията употреби сълзотворен газ. „Свободата“ да се осмива националната армия и да се трови народа бе възстановена. Но за кратко време. Всичко честно, националистическо и с чувство за достойнство се нареди зад д-р Гьобелс, който продължаваше да устройва протестни събрания и манифестации в Берлин, особено в центъра, където са големите кинотеатри. Полицията получи заповед да напада с гумени палки и да стреля. Демонстрантите се съпротивляваха както можеха. Възмущението на националистите, които вече разбраха какво се крие всъщност зад този уж обективен и художествен филм, попълваше редовете им.

Най-после Гьобелс, заедно с националистичния Берлин, се наложи. Това стана през декември 1930 година. Пораженият филм бе иззет. Националсоциалистите в цялата страна тържествуваха. Германският народ се бе пробудил. 30 януари 1933 година приближаваше.

* * *

На 13 март 1933 г. фюрерът и райхсканцлер назначи д-р Гьобелс за „райхсминистър на народното просвещение и пропагандата“ – Reichsminister für Volksaufklärung und Propaganda.

Не само един изпитан националсоциалист ставаше министър, но и се създаваше ново, чисто националсоциалистическо министерство. То трябваше да просвети германеца, да го освободи от заблудите на стария светоглед и да създаде от него новия гражданин на новата държава. Хитлер много пъти е казвал, че хората лесно могат да бъдат заставени да вършат нещо по заповед, но не и да мислят и да чувстват по свободно убеждение. За последното се изисква възпитание в догмите на новия светоглед, а то е дълга и трудна работа.

Тъкмо тази трудна, но благородна и необходима задача бе възложена на Гьобелс. С всички културни средства той трябваше да превъзпитава гражданите на стара Германия в догмите на Хитлеровото учение. Разправят, че когато попитали Гьобелс каква цел си поставя като шеф на едно съвсем ново министерство, той отговорил:

„Целта ми е да накарам онези, които гласуваха против моя фюрер, да станат доброволно негови последователи.”

Същевременно райхсминистър Гьобелс трябваше да се справя и с външните врагове, по пътя на пропагандата във всичките и видове. Хилядоустото чудовище на интригите, клеветите, лъжите и предизвикателствата стоеше и стои настръхнало пред райхсминистъра на пропагандата, както змеят от приказката за Нибелунгите застрашително е стоял пред Зигфрид. Ако днешната война е състезание на индустрии и сблъсък на оръжия, тя е в същата степен и война на нерви и духовна издръжливост. Миналата война, преди да бе изгубена на фронта, бе изгубена вече в тила.

Задачата на райхсминистър Гьобелс е тежка и отговорна. Но досега той я е изпълнявал блестящо. Той ръководи общественото мнение; насочва го правилно в моменти на колебание; отблъсква пристъпите на вражеската пропаганда; обнадеждава, подкрепя, вдъхва нова вяра. Най-големите мероприятия на правителството, изискващи големи духовни и материални жертви от народа, са бивали подготвяни морално от д-р Гьобелс. Такъв е случаят, например, с тоталната гражданска мобилизация напоследък.

За постигането на своите цели д-р Гьобелс си служи с апарата на своето министерство, което той създаде от нищо, напълно оригинално, без да подражава, но сам даващ образци за подражание. Принципите бяха прости: за да ръководи народа духовно, апаратът на водачеството трябва да бъде сред народа и всеки момент да държи пулса му; бюрократизмът да бъде премахнат действително, а не само на думи; личните способности да бъдат подплатени с националсоциалистическото съзнание за дълг и отговорност.

Възможност да надникнем в механизма на огромния апарат ни дава организацията на Министерството на пропагандата, което има 12 отдела. Тук се събира, проучва и обработва всичко, що се отнася до осведомяване, разясняване и разпространяване сред германския народ и в чужбина. Тук има най-голяма възможност да се проверяват данните и да се издирва истината. Общата политика на правителството, мерките за национално въздигане, както и официалното отношение към ново-изникнали факти и събития се разясняват, аргументират и пропагандират. Особено внимание се обръща на духовното и идеологическо развитие на нацията. Всички осведомителни служби за Райха и за чужбина са съсредоточени в министерството. С това се постига пълно единство и максимална точност в информацията.

Провеждането на големите обществени манифестации, както и формулирането на най-важните държавни актове се извършва от министерството. Обикновено с тях се заема райхсминистърът лично.

Когато акцията засяга някое друго министерство или гражданско учреждение, не ще и дума, че мнението на ресорния министър или шеф се взема за основа. В такъв случай пропагандата се явява негова желана помощница.

Някои сполучливи и популярни инициативи са дело на Гьобелсовото министерство. Такъв е, например, законът за зимната помощ на германския народ; законът за редакторите, който прочисти пресата от явни и тайни разрушителни елементи; законът за Културната камара, който организира хората на изкуството, насочи ги към служба на народ и държава, осигури съществуването им..

Министерството има следните отделения:

1. **Пропаганда.** Отделението бди за единство и целесъобразност.
2. **Едно отделение се занимава само с аризирането на германската култура,** т.е. с отстраняването на евреите и еврейското влияние от културните професии.
3. **Радио.** Обработва всички политически, организационни, културни и технически въпроси из областта на радиоразпръскването.
4. **Преса.** Между другото, осведомява редакторите на германските вестници и представителите на чуждестранните вестници в Райха. Тук спада и подотдела за безжичния телеграф.
5. **Филм.** Тук е съсредоточено всичко, що се отнася до това най-модерно средство за добра или лоша пропаганда. Производство на филми, обработване на седмичните кинопрегледи, филмово стопанство, надзор върху кинотеатрите, приложение на закона за кината.
6. **Театър.** Същото по отношение на театрите.
7. **Чужбина.** Разобличаване и атакуване на политическите лъжи и провокации, осветляване на общественото мнение в чужбина и вътре в страната, насърчаване на приятелските връзки с другите държави.
8. **Книги.** Подпомагане и усъвършенстване на германската книга, подкрепяне на германския писател, устройване изложби на книги.
9. **Изобразителни изкуства.** Същото в тази област.
10. **Музика.** Същото в областта на музиката.
11. **Културна работа сред народа.** Повдигане на общото културно ниво на германеца.
12. **Туристика.**

Министерството има свои служби в провинцията, тъй наречените Reichspropagandaamter, които поддържат пряка връзка с населението. Множество самостоятелни или принадлежащи към други министерства учреждения са длъжни да се съвещават с Министерството на пропагандата - такива са например Рекламният съвет на германското стопанство, Управлението на лайпцигския панаир, Висшето училище за политика, Германското книжно хранилище, Централата на конгресите и др. Че райхсминистър д-р Гьобелс действително ръководи всички тези служби, а не е само техен номинален шеф, личи не само от факта, че във всички тези институции на културния живот се чувства духът и разбирането на самия Гьобелс, но и от начина му на живот. Едип от неговите близки сътрудници описва работния му ден така:

„Всяка сутрин в 7 ч. д-р Гьобелс се осведомява върху международното и вътрешното положение. След това до 10:30 ч. изслушва други текущи съобщения и диктува напътствени основни мисли. Офицерът за свръзка от Върховното командване му прави дневния си доклад за военното положение. В 11 ч. започва общото заседание на министерството, на което присъстват шефовете на отделенията и службите. Райхсминистърът дава насоките на полемиката. Следват въпроси и отговори, похвали

или укори, хрумвания, другарски смях, критически разбор, аргументи. Едно министерско заседание в голям стил, винаги актуално и винаги в допир с действителността. След половин час във вече чакат посетители, група войници, чиновници, чужденци и посетители от Райха. До два часа след пладне се водят непрекъснато разговори. Една малка закуска, която понякога се внася набързо в работния кабинет на министъра - и пак разговори, пак диктовки, току-що получени новини, телефонни разговори надлъж и нашир с Европа, чак до късен следобед. Най-после автомобилът тръгва. В дома на министъра чакат нови посетители и сътрудници. Рядко се вечеря в тесния кръг на семейството. След вечеря винаги има посетители от Райха или фронтови отпускарни, пробно прожектиране на седмичния преглед или на нов филм, продължителни разисквания. И ето папка с нови съобщения и със стенограми от прослушаните чужди станции, които Гьобелс чете до полунощ, а понякога и по-късно.”

* * *

Няколко афоризма на д-р Гьобелс могат да ни дадат основна представа за неговото отношение към изкуството и към отраслите, които той ръководи.

Гьобелс винаги е подчертавал, че националсоциалистическата държава вижда в изкуството една значителна част от нейния културен живот и една първична функция на народната общност. Затова великите дела на един народ намират своя завършен израз в произведенията на изкуството. Тая връзка между народ и художник, между живота и произведението, е отразена в следните негови афоризми:

„ТЕАТЪРЪТ трябва да бъде не само сцена, но и трибуна на времето. Само в такъв случай той ще притежава силата да стане театър за народа и за нацията, в най-добрия смисъл на понятието, т.е. да бъде народен и национален театър.”

„В добрата КНИГА лежи изворът на духовните сили на нацията. В нея един народ и една епоха се увековечават за вечни времена.”

Това не са само думи. Искрените грижи на райхсминистър Гьобелс за хубавата германска книга превръщат думите в дела. Книгата и мечът са символите на нацията в сегашната решителна епоха.

В демократична Германия филмът беше свободно частно предприятие - безименна група капиталисти можеше свободно да прави от изкуството гешефт и от екрана пропаганда. Този народовъзпитателен инструмент бе попаднал почти изцяло в еврейски ръце. Националсоциалистическото правителство им го отне. Режисьори, главни артисти и техници, пазарите в чужбина - всичко трябваше да се аризира. Държаните настрана германски кино деятели трябваше изведнъж да излязат на първа линия. Еврейщината във всички държави започна бойкот и отрицателна критика срещу аризирания германски филм. Изпитанията бяха големи, кризата тежка, но волята за победа и организаторски талант на изпитания борец д-р Гьобелс спаси германския филм и го наложи на европейския вкус. Днешната филмова индустрия на Германия държи неоспорвано първенство в Европа и то не само по техника, но и по художествена стойност. Разликата между стария юдейско-демократичен филм и сегашния е тази, че днес филмът се стреми към все по-високи артистични постижения и към все по-отговорна служба на народната общност, докато старият филм целеше преди всичко голямата печалба и затова си позволяваше всякакви отстъпления от моралните и националните ценности.

Щом националсоциалистите взеха властта, д-р Гьобелс обсеби цялата радиослужба, защото знаеше, че тази „осма велика сила” е най-модерното средство за

народно водачество. Радиото бе поставено напълно под контрола на държавата. Обаче обсебването не бе достатъчно - трябваше да се мине към всестранно усъвършенстване и към идеологическо преустройство. Подобно на театъра и киното, дори повече от тях, радиото трябва да изразява духа на времето. За да стане колкото може по-разпространено, радиото трябва да насочва общественото мнение, но същевременно и да доставя естетическа наслада, да забавлява. В областта на изкуството радиото трябва да се приспособи към вкуса на слушателите, но същевременно да облагородява техния вкус и да се стреми да стане проводник на възвишеното и съвършено изкуство.

За да може да увеличава непрекъснато броя на радио-слушателите, д-р Гьобелс предизвика производството на евтини радиоприемници. Резултатът беше отличен: за по-малко от 5 години, т.е. от началото на 1933 до края на 1938 година, броят на радиоабонатите в Райха се покачи от 4 милиона на повече от 10 милиона. Сега това число е почти удвоено. Така ораторът на масовите събрания вече може да говори едновременно не на хиляди, а на милиони слушатели.

Кой не е слушал Гьобелс по радиото? В добри и в тежки дни той се изправя пред микрофона да каже на своя народ и на света какво е становището на Райха. Слушат го с еднакво внимание приятели и врагове. Какво ще кажат враговете, това е по-важно за техните народи, отколкото за нас. И дяволът може да изслуша една литургия, но няма да побелее от нея. Ние отбелязвала само факта, че от всички отговорни шефове на пропагандата в света д-р Гьобелс единствен има смелостта да говори много често пред микрофона или от колоните на „Das Reich“ по най-актуалните и най-болезнени въпроси, излагайки се спокойно на световната критика. И неговата дума винаги се е смятала за дума на Райха.

Това, което винаги ми е правило силно впечатление в радиосказките на Гьобелс, е било тяхната художествена форма. Не е необходимо да знаете, че той е писал изящна литература - нека споменем романите „Михаел“, „Изидор“ и „Кнорке“ - за да познаете поета. Такъв изящен немски език, такава хубава словесна архитектура рядко се чуват. А на неговия плътен, ясен и приятен глас с право биха завидели мнозина професионални артисти от театъра.

Магьосникът на словото е и негов ревнител. Той често съветва всички, които боравят с перото, да пазят богатството на немския език и да изтъкват неговата строга красота. „Тези, които бдят върху развитието на езика, имат преди всичко задължението да внимават да не би чрез лекомислено отнасяне ДЪЛГ стила постепенно да изтъркат и обезценят богатството на езика. Той е една национална светиня. Ръководното начало при употребата на езика е: да бъде ясен!“

Такава сложна и всестранно надарена личност е Йозеф Гьобелс, чиято служба на родината в най-тежката от всички войни го е направила център на възторг и обич от свои и прицелна точка за клеветничество и хули от враговете. Но един ден, когато враждата престане, и враговете ще признаят в негово лице най-опасния си противник във великото словоборство по етера и чрез печата. Историята един ден ще каже, че в съдбоносните за германския народ години начело на германската, пък и на европейската, интелектуална армия е стоял един мъж с необикновено богат дух, с непоколебима воля за борба и победа, с неизчерпаема енергия, с безрезервно влагане на цялото си същество в служба на своята родина.

Цял един живот - за по-доброто бъдеще на Германия! Това е Йозеф Гьобелс.

Професор Любомир Владикин

Политически речи

Нова Европа

Моралът на богатите

25 март 1939 г.

Всеки знае, че за богатите е по-лесно да са морални, отколкото за бедните. В повечето случаи богатството е един вид ров срещу прегрешението, а бедността предразполага към него. Например, на богатия никога не ще хрумне да открадне хляб. Хляб краде само този, който е гладен и няма пари да си го купи. Богатият може да засити глада си не само с хляб, а и с редица други лакомства. Богаташът, който има автомобил на разположение, никога няма да се поддаде на изкушението да пътува без билет по трамваите, защото не само че за него е най-лесното и обикновено нещо да си купи билет, но и защото пред разкошната му вила винаги го чака също така разкошният му автомобил, готов да го отведе където пожелае.

А и законите по отношение на семейния и социалния живот са по-строги и по-необходими за бедните, отколкото за богатите. Бедните обикновено живеят натъпкани в приличащи на казарми жилищни помещения, а богатите разполагат с толкова много стаи, че всеки член от семейството може да живее сам за себе си, без да притеснява и пречи на другите. Обаче хората в общежитията, ако искат да живеят в мир и съгласие помежду си, трябва да съблюдават най-точно правилниците на съжителството. В определеното време вечер радиото трябва да бъде спряно, за да не безпокои съседа, който си е легнал. За него сънят е необходимост, защото на другия ден трябва да стане призори и да тръгне на работа. В обширната вила на богатия цяла нощ може да тръби високоговорител, без да пречи никому. Съседната вила е на 30, 40 или дори на 100 метра разстояние и там нищо не се чува.

За бедните е необходимост да водят един по-дисциплиниран живот. В противен случай съвместният им живот би бил абсолютно невъзможен. Обаче, деликатно казано, безсрамие би било, ако богатите имат дързостта да упрекнат бедните за това, че за тях са необходими правила и закони, съвсем излишни за богатите.

Що се отнася до морала, правило е, че обикновено най-моралните са онези хора, които на младини са водили бурен и пълен с удоволствия живот. Народната мъдрост казва, че най-покварените блудници стават най-смирените и ревностни калугерки. Природата ги улеснява да бъдат морални. Понятно е, че те в напреднала възраст се стараят да набавят онова, което са пропуснали в бурните младини. Техният стремеж е да накарат хората да забравят съмнителното им минало и поради това най-старателно нападат и критикуват тези, които са млади и са пред прага на живота. Всичко, което едно време е било естествено за тях, сега е нередно и неморално. Старостта държи за морала и то най-вече тогава, когато разточително е използвала младите години, за да си поживее и позабавлява.

Това е така не само с хората, а и с народите. И именно тук се крие причината, защо ние днес не можем да се разберем с демокрациите и преди всичко с Англия.

За англичаните е лесно да говорят за политическия морал. Те притежават всичко, което им е необходимо. Преди време, когато не се говореше толкова много за политическия морал, те си създадоха световна империя и сега защитават тази империя с морални притчи, фигуративно изразено, англичаните никога няма да извършат кражба, за да се нахранят, защото не са гладни. Те имат достатъчно хляб, за да уталожат глада си. За тях е лесно да се подиграват на нашия четиригодишен план, защото цяла една империя им доставя суровини. Техните закони могат спокойно да са по-хлабави - да не кажем демократични, защото от гледна точка на националната им

сигурност нищо не ги грози.

За нас, германците, тези работи не са така лесни. Едва от шест години ние постигнахме истинското си национално обединение. То е още младо и естествено, все още личат белезите на някогашната разпокъсаност. Ние трябва да сме много внимателни и строги, за да не разлютим отново раните.

Англичаните могат да си позволят лукса на така наречената свобода на мнението. То не им струва нищо. С това няма да бъде накърнена целостта на империята им. Целият английски народ е обединен в английската държава. Те нямат нужда от изненадващи действия, за да създадат своето “Faith accomplish”, защото могат да имат всичко, което си пожелаят, и да разполагат с него.

Англия дори не може и да помисли, че е наложително принадлежащите към един народ да бъдат приобщени и обединени в една държава, защото от столетия насам целият английски народ живее сплотено в единна държава.

За да постигнем това, ние бяхме принудени да действаме със сила. Иначе не можеше. Ние не правим това от разюзданост, а защото трябва да живеем. Но това няма нищо общо с морала. Въобще трябва да се избягват и да не се употребяват в политиката понятия, които в политическия живот имат свършено друго значение от онова, което имат в частния живот.

Тези дни в Лондон заявиха от един много авторитетен източник, че и Англия притежавала протекторати, обаче нейните протекторати имали за цел само да поощряват културата и да пазят свободата на живеещите в тях народи. Когато тази дълбока мъдрост стана достояние на обществото, цяла Европа и се надсмя. Англичаните имат способността да прикриват и забулват истината и с морални фрази да замаскират общоизвестни и често много съмнителни положения. Тази тяхна способност е просто за учудване.

Днес англичаните проповядват морал, защото са се осигурили и искат да накарат света да забрави историческото си минало. За тях е в реда на нещата, че европейските народи се делят на имотни и голтаци. Те не могат да почувстват, че това състояние е обидно за голтаците и по собствена инициатива никога няма да пристъпят към промяна на това положение. Напротив, според тях то е дадено от Бога. Провидението е наредило така, че англичаните да притежават всичко, а другите народи да бленуват и да зависят от английското благоволение.

В Лондон излиза един вестник, който е прототип на английския характер. Това е вестник „Таймс“. Той по принцип е фин и сериозен и само в краен случай ругае или при обида държи нападателен език. Този вестник е извънредно морален и се смята призван от Бога да раздава на света бележки по поведение. Той се меси във всичко, което става под слънцето и олицетворява типичното английско становище за божествения ред в света. А най-чудното е, че англичаните, изглежда, вярват в това, което казват. Пресата им така умело и нахално лъже, че човек често остава поразен от тази наглост. Английската преса така поддържа лъжите си, че непросветеният, който не познава манталитета ѝ, може да повярва, че тя сама е попаднала в мрежите на собствената си измама. Всъщност не е така. Тя показва смайващата национална дисциплина, която проявява английската преса и тогава когато съществува свобода на словото.

Но днес вече никой не вярва на английската преса. Единствено тя вярва на себе

си. По цял свят хората си намигат, когато при политически напрежения англичаните почват да отправят молитви към небето. Тогава те канят на сутрешна и вечерна молитва всекиго, с когото имат някакъв гешефт или политическо вземане-даване. Те, без съмнение, са в състояние да защитават националното си съществуване с всички средства, с които разполагат, ала винаги са предпочитали да водят войните си до последния французин, руснак или американец.

Едно доказателство за наглостта, с която в Лондон лъжат, е най-новото английско твърдение за някакъв ултиматум, поставен от Германия на Румъния. Тази измама е измислена в Лондон с едничката цел да алармира света и да го настрои срещу германския Райх в едно критично време. Както Берлин, така и Букурещ опровергаха тази измама. Но и след разбулването и англичаните нито за момент не се почувстваха грешни. Напротив, продължиха да коментират тази измислица като съобщение, което, въпреки опровержението, не се знае дали е вярно или не.

Ето такива са англичаните. Такива са били винаги и такива ще си останат и в бъдеще. Ето защо те нямат ни най-малкото право да претендират да играят ролята на гвернантка спрямо Германия. Как бихме могли да се съгласим да слушаме морални проповеди от тях? Стане ли дума за политически морал, най-добре е английската преса да си мълчи и да не се намесва.

От няколко седмици английските радиостанции предават новини на немски език. Те правят това много умело. Дават вид, че предават тези новини с най-строга обективност и с любов към истината. Правят това с умисъл да си осигурят слушатели в Германия. И се надяват да използват този кръг от слушатели един ден, когато настъпи решителният момент. Тогава те положително няма да са така обективни, както се показват сега. Тогава ще почнат да излизат с измислици за жестокости, с каквито през световната война алармираха света и го опълчиха срещу Германия.

Англичаните се преструват на изненадани, че и Германия, от своя страна, предава новини на английски език. Няма да мине много време и ще почнат да се оплакват. Защото те въобще не могат и да си помислят, че в Европа и друг народ може има да същото право, което имат те.

Гръмкото прокламиране на накърняването на политическия морал по повод навлизането на германските войски в Чехия и Моравия, което Англия тръби през изтеклите седмици, е най-добрият пример за английския манталитет. Но днес тази шумотевица няма кого да стресне.

Днес за цяла Европа няма по-забавна картина от тази да си представи Англия като позастаряла лелка на Европа, богата и осигурена, седнала на кадифеното кресло на империята си, да защитава морала и раздава бележки за поведение на другите. Днес Европа е коренно променена. Бедните народи са младите народи. Те искат да живеят и ще живеят. Дори и кентърберийският епископ няма да е в състояние да им попречи да сторят това. Картите на богатите народи са разкрити. Те не са вече в състояние да задоволят само с голи фрази исканията на онеправданите народи. Време е да престанат да лавират.

Добре ще е Джон Бул най-после да смъкне маската си, за да може Европа да види, че зад потока от думи и фрази, с които днес Англия се старае да повлияе на световното обществено мнение, се крие една империя, създадена само благодарение на войни, въстания, потисничество, концентрационни лагери, глад и кръв.

Ние, германците, бихме се оставили да ни поучат морално, обаче...само от инстанция, която наистина притежава качествата за това. На Англия липсват тези качества. Когато става дума за политически морал, Британската империя няма думата. Нашият приятелски съвет към Лондон е: не кряскайте толкова силно, не сте сами; целият свят ви слуша и примира от смях заради морала БИ, който мълви смирени думи, а мирише на кръв.

Рожденият ден на Фюрера - 1939 г.

(Реч, държана по радиото по случай 50-ия рожден ден на фюрера)

19 април 1939 г.

Утре Германия ще чества един голям национален празник в един размирен и неспокоен свят. Този ден е национален празник в истинския смисъл на думата -празник на цялата германска нация, която го празнува от все сърце.

Утре Фюрерът навършва петдесет години. Всички приятелски народи се присъединяват най-сърдечно към гордостта, която изпитва целият германски народ по случай това тържествено събитие. Дори и онези, които са още резервирани към нас и ни отричат, не могат да се освободят от силното впечатление, което им прави утрешния ден. Името Адолф Хитлер за целия свят днес е една политическа програма. То се носи като легенда по земното кълбо. По широкия свят няма да се намери нито един човек, който да остане безучастен пред това име. За едни то означава надежда, вяра и бъдеще, за други то е обект на горчива омраза, долна лъжа и подла клевета.

Най-висшето нещо, което един човек може да постигне на земята, е да даде името си на епохата, в която живее и отпечатъка на личността си на тази епоха. Нашият фюрер постигна това. Днес светът е немислим без него. Трайчке е казал: мъжете създават историята. Кога тези думи са били по-верни от днес? Сега те доказаха по най-чуден начин истинността и дълбочината си. Адолф Хитлер даде нова насока на историческото развитие не само на своята страна, а и на цяла останала Европа. Това е така без преувеличение. Адолф Хитлер днес е най-значителният гарант за новия ред в Европа.

Ако Хитлер не бе дошъл, Европейският континент, да не говорим за нашия собствен народ, би изглеждал съвсем другояче. С революционното вътрешно преустройство той даде на германската нация съвършено друг образ. Всеки, който знае Германия от 1918 година и днес отиде там, не би могъл да познае страната. Народът и нацията са напълно променени - това, което преди едва можеше да се помисли, днес е естествено и действително.

Преди повече от година фюрерът разреши проблема за присъединяването на Австрия към Райха. Тогава германският народ отпразнува по най-тържествен начин 49-ия рожден ден на фюрера си. Седем и половина милиона германци се присъединиха към родината. Като по чудо беше разрешен един важен средноевропейски въпрос, който се смяташе за неразрешим.

И днес, в навечерието на 50-годишния рожден ден на Фюрера, можем пак да констатираме щастливия факт, че картата на Европа се е променила значително в полза на Райха. Тази промяна стана без проливане на капка кръв, обстоятелство, незапомнено в историята. Целта на тези промени бе ясна и определена: затвърдяване на мира в едно европейско пространство, където противоречията бяха така силни, че постоянно съществуваше опасност от избухването на европейски пожар. Наистина, мирът, който бе потвърден в тази област, не е мирът на вялата, морализираща теория, вечно застрашаван и възхваляван от добродушните хорица на демокрацията.

Той е мирът на една практическа реалност, която изхожда от принципа, че само силата и мощта дават възможност на един народ да разреши назрели проблеми.

За голямата политика са нужни фантазия и реалност, фантазията е конструктивна. Тя единствена създава силни, пластически оформени исторически представи, които реализмът съгласува със суровата действителност. И двете тези качества са съчетани до съвършенство у фюрера в една хармония, която много рядко срещаме в историята, фантазията и реализмът определят пътя на неговата политика, фантазията оформя целта, а реализмът определя начина на действие при постигането на тази цел. И съвременниците постоянно остават поразени от това по колко гениален начин са съчетани целта и метода на действие при всяка политическа проява на Адолф Хитлер. Той не действа по строго определена схема, никаква неясна доктрина не помрачава погледа и не парализира действието на политическото му въображение. Въпреки яснотата и неумолимостта на принципите, във всичките тези негови дела констатираме една постоянно променяща се и преоформяща се еластичност на политическия метод, който доведе до най-големи и досега немислими успехи в германската политика.

За нас - старите националсоциалисти - тези качества на фюрера не са нещо ново. Ние още в самото начало и през дългите години на борба за надмощие на националсоциализма в Райха имаме възможност да наблюдаваме този начин на действие на фюрера и му се възхищавахме. Наистина, тогава целите и проблемите на пръв поглед изглеждаха не така важни и големи, обаче за нас и за Движението те бяха от решаващо значение. И тогава имаше такива, които се съмняваха, и при всяко посмело решение на фюрера в борбата за поемане на властта смятаха за правилна и по-угодна онази фалшива мъдрост, за която още Клаузевиц казва, че не е нищо друго, а само стремеж да се измъкнеш от опасността. Затова нас не ни плашат тези явления, които навремето ставаха около Националсоциалистическото движение и в нашата вътрешна политика, а днес ги наблюдаваме в международната политика.

Само размерите на политическата дейност на Фюрера са се променили с годините. Начинът на действие и целта са все същите. Още в самото начало ние имаме възможността да наблюдаваме как назрява у него политическият инстинкт на историческия гений, който се проявяваше в най-простото и най-ясно разрешение на актуалните въпроси. И покрай чисто човешкото, което ни привличаше у него, това е една от най-важните причини още тогава да го последваме като негови най-верни и послушни служители. Това, което преживяваме днес, за нас - старите националсоциалисти - е нещо познато. Ние не се страхуваме за изхода от тежката жизнена борба, която понастоящем Германия води. Това чувства инстинктивно и целият наш народ. Затова е и сляпото и непоколебимо доверие, което проявява германският народ към водача си.

В повечето случаи обикновеният човек не е в състояние да прозре и провери едно политическо положение в неговата цялост, защото няма достатъчен опит и нужните познания за ясна и определена преценка. Поради тези причини много естествено е, че той не обича да се привързва към теории и програми, а предпочита да търси и намери опора в някоя личност. Един народ само тогава се поддава на доктринерство, когато липсват личности в средата му. Застане ли обаче начело на един народ някоя голяма личност, която не само иска, но и може да води народа, тогава този народ от сърце се привързва към тази личност, подчинява ѝ се безусловно и посвещава цялата си обич и сляпо доверие на делото ѝ. Един народ е способен на всякаква жертва, когато наистина знае за какво прави тази жертва. У нас в Германия днес

е така. Нито един от многобройните политически лозунги, които от 1918 година насам се разпространяваха сред народа ни, няма за него такова дълбоко и трайно значение, както думите: „Един народ, една държава, един водач!”

За пръв път двете първи части от този лозунг бяха произнесени в 1937 година на конгреса на Съюза на германските певци, състоял се в Бреслау. Фюрерът седеше, изправен високо над множеството върху трибуната. Здравчаваше се. От всички краища на Райха стотици и хиляди представители от всички области на Европа бяха събрани около него, за да го чуят. Изведнъж от мястото, дето бяха застанали граждани от Австрия, се разнесе над тази стохиядна маса слушатели викът: „Един народ, една държава!“ Той премина като приковаващ и увличащ призив над множеството и даде за пръв път израз на една програма - кратка и изчерпателна - по отношение на поставената цел.

Една година по-късно фюрерът пак стоеше върху трибуната на площада пред двореца в Бреслау. Беше непоносимо горещ летен ден. Пред фюрера дефилираха германските спортисти и гимнастици. Когато маршируваха германците от Судетската област, изведнъж, без никаква заповед или подкана, се изправи стена от хора, хората от Судетската област, дошли тук, само за да зърнат любимото лице на този човек. Плачещи жени се притискаха около Водача, само да могат да стиснат ръката му. Те мълвяха нещо, но то не можеше да се разбере, понеже сълзи задушаваша гласовете им.

Минаха само няколко месеца и проблемът, който тогава народът постави на водача си, бе разрешен.

Днес великият германски Райх, в широкия смисъл на думата, е реалност. Нещо повече: фюрерът затвърди мира в Средна Европа. Ясно е, че завистниците от западните демокрации не са доволни от националсоциалистическа Германия. С Версайския диктат те бяха заредили огнища за възпламеняване, с които бяха обкръжили Германия. Те възнамеряваха да раздухат, според желанията и нуждите си, тези огнища, за да причинят трудности на германската държава. И изведнъж на историческата сцена се явява един мъж, израснал из недрата на германския народ, който с твърдост потъпка тези огнища. Демокрацията вижда как чезнат една след друга илюзиите ѝ. Затова беснее и негодува. Този път обаче лицемерните ѝ молитви идват със закъснение. Враговете на германския Райх са накрая на мъдруванията си. Те се подиграват над себе си и не съзнават, че вършат това. На истеричния им вой ние противопоставяме нашето презрение, което споделя целият германски народ. Фюрерът постави народа си отново на мястото, което му се полага в световната политика. Германският меч закриля и бди над Райха. Стопанството, културата и животът на народа се развиват и процъфтяват в националната сигурност, която германската военна мощ гарантира. Страната ни, паднала преди години в безсъзнание, днес се съвзема и издига за ново величие.

Днес, в навечерието на нашия национален празник, 50-годишнината на човека, комуто дължим честта на държавата ни, мощта на родината ни и величието на народа ни, всички тези неща изпъкват ясно в съзнанието ни. Няма нито един германец, било в родината или в чужбина, който да не вземе искрено участие в утрешното тържество. То е празник на нацията ни и като такава ще го честваме.

Когато един народ води борба за съдбата си, необходимо е от време на време да се поспре във водовъртежа на събитията, за да осъзнае и си изясни положението, целта и пътя, по който върви. Тогава нацията облича празничните си одежди и обединена във вяроност и разбирателство, застава пред Водача си, за да му поднесе благопожеланията си по случай петдесетгодишнината му. Това са благопожеланията на всички германци, от всички страни и континенти. Всички германци по света се присъединяват към нас, които имаме щастието да живеем и творим в Райха. Към този стомилионен хор се прибавят и благопожеланията на всички онези, които искрено желаят истинския мир и нов ред в Европа и които ратуват за нейната история и култура.

В този тържествен час, когато празнуваме 50-годишнината на Водача си като велика национална общност, ние отправяме гореща молитва към Всевишния да бди и за в бъдеще над живота и делото му. Нека Всевишният изпълни искрената молба на германския народ и дари още дълги години и десетилетия фюрера ни със здраве и сили. Тогава няма защо да се страхуваме за съдбата на нашия Райх. Съдбата му е в здрави и сигурни ръце.

В този тържествен час ние - неговите най-стари привърженици и съратници - сме сплотени около него с искреното желание, с което винаги сме чествали рождения ден на този мъж: той да остане за нас това, което винаги е бил: нашият Водач!

Защита на германската културна политика

(Реч по случай конгреса на Имперската културна камара в Берлин)

1 май 1939 г.

Тази година германският народ празнува националния си празник Първи май в едно време на силно международно напрежение. Ние, във всеки случай, ни най-малко не сме засегнати вътрешно от тези международни напрежения, въпреки че те се отнасят предимно до нас, до значението, мощта и величието на Райха и на германската нация. Германският народ е против насъскванията и военната истерия, които системно се култивират и разпространяват от лъжливата преса на Лондон, Париж и Ню Йорк. Той е напълно имунизиран против тези акции и се осланя единствено и твърдо на собствената си сила. Германският народ знае, че разполага с достатъчно средства, за да защити в случай на нужда своята чест и националното си съществуване. Това дава основание на чувството за онова върховно превъзходство, което нашият народ изпитва спрямо демокрацията и нейните защитници.

От 1933 година Германия крачи по стръмния път на едно невероятно увеличение на мощта си. Преди това германският народ бе един безсилен, измъчен, повален и унижен народ. Днес той е въоръжен и способен да се брани.

Поговорката, наистина, казва: „Когато оръдията говорят, музите мълчат.” Но това е вярно само отчасти. Защото няма никакво съмнение, че времената на политически и военен разцвет почти винаги се характеризират и с разцвет на културата. Властта не е само механичен израз на мощта и престижа на една нация. Властта може да даде израз и на културата на народа. Тя е предпоставка за вътрешния мир и сигурност, които са необходими за процъфтяването на културата. В национал-социалистическа Германия засилването и изграждането на властта върви ръка за ръка с културното изграждане.

Би могло да бъде и иначе. Когато в 1933 година Националсоциалистическото движение, което днес води държавата, пое властта, имаше основание, поради големите обезкуражаващи проблеми, пред които бе изправено, да каже, че стопанските, политическите и военните въпроси и проблеми са по-належащи и ще трябва да бъдат разгледани и разрешени преди разрешаването на въпроси от културен характер. С пълно право и без ни най-малкия упрек от настоящето и бъдещето културните проблеми можеха да се отложат за по-късно, за да може властта да се посвети напълно на стопанското, политическото и военното заздравяване. Имаше мнозина, които горещо препоръчваха този начин на действие. Те твърдяха, че финансовата сила на Райха трябва да се използва най-напред за осъществяване на задачите от материален характер, нетърпящи отлагане и от жизнено значение за народа. Те отхвърляха отделянето на средства за решаване на проблеми от културно естество. Защото, знайно е, че културата на един народ струва много пари. Обаче, много механично е схващането, че средствата, вложени в културни инициативи, рано или късно, не носят лихви. А освен това разделянето на проблемите според тяхната актуалност би означавало само разпокъсване задачите на народа. Нацията трябва да схваща преустройството на народа в тоталността на всичките му жизнени прояви. Политика, култура, военно устройство и стопанство - всички трябва да вървят ръка за ръка. Вярно е, че в такъв случай държавното ръководство ще има специална задача да гарантира ясно и прецизно със съответни закони взаимодействието на тези различни функции на обществения живот, както и правилния им ход.

Националсоциалистическата държава положи особени грижи да постави всички

тези проблеми на обществения живот в служба на народа и на интересите на националната общност. Поради това се направиха известни ограничения и на политиката се даде преднина пред останалите функции в живота на народа. И именно в това отношение ни критикуват демокрациите и най-вече западните ни съседи. С патос те заявяват, че се виждат задължени да бранят културата, която те мислят, че са взели в наследствена аренда, срещу авторитарните държави. Това е смешна и обидна арогантност предвид обстоятелството, че авторитарната държавна форма се появи в държавите, които са имали най-богат културен живот в миналото, докато в държавите, които отчасти живеят и се ползват именно от тази култура, демокрацията е все още на кормилото. Когато, например, американските публицисти твърдят, че трябва да защитават германската култура от националсоциализма, това е най-голямото нахалство, което човек въобще може да си представи. И до днес Америка притежава много ограничено количество собствена култура. Тя не е дала нищо ценно нито в музиката, нито в поезията, нито пък в областта на изящните изкуства, за което да може да се каже, че ще има и за бъдещите столетия някаква стойност и ще може да допринесе с нещо към западната култура. Американската цивилизация в голямата си част е резултат от подготвителната културна работа на европейските народи. Ето защо когато Америка твърди, че трябва да вземе под закрила европейската култура срещу Германия или Италия, много уместен става въпросът: дали не ще е по-добре преди това Америка да се постарее сама да създаде своя собствена култура, чиято закрила би била неин свещен национален дълг? Дотогава ние нямаме ни най-малкото основание да се вслушваме в надутите им речи, на които липсва каквото и да е съдържание.

Твърдението на демокрациите, че в авторитарните държави е потисната всякаква свобода на духа, не прави вече никакво впечатление в националсоциалистическа Германия. Вярно е, в авторитарните държави се направи едно ограничение в този смисъл, ала само там, където то бе в противоречие с националните интереси. И ако в демокрациите в това отношение не се правят никакви ограничения, то е само затова, защото те биха били в противоречие с капиталистическите интереси. А нека се запитаме: кое е по-честно и по-приятно за интелектуалеца - да подчини духовния си труд на националното благо на един цял народ или на капиталистическите интереси на някаква неизвестна капиталистическа клика?

Във всеки случай, ние можем с пълно право да заявим, че никога досега германският дух не е имал такива широки възможности за проява, както при националсоциализма. Всеки интелектуалец и човек на изкуството съзнава това. Който твърди обратното, принадлежи към онази малка група от интелектуалци, които смесват истинската интелигентност с интелектуалната обърканост и напълно подчиняват силните и вълнуващи чувства на сърцето на студения и пресметлив разум. Необходимо е да се направи това точно разграничение. Интелектуализмът не може и не бива да се поставя на равна нога с националната интелигентност. Напоследък нашата национална интелигентност направи във всички области на обществения ни живот истински чудеса. През това време либерално-капиталистическият интелектуализъм, доколкото още съществува в Германия, се ограничи да критикува и да търси образци и примери в една западна демокрация, която е изиграла вече напълно ролята си, и то не само в политическо, а и в духовно, художествено и културно отношение. По същество, културата няма нищо общо със знанието и със студената интелектуалност. Културата е израз на най-съкровено и на най-чистото в живота на един народ. Тя се слива с националните сили на народа. Националсоциализмът пръв освободи това понятие от демократично-либералната му изкълченост и му придаде първичното значение, което има. Поради това ние наистина нямаме никаква нужда от демократични учители за развитието на нашия народно-културен живот. Това важи преди всичко за пресата.

Когато в националсоциалистическа Германия журналистът служи на държавата, на народа и неговите интереси, той изпълнява същите задачи, както войникът или чиновникът. Понеже в демократичните държави журналистът е защитник на неизвестни капиталистически сили, и дума не може да става, че изпълнява достойна работа. Той е длъжен да пише това, което се иска от него, а няма и понятие кой го иска. В демокрацията свободата на словото съществува само на книга. Там и свободата на духа е само една фикция, чиято цел е да внуши на интелектуалните плебеи едно състояние, което вече фактически не съществува.

Излишни са повече думи. Не намираме за нужно да се впускаме в пререкания с демокрациите върху теореме. В края на краищата, резултатът е най-доброто доказателство за правилността на един метод. И аз мисля, че що се отнася до успеха, ние не само, че не трябва да крием от демокрациите културните си постижения, но че и така много сме избързали напред, че трудно може някой да ни стигне. Процъфтяващ театър, смели филми, силна преса, която служи изключително на националните ни интереси, радиоразпръскване, което обхваща цялата страна, творческа музика, създадена от велики майстори, богата, стремяща се към възвишеното литература, служеща на красотата и хармонията живопис, скулптура, създаваща революционно творчество и архитектура, която с монументалните си постройки и проекти смайва света - това са резултатите на нашето културно изграждане, което е единствено и ненадминато в двайсетия век. Националсоциализмът извърши чудо, като одухотвори наново техниката, която бе на път да зароби човека и ѝ даде не само целесъобразност, а и красота. Благородната и смела хармония на нашите шосета, пътища и мостове е удивително доказателство за този огромен процес, както и за отношението на един цял народ към техниката.

Какво могат да ни покажат в замяна на всичко това нашите демократични критици? А трябва и да наблегнем, че постигнатото досега в Германия е само начало. Докато демокрацията бръщолевеше, нашите театри работеха и даваха духовна храна на масите, филмовата ни индустрия създаде филми, чиято световна известност никой не може да оспори, в Германия се твореше в областта на живописата, музиката, поезията и архитектурата. И достатъчно е само да си представи човек какво ще остане след сто години от вестникарските брътвежи на демокрациите и какво от произведенията на нашата култура, за да може обективно да се прецени на чия страна е правото и кой може с презрение да гледа на другата страна. При това ние ни най-малко не сме самомнителни. Ние по-добре познаваме слабостите си от който и да е друг. С дълбока вътрешна сила и с чувство на най-голяма отговорност ние се борим за новото жизнено и културно чувство на народа си. Ние искаме да дадем на двадесетия век, който още не е оформил стила си, един смислен образ. Демокрацията е още на същото стъпало, на което се намираше и през деветнайсетото столетие. Тя е остатък от една епоха, която духовно е преодоляна от народите, намиращи се още под демократично управление. Всичко, което тази демокрация се мъчи да ни поднесе, като ново и модерно, издава дъх на разложение. Модерният човек чувства колко кухи и извехтели са принципите ѝ. Културата ѝ е смесица от миризмата на бедните и парфюма на демимонденките и предизвиква отвращение. Наистина, демокрацията е богата, но в културните си прояви и постижения тя е безплодна и без фантазия. Продължава все още да се крепи благодарение на упорството и замръзналата си догматика, но не дава признаци на живот, понеже ѝ липсва всякаква жизнена сила.

Ние нямаме намерение да даваме съвети на тази демокрация, която се нахвърля върху нас като неканен хулител. Обаче и от нея не приемаме никакви съвети. Отдавна сме я надраснали с нашия вкус, стил и културно чувство. Тя ни се струва глупава и

доста остаряла, фалшивият ѝ морал наподобява дебел пласт грим, с който тя на всяка цена се старае да прикрие бръчките на увехналото си лице.

Ние обаче сме млади. Нашето дело е мощно и резултат на импулсивна творческа сила. Направихме някоя и друга грешка, но не сме самодоволни и не се само харесваме. Смело и енергично пристъпихме към проблемите, които засягат духовните ни интереси и народа ни. Искахме да създадем култура и я създадохме. Това бе задача не само на нашата интелигенция, а под нашето ръководство и на целия германски народ. В деня на нашия национален празник - Първи май - ясно се чувства това. Навсякъде, в градове и села, народът се трупа спонтанно по улиците и площадите и чака призива, мой Водачо, който Вие ще отправите към него.

За много кратко време денят Първи май стана най-красноречивият израз на германската културна воля. В този ден, когато целият народ се събира, от редовете му не липсват и духовните труженици. Затова не е случайност, че тъкмо в този ден, между двете големи традиционни шествия, това на народа и това на младежта, около фюрера се събират и създателите на културните блага в Германия, за да дадат израз на своята благодарност и вярност. С това пристъпвам към съобщаване имената на носителите на тазгодишните награди за най-добре написаната книга и за най-добрите филми.

Националната награда за 1939 година получава писателят Бруно Брем. Неговата австрийска трилогия е една от най-крупните творби на модерната германска литература. Национално-политическото значение на това произведение е в уметелото разкритикуване на дунавската монархия. То дава възможност на читателите от стария германски Райх да хвърлят поглед върху всички проблеми, свързани с югоизточното пространство и допринася за подготовката на разрешението на велико-германския проблем в тази област. Но и в стилно, и в художествено отношение творбата заслужава отличието. Историческото изложение на Бруно Брем е много живо и изразително. Освен с литературните си качества, Бруно Брем като човек, е един от истинските войници в германската литература. Роден в Любляна, той е бил капитан в някогашната австрийска армия, а по-късно следва университета и получава докторска титла. Миналата година, като чехословашки поданик, той не можа да вземе участие в конкурса за националните награди. Отличието, което той получава тази година, е от още по-голямо значение, понеже като судетски германец, той принадлежи към източната германска област, която неотдавна бе присъединена към Райха.

филмовият режисьор професор Карл Фрьолих получава първата национална награда за филм за филма си „Родина”. Професор Фрьолих е един от най-старите пионери на германския филм. Всеки негов филм носи особен отпечатък. Никога той не се е понижил до чисто професионална работа. През дългите години на своята творческа дейност винаги е спазвал високо-художествената стойност на произведенията си. През изтеклата година той подари на германското филмово изкуство най-зрялата си работа - филма „Родина”. Миналата година този филм получи отличие и във Венеция. С това той спечели с пълно право наградата за един от най-хубавите филми на света за годината. Този филм разглежда значителни и дълбоки проблеми, вълнуващи германския народ, съдържа мъдра и смислена човечност и се отличава с изключителна артистична игра. Той е най-добрата илюстрация на истинското германско филмово изкуство. За втори път професор Карл Фрьолих получава високото отличие. В 1936 година той получи пак награда за филма си „Traumulus”. Целият си живот професор Карл Фрьолих е посветил на фанатична работа и творчество.

Особена похвала заслужава и филмът „Pour le mérite”, режисиран от професор Карл Ритер. Той се отличава със силна националистическа тенденция, със сигурното

овладяване на сюжет от нашата модерна история и с умна режисура. С този си филм Карл Ритер вписва нова славна страница в книгата на своите успехи. За да отличи дейността му, фюрерът му даде на 20-ти април титлата професор.

Чувствам нужда да изкажа на двамата носители на национални награди, чествани от цялата германска нация, най-сърдечните благопожелания на фюрера и на целия германски народ. С произведенията си те дават блестящ пример на творчески постижения и стават пионери в нашето културно изграждане.

Водачо мой! Тук давам израз на моята и на всички културни труженици благодарност към Вас. През изтеклата година Вие пак допринесохте за силата и величието на германския Райх. Тази година ние празнуваме Първи май в мир и щастие. Когато в деня на 50-ия ви рожден ден видяхме да маршируват пред Вас войниците ви, с ново оръжие в ръка, топлина се разля в гърдите ни. Стана ни ясно, че нашата германска култура, процъфтяла и изградена през много векове, не се нуждае от закрилата на парижки, лондонски и американски демократи или на евреите. Германският народ сам пази културата си и то с оръжие в ръка, а не с вестникарска хартия, която минава през мъртвите ротационни машини. Ние бяхме горди, че над Райха, над стопанството, политиката и културата му пак бди силната германска войска и с меч в ръка пази границите ни. Ето защо ние днес Ви благодарим, Водачо мой. Аз много добре зная колко безсънни нощи Ви струва изграждането на германската военна мощ, но също зная и за безброй многото часове от Вашия изпълнен с труд живот, които посвещавате на германската култура. И двете, войска и култура, са предназначени за народа, за когото Вие живеете и творите. Днес, както винаги досега, Вие можете с гордо изправена глава да пристъпите към народа. Вие преоформих-те този народ и насочихте нацията по нов жизнен път. И когато днес минавате сред милионите хора, които с нетърпение Ви очакват по улиците на германската столица, Вие можете спокойно да кажете: Народе, ти ми даде властта, и в замяна на това, аз възвърнах правата ти!

Класовата борба между народите

3 юни 1939 г.

През последните месеци и седмици в международните пререкания се наложиха понятия и представи, които досега се употребяваха и бяха разбираеми само в чисто вътрешнополитическите разногласия.

Става дума за понятия като „плутокрация“, „собственици“, „бедняци“, „пролетарски нации“, „класова борба между народите“ и други подобни.

Това явление е характерно за международното развитие и за образуването на отделни фронтове, което се наблюдава през последните години. Затова намираме за нужно да се спрем и разгледаме по-обстойно тези понятия, защото се страхуваме от опасността да не се похабят и загубят постепенно определеността и яснотата си.

Самото обстоятелство, че тези изрази все по-често и по-често се срещат в международните спорове, е още едно доказателство за това, че споровете, които днес разтърсват Европа, не са нещо ново и неизвестно досега, и че по същество те са същите като онези, които по-рано вълнуваха нашия народ и много други народи. Само размерите им са увеличени. Това, което става днес в Европа, фактически е един вид класова борба между народите и нейните причини се коренят в обстоятелството, че има народи, които притежават всичко, а други са лишени от много блага. Едни не са в състояние да изконсумират това, което имат, а на други липсва този излишък и те трябва да гладуват и да простират краката си според чергата си. Това е причината за кризите и напреженията, които днес вълнуват Европа.

Версайският договор бе не само морално и материално обезоръжаване на победените народи, но и в много отношения едно драконово облагане с данъци, което богатите победители наложиха на потиснатите бедни нации. При провеждането на Версайския диктат психологическото държане на победителите към победените бе също много характерно. То бе държане на богати нации към бедни народи. Ние сме свикнали да окачествяваме този начин на мислене и действие като капиталистически.

След страданията и мъките на световната война имаше възможност да се положат основите на истински мир между народите. Това трябваше да стане във Версай. Там трябваше да се създаде мир, който да почива върху справедливостта, като се отстранят всички неправди, които предизвикаха световната война. Обаче, тъй като държавите-победителки притежаваха силата и мощта, те не само че оставиха неправдите да съществуват, но и съзнателно ги засилиха, като с това поставиха началото на класовата борба между народите.

Победените бедни нации трябваше да се примирят с това, защото бяха напълно обезоръжени. Богатите победителки, триумфиращи, използваха силата си и наложиха на победените страдания и унижения, които бяха свършено безсмислени, глупави и подли и съдържаха зародиша на нови политически спорове. Едничката причина за това държане на победителите бе да се предизвикат победените народи. Победителите си мислеха, че могат да си позволят този разкош. Дори най-естествените и елементарни права на победените народи бяха потъпкани и най-иронично пренебрегнати. Не си заслужаваше дори да се вслушат в тях.

Подобно държане имаха в стария германски Райх преди войната богатите капиталистически партии спрямо социалните искания на германските работници.

Всички плутократични партии държаха да се запазят вредните за здравето детски труд и труда на бременните работнички. Те защитаваха и поддържаха запазването на асоциални и най-непоносими трудови условия и то не поради това, че имаха някаква лична облага, а само защото така им се искаше и имаха силата и властта да се противопоставят на всяко модерно социално искане. С това плутократичните партии съзнателно създаваха предпоставки за класова борба, за марксизма и за болшевиизирането на работническото, фактически левите партии в Германия никога нямаше да вземат такива размери сред германските работнически маси, въпреки насъскванията на интернационалното еврейство, ако социалните условия в Германия преди войната не бяха така лоши. Плутократическите партии не можаха да разберат това. Който плува в пари и задоволство, няма чувство за оскъдица и сиромашия. Дори и войната, която обикновено сплотява ценните качества на един народ, не можа да донесе основни промени в това отношение. Тъкмо наопаки, непосредствено след войната се почнаха борби на различни класови светогледи. Почна се борба на капиталистическите партии срещу справедливите социални искания и това обяснява преминаването на широките маси от националните партии към марксизма и неговите партийни организации. Това ни най-малко не попречи обаче на капиталистическите партии в момента, когато се появи националсоциализмът като техен политически противник, да образуват срамна коалиция с марксизма и партийните му организации. Защото в програмата и в същността на националсоциализма бе твърдото намерение да се премахнат веднъж завинаги тези невъзможни социални условия. Водачите на националсоциализма бяха твърдо уверени, че само тогава ще се изкоренят всичките предпоставки за кървавата класова борба.

В онова време борбата с плутократичния капитализъм означаваше атакуване на самия държавен строй, понеже той имаше чисто плутократично-капиталистически характер. Капиталистическите партии използваха тъкмо това състояние. Теоретически те отричаха държавата, програмата им гъмжеше от социални фрази и хуманитарни лозунги, ала на дело поддържаха упорито съществуващото положение. Именно тук трябва да се търси причината за разпространението на комунизма, от една страна, и, от друга - за бързото засилване и разрастване на националсоциалистическото движение и на неговата крайна победа.

При поемането на властта Адолф Хитлер не само че разтури всички комунистически и буржоазни партии, които насъскваха класовата борба, но и незабавно премахна всички онези социални неправди, които оправдаваха съществуването на тези партии. С това той осигури вътрешния мир, като го постави върху здравите основи на социалния ред. Така от самото начало се изключи всичко гнило и болно.

Подобен процес наблюдаваме днес и в международно отношение. Споровете, които съществуваха и още съществуват от 1933 г. до днес между така наречените авторитарни и демократическите държави, са почти от същото естество. Когато Германия почна да предявява най-елементарните си национални искания, срещна същото неразбиране от страна на плутократично-капиталистическия свят, с което плутократическите партии се отнасяха преди и след световната война към социалните претенции на работническото. Например, през 1934-1935 г. фюрерът постави на западноевропейските сили много скромни искания относно въоръжаването на Германия. Тези искания не само че бяха иронично отблъснати, но въобще се отбягваше да се говори за тях. Последницата бе възстановяване на общата германска военна служба. На това демократичните държави отговориха с истеричен вой за заплахата от война. Германските искания за участието на германския народ в разпределението на

световните богатства и блага бяха също рязко и студено отблъснати. Залъгваха ни само с фрази. В резултат в Германия беше въведен четиригодишен стопански план, Германия се яви на световните пазари, сключи конструктивни търговски договори с държавите, които още бяха разумни, и засили търговията си с тях. Плутокрациите пак почнаха да надигат глас, че Германия завладява световния пазар и да вземат мерки във вид на мита, бойкот и тем подобни.

По най-лоялен и учтив начин Германия правеше усилия да премахне унизителните точки на Версайския диктат. Западноевропейските държави нямаха бог знае какви облаги от тези точки. Те проявяваха само своенравност и тесногърдие. Отхвърлянето на тези германски искания доведе до завземането на Рейнската област и тържественото премахване на лъжата за виновните за световната война. В Лондон и Париж веднага заявиха, че с Германия не могло да се преговаря лоялно, тъй като тя държала на бруталното юмручно право. А къде щяхме да стигнем с тази така наречена лоялност? И до днес щяхме да се пазарим за правото да поддържаме войска от 200 000 души.

Същото беше и при присъединяването на Австрия и Судетската област към Райха. Пак така безсмислено се държаха западноевропейските демокрации и при създаването на германския протекторат в Чехия и Моравия.

Тъй както преди войната буржоазно-капиталистическите партии, без да имат абсолютно никаква облага от това, поддържаха в Райхстага запазването на детския труд и този на бременните жени, също така днес западноевропейските плутокрации упорстват за запазването на невъзможни условия в Средна Европа, и то само от своенравие и липса на разбиране. И както днес един социално здравомислещ човек трудно ще проумее безсмислените спорове и борби в германския Райхстаг по въпроса за премахването на детския труд и облекчаване работата на бременните работнички, така след някоя и друга година всички разумни и патриотично мислещи хора ще се чудят, как е било възможно, например, да се спори за милитаризирането на Рейнската област, за присъединяването на Австрия и Судетската област към Райха или пък за установяването на протекторат в Чехия и Моравско.

Тъкмо в неразбирането на тези необходимости се коренят причините за европейските разногласия. Това, което най-много вдъхва опасения при това състояние на нещата, е обстоятелството, че плутократичните държави никога не ще се поучат от вече натрупания опит и се подготвят да извършат най-голямата глупост, която са вършили досега. Те се опитват да образуват фронт против възстановяването и стабилизирането на реда и правдата в Европа. Опитват се да обкръжат Германия и Италия и в този си стремеж не подбират средства и съюзници, както някога, преди световната война, постъпваха капиталистическите партии. Някога буржоазно-капиталистическите партии се коалираха със социалдемократите, за да се борят с националсоциалистите. Днес плутократите преговарят и флиртуват с болшевишка Русия, щом се касае да се противопоставят на Германия и Италия. Това са все същите някогашни симптоми на зла воля и твърдоглавие. И това предизвиква едно международно положение, което само затова изглежда така объркано, защото с всички усилия се изключва здравият човешки разум. Изходът е възможен само при благоразумие, или пък като със сила се наложи разумното разрешение. Противниците ни обаче рядко или почти никак не показват благоразумие.

Както по времето на социалните борби, когато партийните водители не бяха изразители на чувствата и мислите на германския народ, а на своите партии, така и провокаторите и подстрекателите към война днес не са представители на народите,

които представляват. Народите трябва да прогледнат. Те трябва да видят истината. Не трябва да губим надежда. Съзнанието за необходимостта от нов ред в Европа все повече и повече укрепва. Това съзнание не може да бъде премахнато. Плутокрациите не притежават вече мощта и възможностите да подпалят Европа. Наистина, те са достатъчно безсъвестни, за да сторят това, обаче днес срещу тях е изправен военният морален и духовен фронт на оста Берлин-Рим. Два мощни млади народа се сплотиха в непобедим фронт и то не само като военна мощ, но и по идея и воля за борба и съществуване. Няма защо да доказваме решителността им да пазят националните си интереси с всички възможни средства. И в спора, който се води между тези два силни млади народа и плутокрациите, възниква въпросът: как ще се развият по-нататък събитията? Ще се стигне ли до войната, която искаха и подготвяха създателите на Версайския диктат, или ще се постигне истински мир, желан от Германия и Италия?

Това ще трябва да решат европейските народи. Германия иска мир, обаче мир, който да дава еднакви права и задължения на всички; мир, който да създаде яснота и да преодолее европейския хаос; мир, който ще премахне класовата борба между народите, който ще създаде нов ред между нациите, почиващ върху справедливостта и целящ благосъстоянието и доброто на всички народи.

Новият стил

10 юни 1939 г.

Обикновено не обичаме много да приказваме за това, което имаме. Който има пари, не прави капитал от това. Който е истински образован, не демонстрира за щяло-нешяло знанията си. Който има наистина вкус и усет към хубавото, не говори постоянно за вкус. Същото е със стила. Хора, народи и епохи с естествено и вродено чувство за стил не употребяват и не се надуват с тази дума. Известни са в художествената и културна история на човечеството епохи, които са имали истински, ясно определен стил, и то в най-хубавия смисъл на тази дума, обаче те не са парадирали с това, че притежават стил. Когато почне да се спори и приказва за стил, той престава да съществува. Стилът е нещо, което не може да се натъкми. Той се заражда и създава при определени условия, оформя се по естествен път и се развива автономно. Резултатът от неговия растеж се чувства във всички жизнени прояви на народа. Стилът е една вътрешна хармония между чувство и светоглед и израз на това чувство и светоглед. Стилът е логичната изразна форма, която обвързва и задължава един човек или един народ, която се усеща във всяка негова проява, даже и в политиката. И политиката може да има стил или да е без всякакъв стил. Когато има стил, тя действително представлява нещо ценно. Политиката преди завземането на властта от националсоциалистите нямаше никакъв стил. Той липсваше не само в политиката, но и във всяка проява на обществения живот, в изкуството, културата и пр. Виждаше се от това, че се приказваше много и то все с големи и надути фрази без съдържание, или пък напълно липсваше способността да се приведе казаното на дело. Двадесетият век се характеризира с привличането на широките народни маси към политиката. Германия от времето на Кайзера, както и тази след ноемврийската революция, беше откъсната от народа. По улиците на страната се движеха милиони хора, които не знаеха нищо или знаеха съвсем малко за политиката. Интересите им се представляваха в смешните парламенти, които нямаха абсолютно никакво отношение към широките народни маси. Днес в западноевропейските демокрации цари все същото състояние. Когато човек разтвори техния вестник и започне да чете за големите акции, които се предприемат, изпада в изкушението да повярва на гръмките фрази, които се употребяват. Обаче удаде ли ни се възможност да видим в илюстрации или филмирани тези политически акции, оставаме поразени от пропастта, която съществува между това, което е действителност и онова, което се приказва и пише. Тогава виждаме само дебелички, весели и живо ръкомахащи възрастни господа, облечени във фрак и цилиндър, които имат всички други качества, само не и тези да ентусиазират и водят народа и масите. Политическите им събрания се отличават с липса на дисциплина, импозантност и сила на акцията, която провеждат. И смешното е, че именно тези демокрации, такива, каквито са, си въобразяват, че могат да ни съдят и критикуват. Те заявяват, че ни липсва онова, което те въобще не притежават: политически стил, културен вкус, усет към модерното и способност да се долавя мисълта на нашето време.

Тъкмо ние притежаваме тези неща, които на тях липсват напълно. Те възхваляват културата и отричат всякаква култура у нас, както и чувството за културна отговорност. Но нека им припомним, че сигурно не е случайност обстоятелството, че държавите с авторитарен режим са най-старите културни народи в Европа. По времето, когато Америка бе открита, тези държави притежаваха и се радваха вече на една многовековна история и култура. Тези държави бяха вече големи и силни политически единици, когато Париж и Лондон нямаха още никакво историческо значение. Във времето, когато Италия беше световноизвестна империя, споменатите демокрации не представляваха нищо като държава и народ, а Германия бе преживяла блестящи епохи

на културен, исторически и политически разцвет преди още Англия, Франция или Америка да се появят на историческата сцена като истински държави.

В Германия се твори трескаво във всички културни отрасли. Тази година ни предстои едно изпълнено с културни събития лято. Във Виена привършват театралните тържества. Подготвят се най-усилено тържествата в Хайделберг, седмицата на германското изкуство в Мюнхен, тържествата в Байройт и в Залцбург. Всички тези прояви са единствени по рода си в цял свят и същевременно доказателство за всестраниното разнообразие на германското изкуство. А какво да кажем за политическите ни демонстрации? И те са съвършено самородни и непринудени. Например церемониите в деня на партията в Нюрнберг представляват нещо ново и невиджано досега. Всяка една от четирите демонстрации в Нюрнберг се отличава със собствен стил и форма. Те не са измислени на зелената маса и изкуствено наложени, а практиката ги е създала и наложила като израз на вътрешното ни чувство за форма и образ. В целостта си партийните тържества в Нюрнберг дават израз на новия политически стил и са една културна проява на нашето време.

Демокрациите не са в състояние да проумеят това, а камо ли да се помъчат да ни подражават или да измислят нещо подобно. Те нямат силата да организират масите и да им наложат една единна воля. Те постоянно се позовават на масата, обаче тайно се страхуват от нея и когато се опитват да я доближат, имитират нашето отношение към народа, но това е една мизерна и лоша имитация. Компетентният наблюдател вижда смешното и фалшивото в такива случаи. Така след ноемврийската революция буржоазните партии се държаха спрямо народа. Те се приближаваха до широките народни маси само в случаи, когато ножът опреше до кокала. Народът бе за тях само средство за постигане на властта или подкрепа за запазване на тази власт. Ние и до днес с удоволствие си спомняме за пропагандните методи на така наречената „служба за родината“, чиято цел бе да противодейства на пропагандата на Национал-социалистическото движение. В обществото се появи един плакат, който представляваше юмрук, стиснал шията на една готова за нападение змия. Това символизираше потъпкването на Националсоциалистическото движение от буржоазните партии. Това бе така наивно и глупаво, че предизвика само смях и закачки в редовете на нашите сподвижници. Подгонен от подигравките на обществото, този плакат трябваше скоро да изчезне завинаги. Това стана само няколко месеца преди поемането на властта от националсоциалистите. Още тогава нашите противници се подиграваха сами на себе си и не го съзнаваха.

Из нашата среда, обаче, израсна политическият стил. Пропагандата ни, политиката, демонстрациите ни - всичко бе израз на политическата ни воля и бойния ни темперамент. В годините на борба, без какъвто и да било патос, се оформяше новото жизнено чувство. Това ни даде силата в дадения момент да повалим противника си. Ние съзнавахме, че стоим много по-горе от него и то не само политически, но и културно.

Това, което някога бе с буржоазните партии, днес е със западноевропейските демокрации. Демокрациите говорят за неща, които не познават, никога не са притежавали и не притежават, фразите, с които се стараят да ни оборят, излъчват безкрайна умора и старост. Те не са мъдри, а отживели. Ние нямаме ни най-малкото основание и желание да влизаме в пререкания с тях. Критиката им не ни засяга и не ни тревожи. Ние се познаваме твърде добре; знаем какво сме и какво можем. Нямаме нужда от тяхното зачитане.

Духът, който живее в гърдите ни и ръководи делата ни, днес разполага и с

нужните оръжия, за да отблъсне всяка опасност и нападка от страна на престарялата демокрация.

Ние сме тези, които създадохме новия стил, който моделира новия образ на нашия измъчен континент. Под неговото влияние ще израсне постепенно, но сигурно нова Европа, една Европа на нов справедлив и траен мир. Ние сме факлоносците на тази нова Европа!

Националсоциализмът и изкуството

(Реч, държана на конгреса на Имперската камара на изящните изкуства в Мюнхен)

15 юни 1939 г.

Едно от най-значителните постижения на националсоциализма в областта на културната политика е създаването на съвършено нови отношения между народ и изкуство. Днес ние още не сме напълно в състояние да осъзнаем голямото въздействие, което ще окаже този исторически процес в развоя на германската културна история. Наистина, девизът: „изкуството е създадено за народа!“ се появи още веднага след световната война и се срещаше често в революционно-републиканска Германия, обаче и той, като толкова други красиви и гръмки девизи по онова време, остана само на думи.

Националсоциализмът го осъществи на дело. Той практически обори и преодоля възраженията на онези скептици, които твърдяха, че изкуството може да бъде достъпно и разбрано само от привилегированите горни кръгове в държавата и че то никога няма да може да се разбере и почувства както трябва от широките маси на трудещия се народ. След преодоляването на това погрешно становище, националсоциализмът не се задоволи само с това да създаде една теоретична и естетична програма за бъдещото развитие на изкуството, а се залови за сериозна и продуктивна работа и в този отрасъл на националния обществен живот. Практическите постижения даваха насока на програмата, а не обратно. Не беше кой знае колко трудно да се създаде истинска връзка между изкуство и народ. Народът никога не е загубвал чувството си към музиката, театъра или филма. За много кратко време широките народни маси бяха отново спечелени за изкуството и връзката между тях се възстанови. По времето на стария режим народът се бе отвърнал от музика, театър и кино. Всекиму е известно колко трудно се изпълваха с публика тогава концертните и театралните зали. Днес народът отново с радост посещава всички концертни и театрални представления. Това масово посещение оправдава огромните материални средства, които националсоциалистическата държава изразходва за всичките отрасли на изкуството. Но в края на краищата милионите, които държавата влага в тази област от културния национален живот, се доставят пак от самия народ. Това са данъците, които народът плаща. Затова този народ има пълното и неоспоримо право да се ползва от изкуството. Защото то не е само за привилегированите кръгове, а принадлежи на народа. Само в този случай то е жизнеспособно и съществуването му е оправдано.

За да може обаче изкуството да изпълни това свое най-висше предназначение, то трябва да отговаря на редица условия, свързани с неговата същност и изобразителна форма. Трябва да изразява чувства и пориви, присъщи на народа. Трябва да притежава здрав усет за естествена красота и хармония, който винаги живее в народа. Германският народ никога не е загубвал този усет, дори и във време на най-дълбок морален и културен упадък. Тогава, когато изкуството пренебрегне и изостави този буден народен инстинкт, тогава то се отчуждава от народа и губи връзката с него. Тогава народът престава да разбира такова изкуство и го изоставя.

И в тази област, както и в много други области от нашия обществен живот, евреите са изиграли особена роля в този процес на разлагане. На евреина напълно липсва дълбоко вътрешно чувство за истинската красота. Евреите са предразположени душевно повече към скептичния интелектуализъм, отколкото към усета и изживяването на естествената красота и хармония. В този отрицателен аспект съществува и типично еврейско изкуство. Негови обекти са порочното и аномалното, подлото, болезненото и

разпадащото се. Те се издигат до художествен идеал и се стараят да се наложат. Тези патологични прояви на културния живот ние обобщаваме с термина изродено изкуство. То подхожда най-добре на еврейската природа и същина. И факт е, че евреите са тия, които най-енергично са поддържали и разпространявали в нашия културен живот това изродено изкуство. Когато германци са им съдействали, то е било само от липса на усет, на смелост, на устойчивост при съпротивление или пък на всякаква художествена дарба.

Еврейската система, чиято цел бе да даде надмощие на изроденото, грозното и долното в германското изкуство, бе в основата си много проста. За да постигнат целта си, най-напред евреите завладяха художествената критика. Тази еврейска критика почна да възхвалява и величае онези произведения на изкуството, които бяха в духа на нейните разбирания, а отхвърляше тези, които се противопоставяха на това схващане. След критиката те завладяха търговията с произведения на изкуството. Излагаше се и се продаваше само дегенерирано изкуство. С помощта на критиката и търговията с произведения на изкуството те обсебиха и художествените изложби, висшите учебни заведения за изкуство и оттук почнаха да упражняват духовен терор върху развитието на изкуството. Редица германски художници, скулптори и архитекти станаха жертва на този светогледен терор.

Тези наши художници бяха принудени или да се примирят с този светоглед, или да бъдат унищожени и провалени от него. Много истински и добри таланти бяха унищожени по този начин. Отвратени, те се оттеглиха от това поеврейчено изкуство и се затвориха напълно в себе си. Или пък, сломенни в съпротивителната си сила, бяха принудени да му сътрудничат и да го поддържат. Това беше най-страшната опасност за германското изкуство и за неговото съществуване. Защото с постепенното изгубване на усета за истинска красота, изкуството губеше от правилното си развитие и широкото разпространение. Народът, който дотогава беше най-пламенният поклонник на изкуството, почна да се отдалечава и отчуждава от него. Той не го чувстваше и не го разбираше. Художествените изложби все повече и повече се посещаваха само от малък, воден и вдъхновяван от еврейските среди кръг, който по виртуозен начин се налагаше, като умело съгласуваше всички средства за действие: критика, изложби и възпитание на публиката. При този режим всяко правилно и истинско художествено развитие беше обречено на гибел.

Благодарение на този утвърждаващ се манталитет, почнаха да се появяват и умножават така наречените художествени салони. Изкуството се плашеше от дневна светлина и от широката публика. То бе предназначено не за народа, а за един незначителен кръг от хора, които се събираха в салоните да му се любуват. Изкуството, което всъщност е една функция на националния живот на всеки народ, беше принизено да служи на шепа хора.

Тези, които бяха призвани да се грижат за образованието на германския народ, много добре виждаха какво става и се отнасяха с една вътрешна резервираност към това развитие на изкуството. Обаче, от страх да не бъдат обвинени от еврейската преса в реакционерство, те мълчаха и в решителния час отказаха да направят нещо, за да спасят германското изкуство. Наистина, те не купуваха художествени произведения, поднасяни и рекламирани от еврейската критика, но все пак ги хвалеха. Хората престанаха да купуват произведенията на изкуството. Сумите, които частни лица влагаха в такива покупки, сега отиваха за придобиване на творби само на стари, класически майстори. Новото, така наречено модерно изкуство, което само прекъсна връзката си с широките народни маси, нямаше дори материални предпоставки за

съществуване.

Когато националсоциализмът взе властта, верен на идеала си да даде ново отношение на народа към въпросите и проблемите на обществения живот, се видя принуден да предприеме и в областта на изкуството коренно и радикално преустройство, за да създаде и в тази област яснота и ред. Националсоциалистическата държава трябваше да направи тази крачка, защото самото изкуство не притежаваше нито силата, нито пък авторитета, за да я стори. Този, който предприемаше това, трябваше да има силата и смелостта, гордо и с презрение да устоява на нападите, които щеше да отправи засегнатият в най-съкровениите си чувства либерално-демократичен свят. Така беше проведена една основна реформа от значение, както за политическото, така и за по-нататъшното културно развитие на народа ни. Не бива да се смята, че културата е извън политиката. Изкуството не е нещо, което по желание може да се приеме или отхвърли. То е една от важните функции на националния живот и създаването на истинска и правилна връзка между народ и изкуство е не само културна, но и политическа задача.

Когато преди две години фюрерът предприе реформата в областта на изкуството, много негови кръгове сметнаха това вмешателство за крайно революционно; някои дори не искаха и не можеха да разберат, че с нея се създаваха условия, които отново даваха възможност на изкуството да живее и твори. Днес тази акция на прочистване на всички ни се струва напълно естествена. Дори не можем да разберем, как е било възможно да е имало някога нужда от нея. В този смисъл основаването на Германския дом на изкуството в Мюнхен е събитие, чието огромно значение за развитието на германското изкуство още не може достатъчно ясно да се прецени. Целта на Германския дом на изкуствата е ясно и определено очертана. В този дом има достъп само красивото, благородното, с една дума самото истинско изкуство. В този дом за пръв път се прави и опит да се поднесат на целия народ произведенията на германското изкуство. Всяка година през месец юли, с откриването на голямата художествена изложба в Мюнхен, в Дома на германското изкуство, се празнува и деня на нашето изкуство. Целта на този тържествен ден е да възстанови националното му значение и да му възвърне правата, които му принадлежат. С това се създава и една истинска, здрава връзка между народ и изкуство, която винаги характеризира значителните културни епохи. В Деня на германското изкуство в Мюнхен се открива и конгресът на всички германски художници.

Когато в Берлин в рамките на Имперската културна камара беше основана Имперската камара на изящните изкуства, за всички ни стана ясно, че в случая имаме да се справим с по-големи трудности. Касаше се за професионалната организация на германските художници, а организирането на артисти е много по-трудна задача, отколкото организацията на която и да е друга професия. По същество, по професия и предназначение художникът е съвсем индивидуално устроен. Затова много по-голяма бе опасността да се предизвикат с някоя погрешна стъпка или прекаленост вреди на организацията и на самата идея. Много бързо обаче бяха преодоляни всички трудности. Резултатът от тази трудна организационна работа е един синтез от пълно запазване на индивидуалната творческа свобода на художника, от една страна и от друга, чувството му на дълг да се приобщи и той към общността на германския народ.

Поради естеството на тази организация, създадената камара не трябваше да бъде организация само на избраници. Тя трябваше да е достъпна за всеки творчески одарен артист. Камарата не може и не бива да решава дали той е способен или не да създава произведения на изкуството. Самият живот и народът, който има своето отношение към

изкуството, определят това. Много рядко конкурсите и изпитите откриват истинските таланти и гении. Обаче в живота те винаги са се проявявали. Поради тази причина, върховната задача на националсоциалистическия Райх в областта на изкуството е не чрез създадената организация да открива талантите и гениите, а да отстрани от пътя на развитието на изкуството всички пречки, които биха били вредни за художествените сили и способности, дремещи в народа. Националсоциализмът в това отношение е напълно последователен. Той е устремен право към целта, без каквито и да било компромиси. С голямо задоволство днес вече можем да констатираме, че до известна степен тази цел е постигната. Твърде много допринесе за това провеждащата се всяка година изложба на германското изкуство в Дома на изкуството в Мюнхен, както и Денят на германското изкуство. Като правим сравнение с 1937 г., с много голямо задоволство трябва да признаем, че наистина се е постигнало чувствително повишаване на нивото на художественото чувство, виждаме да се заражда един нов германски стил. Германският народ е неразривно свързан с този процес. Самият той участва с цялото си същество в тези културни стремежи. Това никога не бива да се забравя. Хората са склонни да недовиждат понякога причините, които са допринесли за дадени постижения и успехи. Ние никога не бива да изпускаме предвид тези обстоятелства, за да не изпаднем отново по отношение на германското изкуство в онези грешки, които с усилие преодоляхме през последните години.

Водачо мой, Вие утре за трети път от завземането на властта от националсоциалистите ще откриете голямата художествена изложба в Мюнхен. Вие сам ще имате възможност да констатирайте успехите на проведената от Вас реформа в областта на изкуството, която не се спря само на това да изкорени лошото и болнавото от германското изкуство, а създаде всички благоприятни условия за развитието и процъфтяването на хубавото и благородното в него. Когато преди две години Вие отправихте искрен призив към германските художници да Ви подкрепят във възнамеряваното преустройство, мнозина от тях не се отзоваха. Днес, обаче, те всички са сплотени в общ единен фронт, който представлява една нова и здрава генерация от художници. Тази генерация няма нищо общо с рахитичната, безплодна и декадентска естетика, която преди две години Вие решително изхвърлихте от храма на германското изкуство. За тази Ваша постъпка днес германските художници Ви благодарят от сърце. Те много добре съзнават, че този процес, който принадлежи вече на историята на германското изкуство, създаде условия, които го преродиха. Те разбраха апела, който Вие отправихте към тях и подеха работа в направлението, дадено от Вас. Целият народ утре ще види резултата от тази творческа работа. Пак утре по улиците на нашия красив, световноизвестен град на изкуствата, ще мине процесията на германското изкуство. Този парад на германското историческо развитие, представен в най-изискана художествена форма, трябва да изпълни сърцата ни с дълбока национална гордост. А мисълта, че сред нас е човекът, който с преустройството на германското изкуство даде нова насока на германската културна история и създаде ценности, които ще пребъдат във вековете, изпълва сърцата ни с топло благородно чувство.

Понеже великите мъже оформят историята, дълг на изкуството е да пресъздава и възхвалява делата им, за да останат те като завет на идните поколения. Така изкуството ще служи на вечния живот на народа. Ние сме произлезли от този народ. Политиката и изкуството трябва да се сплотят, за да подкрепят народа във великите задачи, които му предстоят да изпълни. Народът е, който ни дава неизчерпаемата сила да създаваме трайни и вечни дела, с които ще останем в неговата велика и славна история.

Културният живот през войната

(Реч, държана на конгреса на Имперската културна камара и националсоциалистическата организация „Труд и радост“.)

27 ноември 1939 г.

Ако не бяхме във война, днес тържествено щяхме да празнуваме деня на основаването на Имперската културна камара и на националсоциалистическата организация „Труд и радост“. Обаче войната ни постави пред нови проблеми и нови грижи. Въпреки това, няма да оставим този ден да мине незабелязано.

Днес повече от организационните проблеми на Германия са поставени на втори план. Само онези от организациите имат практическо значение, които са полезни и пригодени към новите условия. Много ясно е, че всички създадени от държавата организации са само средство за постигане на поставената цел и губят право на съществуване, щом се окаже, че са излишни за критичните и тежки времена, каквито преживяваме днес. Това обаче не може да се твърди за двете големи организации, за които тук става дума. Те бяха основани за обща културна работа в полза на целия германски народ и в сегашното време тази тяхна дейност е още по-належаща и ценна. Тяхното по-нататъшно съществуване е напълно оправдано. Естествено, много от това, което се проектираше и предвиждаше в дейността им трябва да се изостави, защото е редно да разграничим съвсем ясно и определено важното от маловажното и жизненонеобходимото от онова, без което засега може да се мине. Цялата жизнена сила на народа ни ще бъде толкова много впрегната в тежките дни, които ни предстоят, че се налага върховният дълг да концентрираме усилията си за разрешаване само на най-необходимото.

Всекидневно войната ни дава пример за това, че на хората не е достатъчно да имат с какво да се нахранят и облекат. Духът и душата имат също нужда от храна и духовна подкрепа. Грижата за духовната храна на германския народ, особено на германската войска, е една от първите предпоставки за издръжливостта на нацията пи в съдбоносната борба, която води за съществуването си. Събраните днес в Театъра за народа германски войници, работници и артисти искат да докажат на всички, че това е така.

Още в самото начало войната повдигна редица нови проблеми. Тези проблеми са толкова важни и належащи, че пред тях бледнеят много от проблемите, които бяха поставени за разглеждане и разрешение преди избухването на тази война. Много неща приеха съвършено друго значение. Това, което по-рано беше естествено и нормално, днес е предмет на всекидневните ни грижи. Други неща, които ни се струаха важни, днес са за нас без значение; проблемите, които ни поставя войната, често ни се струват трудни, много трудни и понякога даже и неразрешими. Но ние започваме да ценим и най-дребните и незначителни неща и да сме благодарни, че ги имаме.

Войната донесе със себе си не само нови въпроси за разрешение, но и много грижи, и много естествено е, че тези грижи потискат и обременяват народния дух. Днес всекидневното ни се струва по-мрачно и по-тежко, отколкото преди войната. И поради това, в тези изключителни и тежки времена дълг е на държавното ръководство своевременно да се погрижи да осигури отмора и развлечение на народа, който повече от когато и да било има нужда от отдиш. Без оптимизъм война не се печели. Той е необходим също така, както топовете и пушките. В критични часове оптимизмът е, който помага да се превъзмогнат трудностите и пречките. Този оптимизъм в народа

искаме да запазим и поддържаме. А какво по-подходящо и по-добро за поддържането на оптимизма и духовното израстване и обновление на народа от истинското изкуство? Народът, войниците и хората въобще имат нужда от изкуството. Сега за всички, дори и за тези, които по-рано не искаха да го разберат, ще стане ясно становището, което винаги сме поддържали, а именно, че изкуството не е само приятно развлечение за прекарване на щастливи часове; за нас изкуството никога не е било само мирновременен артикул. Ние винаги сме отричали мнението, че когато оръжията говорят, музите мълчат. Напротив поддържаме, че именно тогава те трябва да докажат какво могат да дадат и постигнат. Защото колкото по-тежки и усилни са дните, които хората преживяват, толкова по-голяма е тяхната нужда от вътрешно прозрение и издигане чрез произведенията на изкуството. Германецът чувства повече от всеки друг тази нужда. Тя лежи в неговия характер. При откриването на войната във Франция и Англия театрите и кината бяха затворени, а филмовото производство значително намаля. У нас, в Германия, можем да констатираме тъкмо обратното. И театрите, и кината ни са винаги претъпкани. Нашият стремеж не се състои само в това да запазим културния си живот, но и да го разширим във всички посоки и възможности. Затова обширната културна дейност на нашите две мощни организации: Имперската културна камара и националсоциалистическата организация „Труд и радост“ е така необходима. Едва сега се вижда огромното значение на тези организации. Ние трябва да застанем на принципа: колкото по-затъмнени са нашите улици, толкова по-силно осветени и блестящи трябва да са театрите и кината ни; колкото по-тежки са времената, които преживяваме, толкова по-светло трябва да е изкуството, което служи като утешител на човека. И нашите войници искат именно това. Те не желаят у дома им да владее униние и меланхолия. Много типично е обстоятелството, че когато германското радио отправи допитване до войниците, каква музика предпочитат да слушат по радиото, всички единодушно заявиха, че желаят оптимистична, весела и ободряваща сърцето музика. Най-свещеният дълг на германските артисти днес е да дават развлечение и отмора на германските войници. Този, който не знае тези работи, няма дори и най-малката представа за колосалната работа, която се върши, както на източния, така и на западния фронт. Милиони книги се изпратиха на войниците. Безброй театрални, вариететни и филмови представления се организират всекидневно по фронтовете.

Германският филм достигна в това отношение истинско съвършенство. Постиженията на филма надминаха дори и най-оптимистичните надежди. Това може би се дължи на обстоятелството, че филмът си бе поставил за цел да дава всяка седмица пластичен преглед на актуалните исторически събития. Тези германски филмови прегледи са така съвършени, че не срещат никаква критика, филмовите оператори, които с риск за живота си снимат в разгара на най-ожесточените сражения, заслужават нашата адмирация и благодарност. Много от тях дадоха живота си при изпълнението на професионалния си дълг.

Германското радио дава постижения, които по размер, яснота на организацията и прецизност на предаванията и непосредствена връзка надминават всичко, направено досега в тази област. Днес всички с усмивка си спомняме, че беше време, когато някои от нашите литератори отричаха радиото. Колко често трябваше да оборваме аргументи, които отхвърляха радиото като изкуство! Войната помете всички тези празни брътвежи. Те не тежат дори колкото едно-единствено благодарствено писмо, каквито всекидневно се получават от войниците на някой забутан и откъснат от света бункер, свързан само чрез радиото с родината и близките.

Какво огромно преимущество е, че своевременно успяхме да съчетаем откритията и успехите на модерната техника с изискванията на политико-държавното ни

ръководство и със задълженията, които имаме към нашето културно предназначение! Днес техниката, свързана с изкуството, се оказва най-силната духовна мощ на нашето време. Радиото, филмът и пресата станаха най-модерните средства за ръководене на народа. Не техниката, както упорито твърдяха много скептици, завладя хората, а обратно - човекът, под нашето вещо ръководство, подчини техниката на нуждите си. Благодарение на тази техника ние днес имаме широк достъп до душата на народа ни.

Също така голямо е и значението на пресата като водителка на духовната и пропагандната борба, която днес Германия води с един враждебно настроен свят. Каква разлика в тази област в сравнение с времето през световната война! Тогава в Германия не знаеха и не умееха да водят пропагандна борба. А и техниката тогава не бе на тази висота, на която се намира днес. В духовната борба, която днес водим с неприятелите си, ние сме на висотата на нашите технически усъвършенствания. Германският дух използва техниката във всяко отношение. С помощта на този германски дух и на техниката ние ще сме победители и в пропагандната война, която водим. Ние не само притежаваме всички необходими средства, за да спечелим победата, но имаме на разположение и хората, които умеят и знаят да си служат с тази съвършена техника. Днес от това събрание на войници, работници и културни труженици ние отправяме най-горещ апел към германския народ и германската армия. В този следобеден час в Театъра за германския народ са събрани войници, работници и артисти, които, благодарение на радиото, са свързани с цялата германска нация до последния германски пост и бункер на източния фронт. Със своята прокламация събраните тук искат да покажат на света, че изкуството не е само развлечение за мирно време, но и едно остро духовно оръжие във време на война. Народът ни здраво стиска в ръка това оръжие и с него германската нация води борба за съществуването си. В тази война с плутократическите сили ние, германците, браним не само жизненото си пространство, всекидневния си залък и машините си, но същевременно и германската култура и благоденствието, което тя дава на народа ни.

Затова са събрани тук войници, работници и артисти. Те са здраво сплотени помежду си във вярата, която имат във фюрера, народа и Райха и към великото ни национално бъдеще.

Ние сме един единен народ; искаме да станем и световнознаменит народ!

Рожденият ден на Фюрера 1940 г.

(Реч, държана по радиото по случай рождения ден на фюрера.)

19 април 1940 г.

На трети септември миналата година, само два часа след като английската плутокрация обяви война на германския Райх, английският министър-председател Чембърлейн отправи на развален немски език апел по радиото към германския народ. Този апел бе, така да се каже, първото военно действие от страна на англичаните. Много скоро обаче се оказа, че това тяхно първо действие бе най-тежката и съдбоносна психологическа грешка, която английската плутокрация въобще можеше да направи. В тази си реч Чембърлейн не даде да се разбере, какво му дава правото да се обръща към германската нация. По всичко личи, че той е бил на мнение, че германският народ се намира в същото психологическо състояние, както при капитулацията на 9 ноември 1918 година, когато бе оставен на произвола и отмъщението на западноевропейските сили. Накратко, смисълът на тази реч на английския премиер бе, че Англия не възнамерява да води война с германския народ, а напротив, желае да го пази и закриля. Германия трябва само да се съгласи с простичкото предложение на Великобритания да се откаже и изостави така наречения хитлеризъм и веднага ще получи справедлив мир. Ще отбележим мимоходом, че в продължение на седемте военни месеца Англия зарязва метода си да проси и търси симпатии с подобни лицемерни фрази. Нейните много опитни и приказливи публицисти отдавна ясно и определено демонстрираха английското желание да смаже и унищожи Германия като държава и народ. Желанието на английската плутокрация е да доведе Германия до състоянието, в което се намираше тя при Вестфалския мир през 1648 година. В началото на войната тя пееше съвсем друга песен. Но ние вече твърде добре познаваме тази песен, за да ѝ се поддадем. Мелодията и е пресипнала и открадната от друго място. Съвсем по същия начин, по времето на Бурската война, британската плутокрация уверяваше, че Англия се бори само срещу движението на Крюгер, обаче това ни най-малко не ѝ попречи да обрече на гладна смърт в концентрационни лагери хиляди невинни бурски жени и деца. Също и през световната война Англия уверяваше, че е против Кайзера, но не и срещу германския народ. И този именно народ, попаднал в английската клопка, беше принуден през 1919 година във Версай да подпише най-позорния и унизителен мир, какъвто новата история познава. Но това само между другото. Още първия ден след обявяването на войната германският народ, доколкото въобще удостои с внимание плачливото изложение на английския министър-председател, прозря фалша на тази реч. Тя го интересува само чисто психологически.

Ясно личеше, че господин Чембърлейн не си бе дал сметка за това, че германският народ добре съзнаваше, че се хвърля в една съдбоносна борба и че един апел от страна на британския първи плутократ с опит да му се отнеме най-силното и остро оръжие, което притежава, а именно - неразривната връзка, която съществува между народа и фюрера, бе не само безподобно нахалство, но и една безгранична глупост. Това безспорно бе най-нетактичната и глупава постъпка, която Лондон можа да измисли в първите критични часове. Защото с подканата си Чембърлейн засегна най-чувствителното място в душата на германеца. Също така безсмислено би било например да накараш едно доверчиво дете да изостави родителите си в момент на опасност.

Тази постъпка на английския премиер е най-доброто доказателство за безграничната духовна ограниченост, с която управляващите английски плутократични кръгове са свикнали да се отнасят към света извън пределите на Британската империя.

Тези английски управници нямат дори и най-слабата представа за настъпилата голяма промяна в германския народ. Вярно е, в мирно време нашият народ понякога е настроен да спори разгорещено за дребни и незначителни неща. Защото един вижда правото в едно нещо, а друг в друго. Ние, днешните германци, както е известно, идваме от различни политически лагери. Преди да настъпи националсоциализмът, ние всички бяхме вече възрастни хора. Бяхме с различни политически убеждения и светогледни схващания. Много от германците тогава бяха привърженици на други партии. Възможно е някой и друг от тези хора да носи в себе си някои от тогавашните си представи и възгледи; възможно е, и - добре погледнато - това не е кой знае какво голямо зло. Обаче по отношение на едно нещо ние, всичките германци, сме безусловно съгласни: нищо в света не е в състояние да разедини германците, когато става дума за обичта, подчинението и доверието, което германският народ храни към Водача си. В това отношение думата единство е напълно на мястото си; ние много добре съзнаваме, че това е най-здравата броня, която обгръща германската нация и я пази от всичко в съдбоносната борба, която води.

За пръв път в историята на народа ни политическият инстинкт на германеца намира истинското си олицетворение в една водеща го голяма личност. Поради тази причина връзката между народа и фюрера е толкова силна и дълбока. В тежки и сериозни времена, като днешното, тази връзка се засилва още повече и достига до непонятни за така наречените демократични народи размери. Времето, което преживяваме, е едно изпитание за това. Днешната война няма да се води само с оръжие. Напоследък имаме най-добри доказателства за една постоянно нарастваща представа за тотализация на войната. Днес тя се води по всички фронтове: по бойните полета, в стопанството и в завладяването на народната душа. Тази война е гигантска борба, която прониква във всичките функции на народния живот. Ние знаем, че британските плутократи винаги, при всяка война са се стремили да изтръгнат победата, като съзнателно разрушават и разлагат всички духовни предпоставки за една победа. Това те вършат от чисто егоистичен и мръсен личен интерес. В това отношение Лондон винаги е проявявал особено бележита дейност, защото този начин на воюване не струва кой знае колко скъпо и пести кръв и пари. Докато националсоциализмът не бе спечелил германския народ, последният бе изложен на опасност от страна на тази лондонска политика. Затова и претърпяхме поражението на 9 ноември 1918 година. Германската нация беше подкопана най-напред духовно, за да рухне след това по всички линии. Превъзпитателната работа, която извърши фюрерът, имунизира за вечни времена германския народ от тази опасност и от подобни изкушения. Когато днес английската плутокрация се опитва да отправи думи към германския народ, тя говори на този, дето духа. Затова и престана да си служи вече с кухите, глупави и изкусителни фрази, които отправяше през първите седмици на войната към германския народ. Той се надсмива над всички тези фрази. Той няма никаква нужда нито от заповедите, нито от съветите, нито пък от поощренията на Лондон. Цялата организирана в Лондон вълна от лъжи се разбива и разпръсква на пяна о здравата скала, която Германия днес представлява. Тя не може да окаже у нас абсолютно никакво влияние. Причината за това е съзнанието у нашия народ, че в лицето на фюрера той вижда осъществяването на народната си мощ и най-бляскав пример за националния си устрем. Водачът на Германия е в истинския смисъл на думата народен водач. Особено силно осъзнахме това през изтеклите военни месеци. В този момент аз много ясно си спомням една картина. Това бе в един седмичен филмов преглед на военните събития през първите седмици от войната с Полша. Тя представлява кабинета на Фюрера. Пред географската карта са събрани неговите генерали, погълнати от планове и преценки на положението. Всекиму е ясно, колко сериозни са проблемите, поставени за разглеждане. Недалеко от тях виждаме Фюрера, седнал самотен със загрижено и напрегнато лице. Той е олицетворение на

историческа личност от много голям мащаб. Видях този седмичен преглед в едно голямо берлинско кино при премиерата на филма „Кръщение с огън”. Берлинчани не се респектират лесно; но когато на екрана ненадейно се появи образът на Фюрера, през залата премина тръпка на дълбоко и безмълвно душевно движение. Никой не пророни дума, ала всички бяха обладани от една и съща мисъл и чувство. Оттогава хиляди и хиляди са виждали този образ на Фюрера и той винаги е оказвал същото въздействие върху зрителите, нещо, което личи от многобройните писма, които получаваме.

Когато дойдоха първите съобщения за пораженията на полската войска, всички с трепет и напрежение прелистваха вестниците и търсеха да прочетат това, което е казано за фюрера, къде се намира той, как е и какво прави. Рядко в историята един човек е занимавал така много мислите, чувствата и желанията на цял един народ. Това е нещо много естествено. Не може да се очаква и нещо друго. Всички германци до един го чувстват инстинктивно, особено в моменти на опасност. Думите и желанията на фюрера са за германеца заповед. Как би могла да разбере това бакалската душа на англичанина?

Неотдавна Чембърлейн заявил на един банкет, даден му в град Лондон, при много задушевно настроение, че нему не се ръкопляска по поръчка, както това напоследък било станало мода в Германия. Ние можем само да се изсмеем на едно такова твърдение. Колко малко наистина английският министър-председател познава този германски народ, когото той така лекомислено и безскрупулно предизвиква на борба и колко много един ден ще го разочарова този народ, него и всички английски плутократи! Един стар, изгнил свят се е опълчил срещу един млад, модерен народ, който от 1918 година върви през редица изпитания, за да намери най-после себе си, да осъзнае, изпълнен с вътрешно щастие и задоволство, че националсоциализмът осъществява неговото политическо верую и че в лицето на фюрера най-после е намерил възплъщение на идеала си за голямата личност.

Днес ние преживяваме велики и съдбоносни дни. Германската нация е концентрирала всичките си сили, за да брани народния си живот. Фронтът и родината образуват едно братски сплотено цяло, защото се касае за съществуването на германския народ. При това всеки германец е овладян от една спокойна сигурност, факт, който с учудване се констатира от всички в чужбина. В Германия днес се работи и се воюва. Никой не се оплаква и не разпитва. Разбира се, войната причинява грижи и тежести на народа. И въпреки това, всички очакват заповедта на фюрера. Щом като той ги повика, всички до един са готови да се отзоват. Всеки германец казва: трябва да му се доверяваме и да го слушаме. Тази сигурност ни придава като народ и нация онази огромна и нечувана сила, която светът окачествява като чудо, като германско чудо. За света това е една гатанка, обаче за нас е нещо много естествено. Ние дори не можем да си представим, че би могло да бъде другояче или пък че някога е било иначе.

Утре ще честваме 51-вия рожден ден на човека, който постигна това чудо в Германия. Ще честваме този ден не в празненства, а като народ, който води борба и твори. Няма да има паради и манифестации. Но затова пък още по-голяма, по-дълбока и по-сърдечна е обичта, която ни свързва с фюрера и доверието, което храним към него. Утре пред неговия духовен поглед трябва да премине целият германски народ, фронтът и родината, войници, селяни и работници и всички, които, изпълнени с неговия мощен дух, стоят непоколебимо изправени, за да бранят живота на Германия.

Едно едничко съкровено желание изпълва днес цялата германска нация - тези, които са на фронта, и онези, които са в родината, германските войници в Норвегия, както и в Дания, екипажите на подводниците ни и смелите авиатори, селяните, които

обработват земята, работниците в тътнещите от работа фабрики, културните и духовните труженици и най-вече милионите германски майки и децата им - всички тези хора мълвят: нека дълго живее нашият Водач! И да продължава да ни води, макар и през тежки дни, към светлата германска победа! Нека той остане за нас това, което винаги е бил - нашият Хитлер!

Едно небивало досега в историята време

26 май 1940 г.

Историята никога не се повтаря. Тя, като всяко творчество, е с неизчерпаема фантазия и възможности. Всичко в нея обаче върви по едни и същи закони и поради това, че народите или хората не съблюдават тези исторически закони, често резултатите си приличат.

Затова грешка е да се сравнява днешната европейска война със световната война от 1914 година било изцяло, било отделните етапи в развитието на тези войни. Времето, което преживяваме днес, и войната, която водим, по замисъл и провеждане са без прецедент в историята и не могат да се сравнят с никоя друга епоха. Който се опитва да анализира и разглежда днешните събития през призмата на тогавашните схващания, ще изпадне в най-големи политически и военни заблуждения.

При избухването на настоящата война състоянието на нацията и международното положение на Германия бяха коренно различни от тези през 1913 година. Що се отнася пък до дипломатическото положение на нещата, всички знаем, че в 1914 година Германия бе напълно обкръжена. Благодарение на безплодната политика на ръководните и кръгове, тогава германският народ бе фактически изправен пред един свят, състоящ се предимно от противници. Германия бе принудена да води войната на два фронта, едно обстоятелство, което неимоверно усложняваше военните операции и обременяваше германската армия. Освен това германският народ и психологически не бе ни най-малко подготвен за войната, която трябваше да води. Народът нямаше представа защо се води войната, нито знаеше нещо за целта, която се преследваше. Управляващите кръгове не предприемаха нищо, за да подготвят народа за това, което беше и евентуално можеше да дойде. Още в самото начало държавното ни ръководство изпусна от ръцете си всички дипломатически шансове, които биха могли да ограничат проектираното в Лондон обкръжаване на Германия. Германските държавни ръководни кръгове почти сами поднесоха успехите и победите в ръцете на противниците. От самото начало на войната управниците на Германия бяха подготвени и очакваха само успехи, поради това бяха така силно изненадани от неблагоприятния обрат, който взеха събитията. Макар че германското държавно ръководство през 1914 година държеше в ръцете си много козове, които обещаваха успех, то направи капитална психологическа грешка с това, че първо обяви войната.

Днес положението е съвсем друго. Големият държавно-политически гений на нашия фюрер успя с неуморна дипломатическа работа да предотврати своевременно обкръжаването на Германия. Той премахна онзи фалшив неутралитет, който бе само претекст за нападателни възможности срещу Германия и с това избягна опасната война на два фронта. Така Германия в съдбоносната борба, в която се намира днес, напълно осигури гърба си от каквато и да било изненада. Също и в психологическо отношение днешната война е подготвена и се води най-успешно и то не само що се отнася до нашия собствен народ, но и до останалия свят. Днес германската нация знае съвършено ясно и определено за какво се бие.

Тя познава и съзнава силите си. Тя е напълно наясно какво я очаква, ако загуби войната и какви са шансовете и ако я спечели. Всяка допустима възможност е използвана и предвидена в тази гигантска борба. Още преди избухването на войната от ръцете на противника бяха изтръгнати всички козове, фюрерът най-внимателно предвиди всички евентуални неблагоприятни положения и по такъв начин подготви осъществяването на най-благоприятните. Към всичко изложено дотук се прибавя и

обстоятелството, че в решителния час не Германия, а западните плутокрации сами обявиха войната, като с това поеха вината върху себе си пред света.

В стопанско отношение по време на световната война Германия бе притисната от една убийствена стопанска блокада. Ние тогава бяхме готови за война само в бойно отношение. По онова време Германия бе напълно беззащитна срещу стопанската блокада. Тя не бе подготвена за тези стопански ограничения и когато се опита да се защитава, мерките, които се вземаха, бяха неправилни или пък се вземаха много късно, като бяха по-скоро във вреда, отколкото в полза за страната. Цялата система за рационализация на стопанството бе обременена от корупция, която представляваше, от една страна, тежко психологическо бреме за народа, а, от друга, осуетяваше провеждането на необходимите и крайно належащи стопански мерки. Няма защо да ни учудва тогава, че в 1918 година Германия, покрай политическото си поражение, бе и стопански изцяло повалена от противниците си.

Нашето стопанско положение днес абсолютно по нищо не може да се сравни с тогавашното състояние. Естествено, англо-френската плутокрация отново опита старото си, изпитано средство: да задуши стопански Райха, обаче днес това тяхно оръжие е неефикасно. Германия е добре подготвена за една евентуална стопанска блокада. На нас ни бе много добре известно нейното убийствено и сломяващо въздействие, затова не пожалихме нищо, за да се въоръжим срещу него. Ние започнахме днешната война напълно подготвени и въоръжени и в стопанско отношение. Горчивият опит от световната война ни послужи за добър урок. Нашият четиригодишен стопански план, така много осмиван и подиграван от неприятелите ни, ни дава възможността да преодолеем и най-тежката и упорита блокада. Стопански, както и по отношение на изхранването на населението, Райхът е така добре запасен, че не се плаши и от най-неприятните изненади. Корупцията, под страх от тежки наказания, е напълно изкоренена. Германия разполага с толкова много суровини, че е в състояние да издържи една война, неограничена по време.

И във военно отношение ние встъпихме в тази война също така отлично подготвени, без дори да използваме докрай огромната мощ, която се крие в народа и която е винаги на наше разположение. Наистина, в световната война ние бяхме най-голямата военна сила, обаче не бяхме дорасли още дотам, че да сме в състояние да се противопоставим на целия свят. Трагизмът на първите исторически седмици през световната война се състоеше в това, че на Германия липсваха в застрашените десни флангове дивизиите, в които да пулсира мощта на германския народ. Вземите впоследствие мерки в това направление вече не можеха да помогнат.

Днес на разположение на германската войска са всички технически открития и изобретения, които човек може да си представи. Мощта на германския народ е използвана с пълна сила. Германската армия е готова да посрещне всяка офанзива. Всичките ѝ действия се ръководят от строго определена и предварително начертана система. Успехите на нашите войски днес са нечувани. Целият свят е смаян от тях.

Психологически още в 1914 година ние бяхме неподготвени. Тогавашният германски Райх гледаше на войната лековато, без да държи сметка за това, че има пред себе си врагове, които можеха да си служат умело с лъжата и насъскването. Държавното германско ръководство тогава нямаше такъв опит как се печели и може да се спечели общественото мнение. Това ръководство нямаше дори и най-слабата представа за динамизма, който се таи в народа ни. Вместо да работи за вътрешна сигурност и духовно равновесие, които единствени могат да гарантират крайната победа, то насаждаше и прокламираше шумен патриотизъм, а имаше насреща си противници,

изпълнени с фанатична омраза срещу Райха и до виртуозност школувани в измама и лъжа, умеещи да дискредитират пред общественото мнение всяка една негова акция.

И в тази област днес ние сме със съвършено друга подготовка. И тук Германия е готова всеки миг да нанесе съответния удар, защото тя умело и сигурно върти в ръката си острия меч на истината. Новините и съобщенията, които идват от фронта, са ясни и бързи и редактирани най-умело. Германия днес знае как да печели народа на своя страна и общественото мнение по цял свят. Ние този път не започнахме войната под блясъка на луд ентузиазъм. Днес германският народ води тази война с пълно съзнание и с едно огорчение. Днес нашите врагове не могат да приложат срещу нас стария си метод на насъскване на общественото мнение срещу нас и дискредитиране с измислици за жестокости и пр. и пр., както вършеха това през световната война. И към всички тези изброени преимущества се прибавя и фактът, че днешната германска армия е обкръжена от ореола на непобедимост и несломимост от магията на една славна революция. Наистина, все още се забелязва колебание в преценката на нашите огромни успехи между възхищението от чудото, което вършим, и непознаващата никакви граници омраза. Всъщност това, което нашите войници днес постигат, за нас не е никакво чудо, а само един исторически факт: под умелото и вещо ръководство на един голям гений, националсоциалистическата система, подготвяна години наред най-старателно и планомерно от този гений, крачи към своята пълна победа. Под огненото влияние на този човек у германския народ възкръснаха всички стари германски добродетели и се насочиха към един нов идеал. Тези германски добродетели са: прецизност в мисъл и работа, фанатизъм при систематическа подготовка, радостно отдаване на един истински идеал, голяма интелигентност, фантазия и изобретателност, точни и ясни знания, склонност към въодушевление и способност към младежки нападателен жар. За пръв път в нашата история германският творчески гений, освободен от бюрократични и династични пречки, достига пълното си развитие. Германия винаги е била така мощна както днес, само че не го е знаела и не го е съзнавала. Защото никога досега в историята тя не е владеела изкуството на самодисциплината, способността да използва цялата си народна мощ и умение да създаде за политическите и военните си възможности отново вътрешно държавно устройство, което да развие напълно народните способности. И поради тази причина сравнение с 1914 година е неуместно и погрешно. Ако през световната война германският народ издържа повече от четири години, то беше само поради това, че у него дремеше неизчерпаема вътрешна мощ, която е в състояние да преодолее недостатъците и грешките на държавното устройство. Съвсем друго е положението днес. В днешната война ние имаме възможността да използваме всичките си национални резерви. Днес победоносно се налага една система, подготвяна цели 14 години, използвана практически през изминалите 7 години и вдъхновена и оживена от политическия гений на Адолф Хитлер. Тази система живее и действа благодарение на огромната вътрешна мощ, която я движи. В чужбина много неоснователно се опитват да обяснят нашите политически и военни успехи с щастливото стечение на редица обстоятелства. Всъщност може да става дума само за онова щастие, за което Молтке веднъж каза: „Само истински способният може да се радва на трайно щастие.” Изхождайки от тази мъдрост, ние спокойно можем да гледаме към бъдещето, тъй като няма защо да се страхуваме от никакви сериозни изненади. Дори ако под натиска на събитията нашите неприятели се опитат, в края на краищата, да ни подражават и да приложат толкова омразните им наши мерки -напоследък често у противниците ни се чуват гласове, че само същите или подобни на националсоциалистическите методи били в състояние да сломят националсоциализма - то ние много добре знаем колко много труд, способности, опит и главно колко дълго време е нужно, за да се постигнат първите резултати. Противниците ни днес постоянно надават повика: „Да се

въоръжаваме! Да произвеждаме колкото може повече танкове и самолети!” Слепи глупци! Ние постигнахме нашите успехи и победи преди всичко с това, че впрегнахме в един неподобен национален ритъм цялата народна мощ и пожертвахме всичките си удобства и спокойствие. През седемте години, когато системно провеждахме въоръжаването си с огромни жертви от страна на народа, в чужбина ни се подиграваха на паролата: „преди всичко топове, а после масло!” Днес на всекиго е ясно, че с масло не се правят топове, обаче топовете могат да доставят масло. От днешна гледна точка в 1918 година нашите неприятели наистина ни направиха голяма услуга, като ни взеха, старите оръжия. Затова при въоръжаването си напоследък бяхме принудени да почнем съвсем отначало и благодарение на това обстоятелство успяхме да създадем не само най-многобройната, но и най-модерната армия в света. Ние не пестяхме средства, жертви и труд, за да постигнем това, винаги със съзнанието, че ако ни принудят към война, трябва на всяка цена да спечелим войната, иначе бихме загубили националния си живот.

Господата Чърчил и Рейно не вярвам да се самозаблуждават, че могат да накарат света да повярва, че Англия и Франция ще могат някога да се съвземат от първите унищожителни удари, които им нанесе германската армия. Сравненията и съпоставките, които те се мъчат да правят с войната от 1914 година и нейните етапи, са съвършено погрешни. Те говорят само за страха и лошата съвест на противниците ни. През 1914 година ние, наистина, имахме пукнатини в националната отбрана, които неприятелите ни умело използваха. Днес тези пукнатини не съществуват. И когато сега нашите врагове измъкват от архивите си стари 70- и 80-годишни генерали и очакват от тях едно второ „чудо при Марна”, трябва пак да им напомним, че историята не се повтаря. Не би било пък и справедливо години наред да се излежаваш, да лентяйстваш, без да правиш нещо особено, освен да насъскваш, заплашваш и тероризираш света и когато положението стане сериозно да искаш да измамиш противника си с някакво незаслужено чудо. И чудесата в живота трябва да бъдат извоювани. За плутократиите няма изход. Те са в клопката. Те най-лекомислено предизвикаха тази война, надявайки се да я водят, без да пролеят капка кръв, само като работят за вътрешното разпадане на Германия и за стопанска блокада, а изведнъж се оказват пред страшния факт, че трябва да се бият. Слава богу, те не премълчават, какво би ни постигнало, ако бъдем победени от тях. Те постоянно предсказват пълно унищожение на Райха, разпокъсаност за Германия и съсипване на нацията ни. Всеки германец знае за тези заплахи. През дългите ужасни зимни месеци ние имахме достатъчно време да размислим върху тях, ние всички - войници, селяни, работници. И с тези войници, които имат това съзнание, трябва да се бият войските на западните плутокрации. Селяните, които знаят това, изкарват всекидневния хляб на войската и населението, а работниците пак със същото съзнание доставят оръжието на войската. Всички - войници, селяни и работници много добре знаят, че в днешната война се решава съдбата на Германия за хиляда години напред. Те всички са проникнати от мисълта, че живеят, работят и творят в една епоха без прецедент в историята. И искат да докажат, че са достойни за тази изключителна епоха с това, че са народ, какъвто няма втори на света.

Германската младеж и войната

(Реч по случай откриване на филмови прожекции за германската младеж в Берлин)

29 септември 1940 г.

Войната поставя суровите си изисквания пред цялата нация. И германската младеж не остава пощадена от нея. Затова самата младеж трябва да се постарее с държането си и с личния си характер да преодолее трудностите, които се изпречат на пътя и респективно да подпомогне онези, които са задължени да се грижат за нея и преди всичко за възпитанието ѝ. Бащата е на бойното поле или пък трябва да извършва някаква работа, която поглъща изцяло всичките му сили и време. Майката също е претоварена с работа и грижи. В повечето случаи и тя самата е заета в услуга на военните нужди. Или работи в оръжейни фабрики и допринася за непрекъснатото снабдяване на войската ни с необходимите муниции, или пък от сутрин до вечер работи в Червения кръст, в националсоциалистическите социални грижи или в групите за зимна помощ. При тези условия възпитанието на младежта не може да върви съвсем нормално и гладко. Поради тази именно причина Организацията на Хитлеровата младеж и тази на Съюза на германските момичета трябва с двойно по-големи усилия да помагат в бащината къща и да поемат от родителите си онези грижи, за които те нямат нито време, нито физическа възможност. Вярно е, възпитателната работа на Хитлеровата младеж и на Съюза на германските момичета е изправена пред хиляди трудности, предизвикани от днешните извънредни условия. Това са трудности, за които мирното време не можеше да има дори и представа. Преди всичко липсват нужните зали, където да се провеждат редовните събрания на тези организации. Залите, които преди имаха на разположение, сега са заети от войската или пък служат за съхраняване на разни материали. Затъмнението не позволява да се използват така ефикасно вечерите, които са от толкова голямо значение при възпитанието на младежта. Много германски области живеят пред постоянната заплаха от въздушни нападения и там възпитателната работа с младежта е почти невъзможна. Ала именно поради всичките тези неблагоприятни условия, дълг е на Хитлеровата младеж и на Съюза на германските момичета да изпълняват още по-съвестно възложените им задължения, които са поели спрямо фюрера, народа и родителите си.

По време на война възпитателната работа може да се провежда успешно само тогава, когато и самата младеж съдейства на възпитанието. Младежта е не само обект, но и субект на възпитанието. Много от методите, които в мирно време така леко и без всякакви усилия се прилагат от организацията, от родителите или от училището, трябва да бъдат изоставени във военно време. Самата младеж трябва да направи излишни всичките тези мерки с начина на живот и държането си. Войната изравнява всички ни. Тя е един отличен възпитател. През усилените години на войната всички думи са излишни. Само реалната действителност може да се противопостави на суровия ѝ закон. Тя носи и налага преоценка на всички понятия. Онова, което в мирно време ни се е струвало необходимо, належащо и без което не сме могли да живеем, изведнъж става излишно. Ние можем да се откажем от него със съзнанието, че служим на общото благо. Днешната война не е като войните, водени едно време. Тя е впрегнала всички народни кръгове. Тя е историческото дело и постижение на една цяла нация. Тъй като настоящата война се води от страна на неприятеля и срещу децата, то тези деца трябва да бъдат напълно подготвени за нея. По време на английската блокада през 1917 и 1918 година най-чувствително пострадаха децата и жените. Злото, което тя причини на жените и невинните ни деца, допринесе твърде много да не можем в решителния час да намерим достатъчно сили, за да се противопоставим на англо-френския натиск.

Неприятелят се тъкмеше и в тази война да приложи това ужасно оръжие, като тайно се надяваше пак на същия успех. Националсоциалистическото държавно ръководство обаче своевременно предотврати опасността от стопанска блокада. Въпреки взетите мерки, войната, в края на краищата, пак цели да засегне нашите подрастващи поколения. Много символично е, че нашите младежи все така масово се трудят около знамената ни с горещото желание да вложат и те своите усилия в гигантската борба, която води германският народ. Всички знаем колко много младежи от Хитлеровата младеж и главно от нейните водачи дадоха живота си пред олтара на отечеството. Няма защо тук специално да се подчертава това. Германската младеж е поставила услугите си в най-широк размер на общото народно дело.

Не само по бойните полета, но и на вътрешния фронт подрастващите поколения трябва да вложат усилията си за успешното водене на войната. Всеки младеж със силен характер, бодър дух и дисциплинирано държане е длъжен да се противопостави на трудностите, които причинява войната. Когато една нация се бори за съществуването си и кове бъдещето на децата си, младежта е длъжна да я подкрепи и да и даде всичките си усилия, за да спечели тази борба. Подрастващото поколение трябва да покаже на света, че с дисциплината си, бодрия дух и трудолюбието си е достойно за онези мъже, които жертват живота си за него по бранните полета на честта. Младежта е длъжна да се научи да респектира благоговейно тази готова за всякаква жертва мъжественост, както и себеотрицанието на милионите жени и майки, които също се борят за запазването на народа ни. Самата младеж трябва да се тренира в подчинение и скромност, за да може да служи на нацията в изпитанието, което преживява. Това съвсем не означава, че ние искаме от младежта безусловно подчинение в смисъла на старата поговорка: „С шапка в ръка можеш да успееш навсякъде”. Ни най-малко. Това бе буржоазен идеал на миналото. Ние го преодоляхме. Скромността и дисциплината нямат нищо общо с раболепието. Добре възпитан, с твърд характер и дисциплина младеж не означава, че трябва да угодничи. Толкова милиони възрастни мъже днес прекарват живота си изключително в подчинение и изпълнение на войнишкия си дълг. Те доброволно и с радост са се отказали от личния си живот, за да служат на родината. Колко повече тогава имаме право да изискваме и очакваме това изпълнение на дълга и от всеки германски юноша и всяка германска девойка! Един ден те ще бъдат зрялата генерация на нашия велик и мощен народ. Много от тях са предопределени да водят и заповядват. Затова още отсега трябва да свикнат да се подчиняват. Това е от огромно значение за времена като днешните, когато всичко зависи от съзнанието за дълг и подчинение.

Младежите и девойките, организирани в Хитлерова-та младеж и в Съюза на германските момичета, имат върховния дълг да съдействат за възпитанието си, сами да запълнят това, което днес, поради изключителните условия, бащината им къща не може да им даде. Всеки баща, който излага живота си на бойното поле и всяка майка, която от сутрин до вечер неуморно работи за постигане на крайната победа, трябва да са спокойни, като знаят, че децата им са в национал-социалистическите младежки организации. Те трябва да са сигурни, че там с времето децата им ще бъдат подготвени, за да станат един ден пълноценни и способни граждани.

Днес живеем във време, което е единствено по рода си. То изисква от всички ни, големи и малки, двойно повече усилия. Възможно е някои да преувеличават задълженията си и изискванията, което днешното време ни поставя. Но един ден, когато славната победа увенчае усилията ни, всички с радост и изпълнени с гордост ще си спомняме за времето на суровия дълг. Тогава ще забравим мъките, които днес потискат духа ни, а ще останат да блестят в прекрасна светлина само вярата и

смелостта,, с които сме понасяли тези изпитания. Така беше и някога, когато националсоциализмът се бореше за постигане на идеалите си. А когато борбата бе привършена и фюрерът пое властта, всички стари националсоциалисти и борци с копнеж си припомняхме за времената, когато давахме жертви, за да спечелим борбата. На всички ни се струва, че времето, когато влагахме всичките си усилия, а понякога бяхме заставени да плащаме дори с живота си, е обгърнато в сияние и светлина. Посочете ми само някой от многото млади хора, тогава по на 14, 15 или 16 години, които като наши сподвижници, вземаха активно участие в борбите ни, който би се отказал от тези години? Каква красота се крие в тези юноши от това време и каква гордост изпитват те от съзнанието, че тогава са се държали така, както трябва и са се оказали достойни за надеждите, които са им били възлагани. За тези хора това са най-хубавите спомени, които имат.

Същото ще бъде един ден и със сегашната война. Като свърши тя, ние, обхванати от радост и трогнати, ще си спомняме само за времето, когато е трябвало да вложим всичките си лични способности и усилия, за да се постигне тази славна победа. Добре е, че германското подрастващо поколение с пълно съзнание изживява днешното изключително време. Германската младеж трябва да вложи най-хубавото от себе си в тази война - сила, смелост, идеализъм и най-силна вяра в крайната победа.

филмовите прожекции, които днес откриваме за германската младеж, са предназначени на свой ред да допринесат за това. Днес германската младеж е събрана на първата от този род филмова прожекция. Тези прожекции ще продължават. Тяхната задача е да запознаят младежта с най-добрите произведения на германското филмово изкуство и да служат за почивка и поучение за всеки германски юноша и всяка германска девойка.

Ние не учим младежта си от най-ранни години да носи фрак и цилиндър, както това правят английските плутократи. Този, който един ден ще има нужда в живота си да носи тези одежди, ще се научи как да ги носи. Ние искаме да научим нашата младеж на характер и на правилно и истинско отношение към живота. Семето на тези добродетели трябва да бъде хвърлено в човека още от най-ранната му възраст. Ние се стремим в лицето на нашата младеж да осъществим идеала, който фюрерът ни даде. Нашата юношеска организация носи неговото име. Тя е единствената организация в света, която има това право. Обаче това нейно право я задължава да се старае да подражава и живее като човека, чието име носи. фюрерът е най-бляскавият пример за подражание за всеки германски младеж, фюрерът очаква от германската младеж през време на войната бодър дух, твърд характер, подчинение и дисциплина. Германската младеж е длъжна да живее, работи според желанието на Фюрера.

Англия и нейните плутократи

5 януари 1941 г.

Днешната английска система на управление е всъщност прикрита зад маската на демокрацията плутокрация. В Англия се опитват да дадат вид, като че ли народът управлява, а всъщност управлява капиталът. И при това капиталът в най-широкия смисъл на тази дума: едрите земевладелци, собствениците на богати мини, банкерите и евреите. В техни ръце е Англия и цялата английска империя: Пред народа, като с вълшебна шапка, те си служат с демократични залъгалки, като парламент, избори, свобода на мнението и на личността, свобода на словото и други подобни. Обаче те самите определят как и кой трябва да си служи с тези залъгалки. Всичко е съсредоточено в ръцете на няколко десетки фамилии, които притежават несметни, приказни богатства. Зад тях са гражданите, които живеят от трохите, паднали от обилната трапеза на тези щастливци, и народът, който вегетира сред мизерия и оскъдица. Плутократическата управляваща класа е използвала всички средства, присъщи на подобни асоциални държавни системи, за да държи народа в невежество. Никъде по широкия свят не можете да срещнете хора с такива назадничащи възгледи и с толкова примитивен и ограничен хоризонт, както във Великобритания. Средният англичанин често няма и най-елементарни познания за картата на Европа. За народностните и расовите проблеми, пък които напоследък вълнуват света, и дума не може да става. Те са му свършено чужди и непонятни. Когато неотдавна се вдигна толкова много шум около събитията в Чехословакия, в едно от много известните английски списания, „Пънч“, бе поместена карикатура, как една жена ругае мъжа си, че останал с часове да слуша някакъв оратор в Хайд парк, а мъжът ѝ отвръща, че не бил изгубил напразно времето си, понеже най-после разбрал, че Чехословакия не е някакво цвете, а държава.

Всички знаем, че един виц само тогава е добър, когато съдържа доза истина. Същото е и в този случай. Англичаните далеч не са онова, за което ги смятат повечето хора на континента: културен и политически зрял народ. Досега в критичните моменти на историята си те са проявявали само инстинкт към реалното и необходимото, иначе обаче нямат и най-малка представа за проблемите, които разтърсват и вълнуват света.

Плутократията толкова умело е успяла в играта си на демокрация да залъже и дори да оглупи народа, че едва ли може да се страхува, че един ден този народ ще ѝ смъкне маската. С това се обяснява обстоятелството, защо тези плутократи всичко си позволяват. През настоящата война в Англия се случват неща, които биха сгорещили кръвта и предизвикали буря от възмущение у всеки друг народ. В Англия обаче масите се отърсват от тези прояви, както водата се отърсва от импрегнирана дреха. Неутралните английски вестници, например, съобщават напоследък, че при последните страхотни въздушни нападения над Лондон златната лондонска младеж продължавала да танцува прехласнато в скривалищата на луксозните хотели, въпреки всичкия ужас и поражения в британската столица. Тогава бил създаден и нов, модерен танц, наречен бомбен суинг, който понастоящем е последният шлагер в Лондон. Същите тези вестници съобщават, че никога не се е живяло така весело и шумно в английската столица, както през тези дни, когато градът е изложен на най-опустошителни въздушни нападения. Всичко това хубаво, обаче на всичките тези изявления всеки разумен човек веднага би съпоставил картините на мизерия и нищета, които пак самите английски списания и вестници дават, като публикуват снимки от шахтите на лондонските подземни железници, където хиляди мъже, жени и деца, натъпкани и на-пластени един върху друг, тънат в мръсотия и мизерия. Там е същинският ад на човешкото страдание. Достатъчно е само да си представи човек какво би станало в подобен случай в страна с

високо развито социално чувство и социален морал. Не е кой знае колко трудно да си нарисова това човек, за да има ясна представа за съпротивителната сила на Англия.

Прословутата английска жилавост, за която толкова много се говори, не е нищо повече от смесица на безсърдечния и брутален цинизъм на управляващите господарски кръгове и затъпялата инертност на широките народни маси. Разсъдителността, която у други народи често получава спонтанен израз, е много рядко явление у английския народ. Обаче когато обхване този народ, тя става съвсем радикална и основна, така ни учи самата английска история. Мъжете, които днес управляват Англия, съзнават много добре, че се отнася за борба на живот или смърт. Само така може да се обясни нахалната арогантност, която проявяват. Тази арогантност е само израз на страх пред настъпващите събития. Господа плутократите знаят много добре, че с войската си те не са в състояние да спечелят тази война. Глупостите, които дрънкат за някаква предстояща офанзива, са само празен шум. Всъщност те най-старателно търсят някое уязвимо място в психологическото състояние на противника си, за да могат да насочат удара си там. А щом като си въобразяват, че са успели да открият такава ахилесова пета, удрят с всички сили. В паническия страх пред това, което може да дойде, те са загубили вече чувството за правилен усет. Те така бързат, че съвсем безразсъдно продължават да блъскат по главата с дървен чук онези, които най-много биха желали да спечелят на своя страна. Всичките тези техни постъпки са твърде забавни, особено когато ги наблюдаваме от висотата на нашето психическо и душевно спокойствие и сигурност. Напоследък англичаните успяха да завземат отново от нашите съюзници някои области, които неотдавна, когато италианците ги взеха от ръцете им, самите англичани окачествяваха като безплодна и никому ненужна пустиня. Не си заслужава дори да се пролива кръв за тези области, казваха те тогава. А след това, в притесненото състояние, в което се намираха, изведнъж положиха грамадни усилия, за да могат с победа в тези области да спасят донякъде престижа си. По всичко личи как от това съвсем незначително за по-нататъшното развитие на войната събитие искат да направят историческа победа, пред която бледнеят всички досегашни победи в световната история. Нека ги оставим да се пораждат. Те и без това досега нямаха причина за радост. Господин Чърчил обаче не спира с шума около този военен успех. Той си е вързал хобот на носа и се държи като слон, пуснат в магазин за порцелан. В една реч по радиото той се обръща към италианския народ, така както в началото на войната англичаните се обърнаха с апел към германския народ и го подканяха да постъпи така, както в подобни случаи само предателите постъпват: да изостави знамената си и да се присъедини към неприятеля. При това увещание той си служи с исторически факти, които може да обори всяко дете от четвърто отделение в Италия и Германия. В духовната си ограниченост той си въобразява, че историческите познания на тези, към които се обръща, са съвършено оскъдни. Вярно е, че англичаните не се отличават със силна памет по история, обаче народите от Оста имат достатъчно исторически познания и не им остава нищо друго, освен да се надсмиват над наивността му.

Не е необходимо ние да защитаваме италианския народ срещу обидите, които му се нанасят от страна на Англия. Напоследък италианското обществено мнение така добре отби тези обиди, че няма какво да се прибави към това. Сега нас ни интересува само психологическата страна на въпроса. Този тлъст циник с непоносимия чушляк сред широкото лице, този приятел на евреите и параван на плутократите, този натъпкан с милиони некадърник, този политически и военен дилетант, когото Англия си избра за премиер само и само да не отбегне пълното си поражение, се осмелява да нарича Дуче, един мъж от историческа величина, „синьор Мусолини”. Той има нахалството да предлага на италианския народ ръката си за подкрепа, за да бъде доведена Италия до състоянието на национален музей, добър за посещенията на английските гувернантки,

но негоден за велика световна политика. Той, с едно нехайно господарско движение на ръката си иска да зачеркне обидните санкции за Абисинската война, които този народ само заради английските интереси трябваше да заплати с глад и мизерия, и смята дори униженията, които Англия причини на Италия, за свой актив, обижда най-подло и дълбоко италианската войска и то по начин, който може да вбеси един народ, и накрая вярва, че поради тези причини италианският народ ще полети с отворени обятия към смъртните си врагове. Той се старае да насъсква германците срещу Италия и италианците срещу Германия. Всичко това е толкова прозрачно, недодялано и осакатено и такава ученическа работа в областта на пропагандата, че можем спокойно да я окачествим като „чисто английска”.

Никой не може да ни увери, че английските плутократи са добри психолози. Ние поне още не сме имали възможност да го забележим. Английските плутократи успяха да ни надвият в световната война, защото те не срещнаха почти никаква съпротива от германския народ. Тогава нашите политици бяха по-глупави дори от английските. И англичаните тогава победиха, само защото между слепците и едноокият е цар.

Много голяма чест ще сторим на мистър Чърчил, ако за да оборим неговите недодялани опити за изкушение към италианския народ, започнем да уверяваме колко силни са солидарността между народите от Оста и сигурността на германския и италианския народ един в друг. Той няма да може да го разбере и ако пък би го разбрал, няма да иска да го осъзнае. Това обстоятелство не влиза в коварната му сметка. Той гради всичките си шансове за победа именно върху такива въображаеми несъгласия между народите от Оста. В затъпелия си мозък рисува прекрасната картина на една вече несъществуваща Европа, удобна арена за английските апетити за надмощие, чийто върховен принцип е равновесие на силите. С този принцип Англия се надява да владее без всякаква опасност континента ни, да го тероризира и ограбва. С тази Европа обаче вече е свършено. Нов ред се създава на европейския континент. Материкът ни ще бъде напълно освободен от англичаните, а не подчинен на тях. Германия и Италия са се съюзили, укрепили и затвърдили в Европа, за да се борят за нея. Те ще победят Великобритания, защото са по-добрите, по-младите и по-достойните за победа. Мистър Чърчил вече с нищо не може да промени събитията. Остава му само да чака и да гледа. Той не иска да вярва, че това е така, обаче ние ще му го докажем.

По стъпките на националсоциализма

19 януари 1941 г.

На всички е известно, че напоследък британската плутокрация, притисната и заставена от войната, която самата тя предизвика, се вижда принудена да прилага в държавното си и военно управление все нови и нови националсоциалистически методи. Ако упрекът, който демократичните английски пазители на капитала от 1933 година насам отправят към нас би бил верен, а именно, че ние преследваме дяволската цел да заразим и другите народи с отровата на националсоциализма, то в последните събития в Англия трябва да виждаме истински триумф на националсоциалистическа пропаганда. Защото какво по-прекрасно от това да видиш, че неприятелят ти почва да подражава и копира, макар наистина, лошо и несъвършено, онова, което най-пламенно е критикувал и отхвърлял у тебе! Подражанието на Англия започна с установяването на авторитарно ръководство на общественото мнение още при самото започване на войната. Само не ме питайте как изглежда то! Тези опити на англичаните напоследък завършват с оглушителното разпространяване на лозунга, че топовете са много по-необходими от маслото. Щеше да е, наистина, много мило и похвално, ако британските оратори и публицисти бяха имали доблестта и възпитанието да признаят откъде са заимствали тази истина. Но знайно е, че във време на война хората не са много прецизни по отношение на чуждата духовна собственост. Както и да е, факт е, че англичаните почват да правят първите стъпки и да се упражняват в националсоциализъм.

Цяло удоволствие е за нас да следим как на британския остров все повече и повече се разпространява мнението, че националсоциализмът може да се обори и победи само с помощта на националсоциалистически методи. И както винаги, когато при англичаните става въпрос за най-святото им - кесията - така и сега те напълно са забравили старите и оригинални демократични принципи, като свобода на мнението, святост на личността и индивида, и дори библията и молитвеника, а набързо нахлузват революционния якобински каскет и застават на барикадите, за да се борят за новия ред в Европа. Наистина, много комична гледка, създадена да радва окото на боговете, политическите познавачи и специалистите.

Напоследък често сме изненадвани, дори и от вестник „Таймс”, тази най-почтена дама сред шумещите невръстни моми на английската преса. Там тази доста уважавана дама изпуска изпосталелия си донкихотовски кон и пъшка и се поти, крачейки пеша. Просто човек чувства с какво голямо отвращение този орган употребява изрази като солидарност, нов стопански строй, права на работничеството, народна общност и пр. и пр. Прилича на някой тежък фабрикант, който, заставен от стачкуващите работници, се вижда принуден да подаде ръка на работническия стачен комитет и след това основно се измива и напръсква с одеколон от глава до пети. Да, времената принуждават към много противни неща. Ако още отсега са принудени да правят някои и други отстъпки, какво ли ще стане през пролетта, когато цъфнат дърветата и с тях още много други работи?

Ние вече веднъж сме преживели подобни събития и не е никакво пророчество като казваме, че всичките тези признаци, които наблюдаваме напоследък у неприятеля, сочат началото на края. Когато през лятото на 1932 година националсоциализмът бе стегнал в здравите си клещи буржоазно-капиталистическите партии, те се опитаха да се спасят от смъртоносния натиск с едно последно отчаяно средство. Милион от привържениците на тези партии масово преминаха към националсоциализма. И наистина, нямаше нищо по-лесно от това да откраднеш националсоциалистическите

лозунги и да се перчиш, че си по-голям националсоциалист от самите нацисти. Дори и органът „Verwärts”, стар и опитен меч в класовата борба, като по чудо изведнъж откри, че има необикновена склонност към народната общност. Земеделските партии почнаха да нападат парламентаризма, а отровните стрели на буржоазните партии се отправяха и улучваха собственото си минало, от което постепенно започваха да се отричат. Ние бяхме просто поразени от обстоятелството да се видим заобиколени само от националсоциализъм и националсоциалисти. На човек може да се стори, че дотогава ние, като Дон Кихот, сме се сражавали с вятърни мелници, вместо с неприятел. Не можеше да се разбере кой е отляво, кой е отдясно, кой е бял и кой е черен. Високоговорителите разпространяваха наши лозунги, но те не излизаха от нашите уста. И така почна най-голямото плагиатство, което вътрешната ни политика познава. Ако не бяхме достатъчно умни и още от самото начало наясно накъде духа вятърът, можеше буквално да бъдем смазани.

Тогава на нашите политически събрания често се употребяваше изразът „политическо пълзене”. Този израз се затвърди. Противниците ни крадяха нашите лозунги, ала идеите не можаха да откраднат; техните мозъци бяха твърде малки и ограничени, за да имат успех сред масите и да се опитат да ни ги отнемат. Те само целяха да накарат наивния избирател да повярва, че е съвсем безразлично за коя партия ще гласува в предстоящите избори, защото, в края на краищата, Хитлер е навсякъде като у дома си, само не и в собственото си движение. По онова време ние само за няколко седмици успяхме да се справим с тази манипулация. Днес същият шум се вдигна на външнополитическата сцена. Споменатият вестник „Таймс”, майка на мъдростта и благоприличието, изведнъж се застъпва за новия ред в Европа. Той прави това с толкова шум, че човек се стъписва. Вестник „Таймс” пише, че най-голямото нещастие на Европа се състояло в това, че веднага след световната война не бил създаден един ясен и определен ред в Европа. Версайският диктат посял семето на омраза, вместо да създаде основите на истинския мир. Това трябвало да послужи като добър урок за в бъдеще. След края на войната по никакъв начин не бивало да се връщаме пак там, където сме били при избухването ѝ. Европа трябвало да бъде преустроена съгласно принципите на народната справедливост и стопанска целесъобразност и пр. и пр. Когато човек чете тези редове, струва му се, че го смятат за овчедушен. Някой много наивен съвременник може дори да си помисли, че може би Германия е, която е спечелила световната война, а англичаните са я загубили, че германците са диктували отмъстителния Версайски договор, и че господа лордовете са принудени да водят отново война с нас, за да извоюват най-последно толкова желания мир за Европа. Ето че отново сме заобиколени само с националсоциализъм, който само у нас липсва! Обаче пак само лозунгите се крадат, но не и идеите, защото мозъците на неприятелите ни са твърде малки и ограничени, за да ни откраднат хората и народите. И пак, както някога, ние ще успеем да разгоним тези призраци само за няколко седмици.

Ако господин Чърчил и компанията му толкова много желаят новия ред в Европа, защо не се опитаха да въведат този нов ред още в 1919 година във Версай, когато имаха цялата власт да сторят това? Защо тогава, от 1933 година насам, с всички възможни средства се борят срещу националсоциализма, който, освен възстановяване правата на Райха, прави всички усилия за реализиране на това европейско преустройство? Защо тогава обявиха война на Германия през 1939 година, когато тя се опита по мирен начин и в малък мащаб да премахне остатъците от Версайския диктат? Защо противникът ни е така подъл и защо не признае смело и с високо вдигната глава кои са истинските причини за днешната война? Защо нямат доблестта да признаят открито, че за британската плутокрация Версайският диктат е идеалното законодателство за Германия

и Европа, че с него плутократията иска да държи Германия и целия европейски континент в безправие и размирици, за да имат време в Англия да управляват и ограбват световната си империя? Ще се намери ли един-единствен плутократ в света, който би могъл да признае всички тези факти? Защо е тази игра на криеница, това жонглиране с нашите топки и подражаване на нашите „ординерни“ идеи? Отговор на тези въпроси няма да последва никога. Тази скапана плутократия знае много хубаво, че ако открито признае какво иска и какви са целите ѝ, ще бъде незабавно пометена от възмущението на целия свят и от това на собствения ѝ народ. Затова тя трябва да се преструва. Правят само това, на което са способни. Неотдавна английският министър на прехраната заяви, че за целия английски народ се въвеждат общи кухни. Това не е ли едно голямо нововъведение? Не мирише ли на националсоциализъм? И ние не бихме могли да вземем по-радикална мярка, ако се намирахме в състоянието, в което Англия се намира в момента. Само че жалко, много жалко, че точно в деня, в който министърът по прехраната излъчваше по радиото по най-ужасен начин чувството за общност и си даваше вид на противник на всяко чревоугодие, един американски кореспондент имал шанса да види как Дъф Купър, Беверброк и Бевин, почтеният водач на английските пролетарии, нагъват в един още запазен здрав и читав луксозен лондонски ресторант стриди, черен хайвер и гърдички от славеи. Разбира се, този американски журналист писа за това във вестника си и предизвика усмивки по целия свят.

Още безсмъртният чичо Брезик бе казал, че едно е теорията, а друго - практиката. Златни думи, които отлично подхождат за днешна Англия. Поразгледайте само внимателно на дневна светлина тези плутократични разбойници и защитници на човешкото щастие. Тези фини господа, които още от ранно детство привикват на фрак и цилиндър, с най-голямо отвращение сменят днес този цилиндър с работническия каскет. Те само играят на нов ред в Европа. Преструват се, че са в състояние да правят чудеса, толкова силни и енергични ни се показват. Нека само свърши войната, ще видите какво можем, казват те. Ние ще превърнем Европа от пустиня в рай. Тогава всички европейци ще се излежават под палмите и ще възхваляват с химни английския Саул, който е станал кротък като Павел. Какво въобще можете да очаквате от нацистите (националсоциалистите)? В сравнение с нас те са начинаещи! Когато ние здравата се заловим за работа, в Европа ще настане истинско чудо. Разбира се, и много естествено, преди това трябва да спечелим войната. Вие всички трябва да ни помогнете да изтръгнем победата. И тогава, тогава, пише „Таймс“, ние ще поправим всичко и ще създадем новия ред в Европа!

Ние мислим, че днес господа лордовете нямат почти никакво основание за смях, обаче повече от сигурни сме, че някъде, в някой техен клуб, когато се съберат и четат тези редове на „Таймс“, те се побутват помежду си и си намигат с усмивката на авгурите¹.

¹ Авгур - древноримски жрец, предсказващ бъдещето по действията на птиците; прен. - предсказател.

Лъжесоциалисти

26 януари 1941 г.

Трогнати, трябва да признаем, че британските лордове, които досега бяха заети само с това да косят грамадните си имения и да прахосват по най-приятен начин приказните си богатства, неотдавна са минали на страната на социалните етици. В речите и статиите си във вестник „Таймс“ те употребяват изрази, от които настръхват косите на истинските капиталисти. Просто въздухът се тресе от хвалебствия на златния социален век, който ще настъпи в Англия и във всичките ѝ колонии след края на войната. В сравнение с тях ние сме били начинаещи в тази област и светът ще има да преживее големи изненади. Щели да се откажат от богатствата си и щели да ги разделят между бедните!

Стара истина е, че ризата е по-близо до тялото от върхната дреха и че във време на война топлата храна и покривът вършат много повече работа от всякакви обещания за хайвер и стриди в мирно време. С пълно право може да се постави въпросът, защо господа плутократите, които с тръпнещо нетърпение очакват края на войната, за да прокарат социалните реформи, които ще ощастливят целия свят, не почнат още отсега постепенно с тях, например с това като в полза на бедните намалят от 120 на 80 процентите от дивидентите си от оръжейната индустрия. Това, наистина, не е кой знае колко много, но все пак е нещо. Поне ще може да се види, че намеренията им са сериозни.

В действителност те само на думи прерязват отрупания с богати плодове клон, върху който стоят. Само от страх се преструват и играят на Карл Маркс, надвикват се помежду си с радикални социални фрази, а всъщност всеки си кара своята. Светът им е вече напълно разклатен. Те имат смътни проблисъци за това, че сме в зората на едно ново време и че непременно трябва да се стори нещо за новото, което постепенно настъпва, па макар това да са само няколко добри думи и жестове. Целият свят едва прикриваше насмешливата си усмивка, когато разбра, че докато английските вестници най-старателно препоръчват на населението да замести липсващото месо в храната с моркови и небелени картофи, британските министри в най-люксовите лондонски локали и ресторанти си доставят най-редките кулинарни удоволствия. Този факт не действа добре и в самата Англия. Ето защо, за да заглади лошото впечатление, господин Чърчил още на другия ден отива в Савоя и си поръчва за три шилинга с процентите една мършава кокоша кълка с някакъв воднист сос и три зрънца грах за гарнитура. Разбира се и сега не липсват фотографите и филмовите оператори, които снимат това, в истинския смисъл на думата, единствено по рода си събитие, за да го запазят за света и за следващите поколения. Ройтер го разпространи във всички държави по земното кълбо, а плутократията от петте континента се преклони със страхопочитание пред това антично величие.

Естествено и лондонското радио не остана назад. В една надута сказка то изнесе пред своите слушатели, които при първия сигнал на сирените бързат да се скрият в шахтите на подземните железници, че в Англия е настъпило значително покачване на средното ниво на екзистенц-минимума в сравнение с миналото столетие. Също и бюджетът на всяко семейство се е увеличил значително. И както след световната война бе належащо да се създаде нов ред в Европа, така тази война неумоливо ще наложи един нов социален строй, като бъдат отстранени всички социални несправди, както добавя самият министър на труда Гринууд. Господин Уудуорт пък хвали малко известния досега петгодишен план за строеж на хигиенични жилища в Англия, който се провеждал напоследък, а професор Харолд Даскин дори не се плаши да каже

предсказанието, че Великобритания един ден ще бъде една напълно социалистическа държава. Но тези господа не свършват дотук: не само самата Англия, а и всичките ѝ доминиони щели да станат обект на най-старателни социални грижи от страна на английските плутократи. Лорд Лойд, английският министър на колонии и един от най-големите милионери в островното царство, вижда една от върховните задачи на английската колониална администрация в това да помага на местното население, за да може то да се радва на живота. Великобритания не искала вече да търпи мизерията в своите предели. А самият английски крал коронясва всичките тия гръмки фрази с декларацията си, че Англия ще продължава да върви все в тази посока, в която върви сега, и ще мисли по-малко за себе си, а повече за ближния си.

Това са само няколко подбрани социални цветчета, които растат в градината на британската плутократия. Обаче те са достатъчни, за да може човек да разбере, какво се цели с тях: козелът да стане градинар. Господин Чърчил хапва само за три шилинга, за да облекчи глада на безработните и останалите без подслон пролетарии в Ковънтри, Бристол и Бирмингам. А за това, че средното ниво на живота се било значително подобрило в сравнение с миналото столетие, може да се благодари само на социалната съвест на английските ръководни кръгове. Ако обаче и новият социален строй, който обещава английските плутократи след свършването на войната прилича на реда, който те въведоха след световната война, тогава Бог да ни е на помощ! Ние много добре си представяме как господин Гринууд възнамерява да премахне всичките социални неправди и какви са му намеренията относно готовия и лежащ вече в чекмеджетата на писалищната му маса петгодишен план за постройка на английски жилища.

Една френска поговорка казва: с владици и революция не става. Тази поговорка спокойно може да приложим и в случая. Господа лордовете не само че не могат, но и не желаят да разберат новото време. Тези дни те изживяват ужасен страх, страхуват се от Германия, страхуват се от собствения си народ и най-после страх ги е от себе си. Те самите тласнаха Англия в една катастрофа, чиито размери предварително не са предвиждали. Те си мислеха, че тази война ще бъде само един удобен за тях лов. Винаги са били много надменни, а сигурно и достатъчно глупави, за да се решат да проучат основно Райха, народа му и ръководните му личности. Те повярваха на приказките на избягалите от Германия еврейски емигранти. Това, което те им казаха, бе така приятно и удобно за тях: Германия била само една груба военна машина без глава; германският народ изнемогвал под тиранията на националсоциалистите и най-голямото му желание било да бъде освободен от това иго и то именно от британските лордове; униформите на германските войници били от хартия, а танковете им от мукава; веднъж сме нямали самолети, а друг път капка бензин. Когато се поспирахме малко, за да обсъдим и тогава да решим нещо, те гръмовито заявяваха, че сме вече така объркани, че не знаем как и с какво да си помогнем. Нанасяхме ли умели и верни удари, почваха да ругаят и да твърдят, че сме постъпвали съвършено безразсъдно, тласкани от отчаянието. Те ни обявиха война и ни обвиниха след това, че ние сме били тези, които са ги нападнали. Те претрепваха и убиваха от бой местното население в изпокрадените си колонии и същевременно твърдяха, че германците не са годни за колониална политика, понеже им липсвало всякакво чувство за хуманност. Опитваше ли се фюрерът да им направи предложение, което да гарантира мира, вдигаха врява, че искал да ги измами. А когато ги побеждаваше и печелеше победи една след друга, то се оказваше, че тяхното поражение е триумф, а ние сме тези, които са загубили сражението.

И сега са в клопката. Обръчът се затяга все по-здраво и по-здраво около острова им. Въжето, с което искаха да ни удушат, днес затяга собствения им врат. Те бяха

първите, които почнаха въздушната война с нощни нападения и сега цяла Англия трепери от унищожителните удари на бойните ни ята. И нищо чудно, че заблуденият и измамен от тях английски народ започва да идва постепенно на себе си и да задава на водачите си неприятни въпроси, да иска да му се разяснят причините за тази война и започва да прави сравнение на жертвите, които народът понася в нея, и онези, които дават плутократите. Това вече не биха могли да изтратят дори и най-закоравелите грешници. Трябва да се предприеме нещо. И затова, тъй като настоящето е мрачно и непрогледно и за него нищо не може да се направи, английските плутократи се отдават с жар на фантастични бълнувания и мечти за бъдещето: в бъдеще няма да съществува вече никаква мизерия в пределите на Англия! Колко прекрасно звучат тези думи! Техният мелодичен звук трябва да е в състояние да накара народа да забрави въпросите си за причините за войната и за трагичното състояние, в което се намира Англия.

Нас не ни учудва ни най-малко, че именно с такива измислици се опитват да оглушат и залъжат английския народ, пък и това не ни влиза в работата. Но че искат да засегнат и нас, това не можем да търпим. Само преди няколко дни един английски вестник писа, че Германия била социалистическа държава, но постепенно се превръщала във феодална; Англия, обратно - досега била феодална държава, а сега ставала социалистическа. Те се стараят да ни отхвърлят с недотам умелия аргумент, че ние вече сме дали гръб на добродетелта, докато в Англия тепърва предстои разцвет на тази добродетел. Такъв е моралът на старите развратници, които тичат в църквата да се разкаят. Както е известно, този тип хора са винаги много по-набожни от останалите, защото имат причини да се страхуват. Но тази тяхна набожност мирише на лицемерие. Те са натъпкани със святи изрази, защото са изпитали всички удоволствия и изпитват смъртен страх, че един ден ще трябва да ги изплащат.

Така лесно няма да се отърват. Господа лордовете трябва да мислят повече за настоящето и да говорят по-малко за бъдещето. Няма защо да ни оглушават с намеренията си за бъдеще. Ние искаме да знаем какво са сторили досега. Мина времето, когато можеха така лесно да се измъкнат. Днес народите искат да знаят истината. Понастоящем цял един континент се тресе от оръдията. Милиони хора са измамените, а подведените от английската плутокрация народи са съсипани. Те не искат вече празни фрази и нямат никакво желание и намерение да поставят пак козела за градинар.

Ние няма да се уморим да смъкваме маската на фалшивите социалисти от Лондон, които искат да се представят за спасители на човечеството. Ние ще покажем на света цялата тяхна низост, като извикаме: погледнете тези, които хвърлиха Европа в нещастие, а сега се преструват, че нищо не знаят!

За психологическата страна на войната

2 март 1941 г.

В сравнение с досегашните войни модерната война напълно е променила образа си. И то не само по отношение на плана и методиката си, но и главно по отношение на целта, която преследва. Днес не става въпрос за увеличаване мощта на някоя монархия или династия, дори не и за корекция на неестествени и безсмислено теглени граници, а за налагане на жизнените интереси на млади народи, които досега бяха онеправдани при разпределянето на териториите, богатствата и суровините на земята. Съответно на тази, надхвърляща всички досега традиционни представи за преследваната цел, се промениха, естествено, и размерите и методите на модерната война. Войната днес се води не само от въоръжената войска на даден народ, в нея участват всички компоненти на обществеността и на частния живот и за спечелването ѝ е необходимо съдействието на целия народ.

Националсоциализмът пръв предвиди тази напълно нова структура на модерната война и успя своевременно да подготви народа за нея. Още през последните години на световната война ясно пролича тази промяна в структурата на съвременния начин на водене на въоръжена разплата между народите. Само че тогавашните водачи на Райха не бяха дорасли за тези нови изисквания. Тяхната грижа бе само военната подготовка на войната, а дори и тя се оказа недостатъчна. Англия обаче, която съзнаваше, че военно не е подготвена както трябва и никога не ще може да бъде подготвена както трябва, за да се бие с Германия по бойните полета, прехвърли войната в стопанската и психологическата област. На тази почва ние никак не бяхме подготвени. Германия не можеше да предвиди опасностите, които носеше това разширяване на първоначално чисто военно замислената война. Поради тази причина ние бяхме победени, въпреки че войските ни се биеха на неприятелска територия. Неприятелят ни сломи там, дето действително бяхме уязвими. Всеки от нас знае, колко неподготвени и колко незащитни бяхме през световната война срещу стопанската блокада на Англия, която целеше нашата икономическа гибел. Едва когато стана вече много късно, в Германия почнаха плахи опити за разумно използване на хранителните припаси и на суровините.

В още по-плачевно състояние бе психологическата и духовната подготовка на германския народ за решителната историческа борба, която трябваше да изнесе. Райхът не преследваше никаква военна цел, която да можеше да въодушеви и възпламени целокупната германска нация. Когато официално или полуофициално се правеха изявления за крайната цел на войната, широките народни маси ги посрещаха индиферентно и студено. Народът изнасяше войната, цялата нация понасяше последствията ѝ, обаче малцина разбираха смисъла на тази война и имаха представа за крайната и цел. И тази представа бе неясна и непълна.

В пълна противоположност на това Англия и Франция започнаха войната със съвсем определени и ясно формулирани искания. Те умело се приспособиха към менталитета на германския народ, когото бяха предопределили за своя жертва. Използваха най-системно всяка грешка и най-малкото колебание в нашето вътрешно устройство и в държавното ни ръководство, с непрекъснат пропаганден кръстосан огън инжектираха бавно мисълта на широките народни маси. Имперското правителство не само че нямаше лозунги, които да може да съпостави на този пропаганден огън, но дори и то самото не бе в състояние да се противопостави на хипнозата на тези сигурни и категорични тези, разпространявани така сръчно в Германия. Ние днес едва ли можем да си представим колко объркано и безпомощно бе тогавашното германско ръководство пред това развитие. Един известен германски поет бе принуден да

изпрати, в началото на октомври 1918 година до германската главна квартира - изглежда, че му се е видяло съвсем безсмислено в случая да апелира към националния разум на тогавашните държавници - едно, пропито с най-дълбока патриотична загриженост, писмо, с което моли речите на английските държавници, държани в британската камара на общините, да не се предават без коментар от германската преса, тъй като са чисто пропагандистки. След няколко седмици той получи писмо, че са се занимали с интересното му предложение. Само десет дни по-късно в Мюнхен, Кил и Берлин избухна Ноемврийската революция. Това е само един от многото примери, обаче предостатъчен, за да подчертае колко безнадеждно е било положението. Това, което четем в някои исторически изявления - че английската пропаганда през световната война била много хитра, разумна и рафинирана, не е вярно. Ние в последно време най-основно се занимахме с нея: и тогава тя е била пак така груба, така недодялана, глупава и прозрачна, както днес. Разликата е в това, че тогава нямаше никой, който да ѝ се противопостави. Нещо повече, редица германски партии в самия германски парламент бяха усвоили лозунгите ѝ, хващаха ги като подхвърлена топка, за да продължават да я подхвърлят.

Заслепени, ръководните среди следяха увеличаващата се психологическа криза, в която изпадаше народът, както зайчето гледа змията, която ще го глътне. И самото германско правителство се оставяше да бъде завладяно от хипнозата на увеличаващото се въздействие на неприятелските лозунги. Неговата парализа, естествена, завладя и целия народ, който при смислена и целесъобразна инициатива от горе и в най-критичните часове безспорно щеше да намери сили да преодолее неприятеля. Важно е да си припомним всичките тези факти днес и то не само от чисто исторически интерес. При избухването на тази война Лондон пак се опита да приложи спрямо германския народ стария метод на политическа съблазън. И ако днес английската плутокрация се е отказала от този метод, то не е защото го смята за негоден, а защото много добре вижда, че обектът, към който иска да го приложи, не е подходящ. Лозунгите от световната война нямат вече онази притегателна сила. Германският народ е подготвен за отбрана срещу подобни опити. Дългите години на обучение и просвета постигнаха това. Същите фрази, които в 1917 и 1918 година имаха такова ефикасно въздействие, днес, едва излезли от лондонската си централа, трябва да бъдат върнати назад. Младите германски мъже, които днес разнасят славата на германското оръжие по света, са не само много добре военно обучени, но и политически добре подготвени войници. Те са представители на един нов светоглед и съвършено имунизирани срещу всякакъв подъл опит за съблазън. Те знаят, че се борят с неприятелски системи, гнили и готови всеки момент да се сгромолясат, и че трябва да ги съборят. А зад тях като един човек стои цялата родина, която без патетичност, но с героизъм брани националния си живот. В такава страна лондонските фрази не могат да намерят отзвук. Те заглъхват и замират. Те оставят само суровата реалност на войната, едно военно положение, много по-благоприятно за нас от онова през световната война, което и тогава не би довело до поражението, ако народът ни психологически не бе принуден към него.

Ясно е, че господин Чърчил не притежава достатъчна широта на хоризонта, за да може да схване коренната промяна, която е станала днес в сравнение със световната война. Той принадлежи изцяло на школата от 1917— 1918 година. Само неговото упорито твърдоглавие не му позволява да види и разбере, че акцията, която през 1918 година постигна резултати, сега през пролетта на 1941 година, няма абсолютно никакъв изглед за успех. Той въобще няма представа за силите, които днес преустройват Европа. Той все още мисли според калъпа на световната война. Цялото му ръководство и начин на действие са повторение на методите от някога. Нищо старо не е забравил, но и нищо ново не е научил. Когато говори, струва ти се, че гласът му излиза от гроба.

Всеки негов израз носи духът на миналото. А опита ли се да говори за бъдещето, дори и на собствения си народ, той с мъка прави това. За него бъдещето е време, чиито тайни ще му останат за вечни времена неясни. Затова той не обича да говори за целите на Англия в тази война. Когато в парламента му задават въпроси на тази тема, той скърца със зъби и твърди, че ще се нареди някак си, че в момента много по-важно е да се брани животът. Та той и не може да каже нещо повече. Липсва му фантазия, конструктивен начин на мислене и национален патос. Той вижда само собственото си благо. Чърчил е типичен представител на островитянин, без широк хоризонт и смела мисъл.

И през световната война не беше кой знае колко трудна задача да се разправи човек с него и подобните му. Причината, че това не стана, е там, че и на тогавашните ръководители на Райха липсваше гъвкавост на мисълта и на действието. Както и да е. Днес ние отлично се ориентираме в положението. Райхът е осигурен не само с отлична военна защита срещу всеки опит за подло нападение, но и психологически и духовно. Господин Чърчил трябва да се примири най-после с мисълта, че в тази война конфликтът ще трябва да се разреши на бойното поле. А какви са в това отношение шансовете на Англия той знае толкова добре, колкото и ние. Личи си от това, че военните му прогнози почиват само на фантазия. Те нямат съдържание и връзка с фактическото положение. Този своенравен старец ще струва един ден скъпо на Англия. Наистина, нужен е голям инат, за да се решиш, обхванат от амок бегач, да си доставиш лукса и се поставиш за водач на цял един народ. Този лукс Англия ще заплати с разклащане на империята си. Но нас това не ни интересува. На комарджии като Чърчил трудно е да се обяснява, че е по-разумно с остатъка от богатството си да се върнеш в къщи, вместо в дива и безразсъдна игра да заложиш всичко, което още имаш, за да го загубиш.

Господин Чърчил играе на комар, а Англия плаща.

Старите циници

16 март 1941 г.

Ние, наистина, не сме злоради, но изпитваме истинско удоволствие от вида на английската плутокрация, окъпана в пот и запъхтяна от усилието да създаде настроение срещу нас след влизането на София в тристранния пакт и навлизането на нашите войски в България. След това събитие всички най-способни британски политици се събраха, за да измътят формулировката на това събитие и да го съобщят на английския народ. Ясно личеше, че здравата бяха навлезли в копривата. Едва бяха изминали осем дни и от висотата на лондонската всезнайност и компетентност беше съобщено с пълна увереност, че проклетите германци възнамерявали да изнасят България, обаче в лицето на този смел народ срещнали противници, с които шега не бива. Гърция също е готова да им се противопостави и очаква английската помощ. Въобще, гласеше по-нататък съобщението на англичаните, с навлизането на германците в България целите Балкани са пламнали и в най-близки дни там трябва да се очакват големи събития.

Това последно предположение всъщност беше правилно. Но събитията се развиха така, както в Лондон и на сън не са очаквали. И в английския печат, въпреки строгата цензура, се появиха тук-там любопитни, които обичат да си пъхат навсякъде гагата и поискаха обяснение, макар и със съвсем умерен тон. Какво трябваше да им се отговори? Че самите англичани не са имали дори и най-слаба представа за това, как ще се развият събитията ли? Че от многото дървета не са забелязали цялата гора или че, като слепци, са се лутали в непрогледна тъмна нощ? Такива признания не можеха да направят, защото щяха да обидят дълбоко английската дипломация и известната в цял свят английска тайна служба. Остана им само едничката възможност - да извъртят фактите. Отправиха най-мрачни и страшни заплахи към България и започнаха да пресмятат най-точно колко големи щети са причинили сами на себе си германците, като предприели тази акция, която те - англичаните - всъщност много отдавна очаквали. С това германците се приближили към центъра на английските военни операции - сякаш ние не сме го желали! Германците така само разпокъсвали и прахосвали силите си и действали против принципа си да се бият в ограничено пространство, и докато не спечелят войната, да не се занимават със събитията по периферията. При тези обяснения в Лондон съвсем забравят, че самата Англия от месеци насам полага нечовешки усилия, за да открива далеч от центъра на войната все нови и нови фронтове. И при това не с цел да победи противника си, а да печели съмнителни успехи, които да крепят престижа и й да повдигат понижаващия се дух на английския народ.

Но казаното дотук е само между другото. Едип английски вестник така се забрави от страх, че стигна до гротескното твърдение, че с българската си авантюра Хитлер за сетен път доказал, че е дилетант. Личало, че вече е загубил хладнокръвието си, търсел да жъне лаврови венци и то в територии, които са извън обсега на всякакви германски интереси, и че, най-последно, катастрофалните последици на лекомислените му постъпки скоро щели да настъпят. Тази песен ни е вече известна.

Тя се разпространяваше и миналата година в Лондон, когато нашите войски навлязоха в Норвегия и отнеха на господин Чърчил под носа му тлъстото кокалче, което се канеше да лапне.

Господин Чембърлейн - бог да го прости - тогава заяви, че Хитлер бил изпуснал влака, а Чърчил не може да се въздържа да не заплаши, че ще се постарее да изкорени от норвежка земя проклятието на националсоциалистическата тирания. Историята един

ден ще реши дали ние или пък англичаните са изпуснали влака. Господин Чърчил не успя да изпълни мрачната си закана, за това днес се говори навсякъде. Неговите кораби само нощем смеят да се приближат до норвежка земя и то само до един-едничък остров, където остават само по няколко часа, и то когато е много тъмно и мъгливо.

Същото става и на Балканския полуостров, някогашното огнище на постоянни пожари. Англичаните, които се бяха настанили като у дома си в столиците на балканските държави, трябваше един след друг да ги напуснат, защото ги изпъдиха. Видяха се принудени да прехвърлят застъпничеството на собствените си интереси на презокеанските си братовчеди, които полагаха всевъзможни усилия да принудят посетителите на баровете в София да запечат американския марш, за което от време на време получаваша по някоя и друга плесница.

Иначе там долу нищо друго не се е случило, което би могло да зарадва окото и ухото на англичаните. Навлизането на германските войски в България мина без никакви търкания: българският народ въодушевено ги посрещна и поздрави. Предсказаното от англичаните противодействие на българския народ не се сбъдна. Ние не сме от тези, които винаги надуват военно-дипломатическите си успехи и съвсем не мислим, че с това войната се е свършила. Но извън всякакво съмнение е, че с тази си акция Райхът ни постигна една голяма победа и че Лондон загуби от престижа си. Това обстоятелство вече не може да се поправи, да не говорим за военните и стопанските шансове, които Англия загуби.

Възможно е в Лондон да не са съгласни с това. По-вероятно е, че се преструват, като се показват така студени и безразлични към тази загуба. Правят го, понеже гроздето е много нависоко. Но и това не е от кой знае какво значение. Постигнатият ефект е решаващ. Една част от Европа, която има голямо жизнено значение и която при избухването на войната англичаните рекламираха като застъпница на техните интереси, съвсем се освободи от влиянието на Великобритания. Някогашните ученици на Итън и Оксфорд, които както е известно, събират голяма политическа мъдрост в тези университети, пак бяха изиграни. Докато те бръщолевеха и интригантстваха, съдбата се изпълни. Сега за по-нататъшното водене на войната в Югоизточна Европа са създадени условия, с които и самият Лондон трябва да се примири и да се съобразява. Излишно е да даваме съвети в това отношение. Неотдавна по английското радио един млад човек - името му не е толкова важно - изнесе беседа, в която говореше за належащата необходимост да се намерят нови ръководни личности в Англия. Той заяви, с една необичайна за Лондон свобода, че сегашното английско ръководство било много старо и цинично. Трябвало да се направи опит да се освежи с нови млади сили. В парламента не можело да се търсят тези личности, защото липсвали благонадеждни таланти; може би в индустрията или в авиацията ще се открият такива. Но все пак такъв опит трябвало да се направи, дори с риск той да излезе несполучлив, понеже всеки начинаещ бивал винаги надигравай от рутината на плутократията. Но все пак щяло да се спечели нещо. Щяло да се разбере поне какво е истинското състояние. Видните националсоциалисти били силни в омразата си, а бъдещите английски водачи трябвало да бъдат силни в любовта си.

Ние самите не повярвахме на очите си, когато прочетохме тези редове. Значи, такова е положението в Англия! Трябва да се вземе далекоглед и да се търсят и откриват таланти и знаменитости. Щом като такива няма в парламента им, тогава защо им е този парламент? Наистина, не можем да повярваме, че светилището на британската демокрация прави подбор на негодните. Що се касае до британската въздушна отбрана - ние не познаваме добре качеството ѝ, за да си позволим една

крайна преценка, но мислим, че няма да е много пресилено, ако кажем, че сегашните водачи на английската политика повече подхождат за въздушна отбрана, отколкото водачите на въздушната отбрана за политика. Все пак в едно ще се съгласим с почитаемия говорител по английското радио - че веднъж поне трябва да се направи опит. Многообещаващото младо поколение ще трябва да положи големи старания, ако иска да постигне по-лоши резултати от тези на побелелите лордове, които понастоящем коват историята на световната английска империя. Окаже ли се пък въздушната отбрана негодна, ще трябва да се направи опит с пожарната команда.

Тези хора се опитват да говорят от висотата на самотнието си и си въобразяват, че винаги знаят повече и по-добре от другите и критикуват всяка наша постъпка. Те дори имат нахалството да ни дават съвети и да проглушават света, че Англия се борела за една по-добра, по-духовна и по-морална кауза. Тези стари циници с тъпо-умното си бездействие могат да бъдат интересни обекти за полицията. И въпреки всичко те все още се опитват да уверят света, че са истинските спасители на културата, цивилизацията и етиката. Не забелязват ли, че почват да стават досадни? Нима нямат чувството да разберат, че новият свят отдавна ги е отминал и че за Европа днес те представляват фигури, които по-скоро предизвикват смях, отколкото възхищение?

Ние сме много любопитни и сега с нетърпение очакваме да видим новите британски водачи, които щели да са големи в любовта. Изглежда, обаче, че и от тази работа не ще излезе нещо необикновено. Но от чисто психологична гледна точка ние се интересуваме как ще бъдат подготвени тези водачи в Лондон. Вече мислено си представяме тези Христоси, облечени във фрак и цилиндър, на лов за глупци, с библията под едната и с камшика на глада под другата мишница, готови да мразят, когато спечелят, и да обичат, когато загубят. Ако не притежавахме здрав хумор и чувство към комичното, тази представа сигурно щеше да ни отврати. В този случай тя ни забавлява. Британската плутокрация си е един своего рода човешки вид. Тя с никого и с нищо не може да се сравни. Ако дори ние си дадем труд да я проумеем, тя никога няма да е в състояние да ни разбере. Често дори не може да се различи дали това, което тя казва, е чиста измислица, или пък и тя самата вярва искрено в това, което твърди. Изглежда, че не рядко и едното, и другото е вярно. Тези стари циници в течение на столетията така умело са заличили границата между лъжата и истината, че и те самите не могат да се оправят.

Кой знае, може би сега съвсем сериозно са си внушили, че на Балканския полуостров не те, а ние сме загубили. Ала това не е важно. Важното е, че все един ден ще разберат, че са яли пердаха и че ще го ядат и за в бъдеще, щом като ни предложат подходящата за това част от тялото си.

Времето ще ги накара да го разберат. Защото такова нещо се запомня и не така лесно може да се забрави.

Старата песен

8 април 1941 г.

Тези дни милиони хора по целия свят ще си зададат въпроса, как въобще е допустимо една клика престъпни генерали в Белград след целия горчив опит, който големи, средни и малки държави събраха от това, че повярваха на Англия, като влязоха във войната, все пак имаха наивната смелост и циничното лекомислие да поведат народа си на касапница заради английските интереси. Здравият човешки разум не може да даде никакъв отговор на този въпрос. Събитията в Полша, Норвегия, Холандия, Белгия и Франция са така пресни в паметта на всички, че е изключена възможността да се предположи, че тъкмо в Югославия са ги забравили. Този конгломерат от народи не разполага дори с най-необходимите средства, за да вдъхне на сегашните си политически водачи някаква надежда за една по-дълга и ефикасна съпротива, камо ли за някаква победа. Затова съвсем допустимо е, че въпросните отговорни държавни ръководители на Югославия, които имаха наглостта да тласнат народа си в тази трагедия, са платени оръдия на английската тайна служба или пък на английското външно министерство. Срещу английското злато те са обещали на Англия известно време да окажат съпротива, а след това като Бег и Ридз Смигли, Кот, Бистерфелд и Пиерло в критичния момент да скокнат в готовите очакващи ги самолети и да отлетят, като изоставят народа си сам на себе си в предизвиканата от тях катастрофа. Няма да сгрешим, ако предположим по-нататък, че само след някоя и друга седмица ще имаме възможност да срещнем тези личности в някое от по-отдалечените фойета на някой луксозен лондонски хотел, където заедно с Бенеш, Зогу и Сикорски си играят на Европа.

Този род фалшиви държавни водачи е способен на всичко и от него всичко може да се очаква, обаче това постоянно повтаряне на старата песен в последно време, и то така фалшиво изпълнявана, неволно кара човека да се замисли. Колко ли трябва да е паднал политическият морал на тази застаряла, немощна, либерална Европа, щом още може да търпи подобни явления. Едно правителство подписва по най-тържествен начин във Виена договор с три велики сили, а ден след това престъпна клика от генерали, опитна в тези неща, извършва по най-театрален начин преврат при ръкопляскането на старателно подготвената за това улица. Един юноша, още ненавършил осемнайсет години, бива провъзгласен от продажната лондонска преса за Петър Велики. За да прикрие престъплението на тези подземни политически креатури, той поема държавното ръководство. Лондонското радио обявява този ден за един от най-щастливите в английската история и богохулства, като заявява, че това било един вид Божя воля, защото станало ден след отслужването на молебените в Англия. Повторило се било чудото от Дюнкирхен. Всеки англичанин се чувствал днес тежък като милион английски фунта, защото британската победа била напълно осигурена. В това време в Белград народът взема думата. Не се задоволяват с това, че са провокирали най-нахално и съзнателно Райха и Италия, но и поругават германския пълномощен министър и германския военен аташе в Белград, събарят къщите и магазините на германците и организират срещу намиращите се в Югославия германски граждани вълна от терор и преследване, чиято единствена причина е да предизвикат Германия към военни действия. Когато нашите войски навлязоха в Югославия, британският министър Морисън заяви публично, че Англия го очаквала - като забравя, разбира се, да прибави, че тя именно това е желала! И че нахлуването на германците било само въпрос на време.

Значи, Лондон пак постигна целта си. Хайкаджиите край Темза успяха да вмъкнат във войната още една част от Европа, в която фюрерът дълго и търпеливо полагаше

всички усилия, за да запази спокойствието и мира. Това обстоятелство с нищо не ще промени изхода на войната. Напротив, тези събития само ще ускорят германската победа. Това не ни налага нов фронт, както злорадо го обясняват в Лондон, нито пък ангажира войски, предназначени за други задачи и още по-малко разтуря плановете ни. Това само ще хвърли, по примера на полския, норвежкия, белгийския, холандския и френския народи, още един народ в нещастие и мизерия и то само с едничката цел престъпниците от Темза да имат възможност да протръбят измамни и лъжливи съобщения за победа, на макар и за кратко време. Това им е необходимо, за да повдигнат понижения дух на английския народ - „Не можеш да си представиш, сине мой, - казва граф Оксеншерн, - колко малко интелигентност е нужна, за да се управлява света”.

В Лондон измислят сцени от Белград и Атина и ги предават по радиото. Тези измислици надминават и затъмняват всички досегашни постижения на британския пропаганден дилетантизъм. Вълна от възторг била заляла цяла Югославия. Във военните лазарети в Гърция всички ранени, в състояние да сторят това, напушали леглата си, за да могат заедно да изпеят националния химн. Представете си само пластично тази картина! Тълпи от народ се притискали по улиците на Атина и възторжено приветствали обявяването на войната, а в Белград дори заявили, че сърбите тръгвали на бой, както се отива на сватба. Трябва да подчертаем, че всичко това са новини от Лондон, а не от градовете, за които става дума. От Белград например идват съвсем други съобщения. Градът, който хитро, въпреки всички противоречиви факти, бе обявен за открит, за да бъде спасен в предстоящата отплата, след няколкото въздушни нападения гори от всички страни. Населението е обзето от страхотна паника и напуска града, бягайки във всички възможни посоки, при това керваните от бежанци нямат ни най-малка прилика със сватбена процесия.

Господа англичаните не са очаквали подобни резултати. Те не са се надявали, че така бързо техните действия ще бъдат опровергани. Тъкмо обратното. Още на 29 март лондонското радио триумфираше, че цял свят с нетърпение очаквал да види как Хитлер щял да се измъкне от югославското менгеме. Хитлер не бил в състояние да предприеме поход в Югославия, обаче ако продължавал да се колебае, това щяло да означава отстъпление. В какво ще се състои това отстъпление, е ясно. Извънредно хитрият господин Чърчил искаше да се настани в Югославия и Гърция като у дома си - както съобщава Ройтер, това вече е станало в Гърция - за да може при пръв удобен случай да ни удари във фланг. И сега яростта, която е обзела Лондон, се обяснява само с това, че това планче им се осуети. Както в Норвегия, така и тук, фюрерът беше по-бърз и по-ловък от лордовете. Той не пропусна влака, но изиграните в Лондон седят и оплакват пропадналите си илюзии.

Наистина, много е жалко, че нито сръбският, нито пък гръцкият народ имат и най-малката представа каква незначителна роля играе тяхната съдба в сметките на британската плутократия. Иначе реакцията в Белград и Атина би била свършено друга, а не както я вижда Шмок с развинтената си фантазия в Лондон. Неоспорим факт е, че народите живеят от успехите на държавните си водачи, обаче същевременно и изплащат техните грехове. В случая за постигнатите от това нещастие народи няма никакво спасение. Дори и осемнайсетгодишният „Петър Велики” в Белград не притежава средството, с което би могъл да ги спаси. Досега, както от опит познаваме английските плутократи, щом като постигнат целта си, те ще изоставят тези милиони хора в неопикуема мизерия и най-коравосърдечно ще преминат към следващата точка от дневния си ред. Едничкото, което ще направят, е, че ще резервират за Симович и компанията му апартаменти в лондонския хотел Савоя.

След преодоляването на първата уплаха от развитието на събитията в неделя сутринта, Ройтер се запита: би било много интересно да се знае как реагира самата Германия на тези събития. Ние сме готови да им дадем пълни сведения и да задоволим любопитството им. Целият германски народ поздравява смелото и далновидно решение на фюрера. Германският народ има пълно и непоколебимо доверие в смелостта и ударността на армията си и знае, че тя ще преодолее всички трудности, които могат да се сравнят с тези в Норвегия, и ще доведе Германия до още една нова победа. Целият германски народ използва всяка от свободните си минути, за да следи радиото и пресата, за да може подробно да наблюдава развитието на военните операции. Походът в Югославия не представлява никаква изненада за германския народ, а за неприятна изненада и дума не може да става. Напоследък всеки германец си задаваше въпроса: докога фюрерът ще има търпение и ще понася безсрамните провокации на сърбите. Британският министър Гринууд заяви в неделя, че победите на Хитлер приличали на тези на Пир, тоест, били много скъпо платени, и че Хитлер не виждал истинското положение на нещата. Както виждате, отново се повтаря сравнението на Чембърлейн с изпуснатия влак. А що се отнася до нашите скъпоплатени победи, то нашата фантазия, наистина, не е достатъчна, за да ни създаде представата какво биха направили англичаните, ако бяха спечелили поне една-единствена победа, каквито нашите войници с дузини печелят, щом като така опиянено са свикнали да празнуват чрез своя печат дори и пораженията си.

Господин Чърчил обяви на 29 март, че англичаните щели да маршируват в Югославия рамо до рамо с юго-славяните. Сърбите много по-бързо от норвежците ще имат възможност да разберат какво означава това. Щом като удари решителният час, англичаните ще кажат Good bye и ще изчезнат.

А станат ли подчинени победените народи, те стават неприятели на англичаните и Англия прекратява всякакъв внос на хранителни стоки и суровини. От Виши питат, какво означава това - все същата песен.

Миналата седмица нюйоркският вестник „Таймс Хералд“ писа - наистина, чудна случайност - че след като в Югославия преминал възторгът от държавния преврат, новото югославско правителство поискало да узнае кога ще пристигне обещаната от Рузвелт материална помощ. Затова Югославия запитала дискретно Гърция какво е получила от Северноамериканските съединени щати. Изглежда по повод на това запитване на 31 март Рузвелт заявил, че ще изпрати на Гърция няколко стари 75-милиметрови оръдия. Съединените щати не изпратиха нищо в Гърция. Една от причините е и тази, че нямат много за изпращане. Но още по-забележителен е фактът, че когато гръцкият пълномощен министър направил запитване по този въпрос в Америка, бил остро поставен на място от представител на английската легация. Заявило му се, че само Англия има правото да купува от Съединените щати. Гърците трябвало да победят неприятелите си и от тях да вземат военните материали, от които се нуждаят.

Ясно ли е? Има ли нужда от обяснения?

Който се съюзи с Англия, отива на сигурна смърт. Полша, Норвегия, Холандия, Белгия и Франция опитаха това. Нагледното обучение не бе достатъчно за гърци и сърби. Те самите искаха да го опитат. Нашите увещания не им помогнаха и не можаха да им попречат да извършат тази глупост. Пак германското оръжие трябваше да потвърди кървавата поука.

Радиопредаването във време на война

15 юни 1941 г.

Има толкова много изказани и неизказани желания за съставяне програмата на радиото, колкото и радио-слушатели. Управата на радиото не се самозалъгва, че може да угоди на всички. Дори, в зависимост от състоянието, в което се намират, желанията на едни и същи слушатели са различни. Когато радиослушателят е в тъжно настроение или пък във весело и повишено, той мисли, че има пълното право срещу двете марки радио-такса, които плаща месечно, да иска от радиото да се съобразява тактично с неговото моментно психично състояние. Той се ядосва и се сърди, когато се вдълбочи в някоя сериозна книга, че радиото на съседите с леката си музика пречи на удоволствието му, а в обратния случай, когато той е онзи, който пуска радиото и търси забавна музика, нарича буржоа и нарушител на удоволствието всеки, който би пожелал от него да си изключи апарата.

С риск да се изсипе буря от протести върху главите ни, ние твърдим, че не съществува радиопрограма, която да се харесва абсолютно на всички. Много естествено - хората са най-различни по темперамент, предразположение и психически духовни нужди. Ако и радиото имаше за слушатели една хомогенна публика, както например една опера или един симфоничен концерт, където обикновено ходят хора с почти еднакви очаквания, щеше да бъде най-проста и обикновена работа да се състави радиопрограма, която да задоволи всички. Но при радиото не е така. То се обръща към целия народ. Слушателите му са от всички обществени кръгове. Те имат най-различни изисквания, най-разнообразни нужди, и всеки е на мнение, че неговите са най-важни и затова трябва да бъдат задоволени.

Ние, чиято задача е да съставяме една практична радиопрограма, бихме могли още много да говорим по този въпрос. Наистина, има радиопредавания, които с най-голямо удоволствие и с дълбоко вътрешно участие се слушат от целия народ. Това става, когато се предават големи национални тържества, новините и съобщенията от фронта, някои изключително интересни речи и сказки, извънредните военни съобщения, особено по време на политическо напрежение и пр. и пр. Но, както е известно, тези неща не могат да изпълнят радиопрограмата. Това са само върховете на радиопредаването, които трябва да бъдат вградени в дневната програма на радиото, започваща в 5 часа сутринта и свършваща в 2 часа през нощта. Тази програма, освен това, трябва да се съобразява с моментното политическо и военно положение. Тя не бива да бъде, от една страна, лека и лекомислена, а от друга - тежка и претрупана. Трябва да е в състояние да задоволи както този, който търси отмора и ободряване, така и онзи, който не предпочита да се оставя на повърхността, а да се вдълбочава.

Само ние можем да кажем колко трудно е да се съчетаят тези две изисквания, като съдим по безброй многото писма, които веднага затрупват управата на радиото, когато само мъничко се промени обикновения курс при съставяне на програмата. Понаклоним ли я към леката и забавна музика, веднага се обаждат любителите на сериозната музика, който с една несравнима откровеност ни упреква и заявява, че музиката, която излъчваме, е недостойна за първия музикален народ в света. Човек трябвало да си запуши с восък ушите, за да се отърве от тези късаци нервите звуци и пр. Даде ли се предпочитание на по-възвишената, сериозна музика, друга част от радиослушателите взема писалката и започва оплакванията. Човек вече се е наситил да слуша само сонати и опери, нямат ли тия в радиото поне слаба представа за това, от каква музика днес се нуждаят хората.

И кога най-после, след всичките тези затъпяващи симфонии, радиото ще предаде музика, която да даде нещо и на народа? Не може да се отрече, че и едното, и другото становище имат право. И пак трябва да кажем, че и едното, и другото трябва да бъдат взети под внимание.

Ако за задоволяване нуждите на нашия народ имаме дузини радиопредаватели, много лесно щяхме да разрешим този проблем. Щяхме да разпределим работата между различните радиостанции. Радиослушателят щеше да може според желанието и вкуса си да избира това, което харесва. Не му ли харесва едно предаване, само с натискане на копчето може незабавно да има друго. За съжаление, нямаме тази възможност. Германското радио, както всички наши обществени учреждения, днес страда от липса на персонал. Голяма част от говорителите, техниците и организаторите му са на фронта в пропагандните компании. Музикантите, които са на разположение на радиото, обикновено разпределят силите си между радиото, театъра, филма и фронтовите представления. Плюс това нашите радиопредаватели извършват в голям мащаб предавания за чужбина, за която дейност нашите радиослушатели нямат представа, и за която, по понятни причини, ще се говори открито едва след края на войната. В момента по нашето радио се предава за чужди страни на повече от 30 езика. Предаванията, които Берлин всеки ден излъчва, представляват програма, която обхваща четири дебели тома. Несведущият много мъчно може да има представа каква работа, организация, техника, внимание и колко много персонал се изискват за това. Поради тази причина и поради още някои други, за които днес не може да се говори открито, съвсем невъзможно е да се дава една радиопрограма, която да задоволява всички желания. В интерес на нашата отбрана, германският радиослушател също така трябва да си наложи ограничения, те са необходими.

Ако при днешното положение въобще вземам думата и говоря за забавления, то е по следната причина: нашият народ днес е толкова много зает с военна работа, че има пълно право в редките минути на почивка да изисква да му се даде възможност да отмори нервите си. Той има правото да иска да бъде, макар и за малко, откъснат от всекидневие с лека и приятна забава. Това няма нищо общо с лекомислие и с вятърничавост. Това е уравновесяване на тежестите, които носи народът и е съвсем естествено и необходимо. Не е случайно, че именно от фронта, където и дума не може да става за лекомислие и вятърничавост, идват най-много писма с желание за лека, ободрителна програма. Броят на философите, които стоически понасят героичната съдба на нацията, е малък. Нашите войници и работници се бият и работят с голям ентузиазъм, когато е нужно. Остатъкът от деня те искат да запълнят с веселие и жизнерадост, колкото и абсурдно да звучи това по време на война. Те стоят вечер в бункерите, бойните лагери, случайните убежища и казармите. Нямат нито време, нито спокойствие да посветят малкото си свободни часове на сериозна и тежка музика. Пишат на домашните си, разговарят помежду си, четат нещо и при това искат музика лека, занимателна, милваща слуха музика, която не задължава за нищо и при която не е кой знае какво престъпление, ако някой разправи някой виц и или пък някоя игра завърши шумно. Кой не би изпълнил това толкова невинно тяхно удоволствие и кой ще бъде толкова голям фарисей да не признае, че всеки понякога изпитва същата нужда?

Ние се нуждаем войната да се води от народ, който е запазил напълно доброто си настроение. С наведен нос сражения не се печелят. Само онзи, който не разбира войнишката душа, не може да разбере защо преди една година, при офанзивата на запад, във военните лагери се слушаха само валсове, танцова и оперетна музика. И когато нашите летци нощем, връщайки се от Англия в родината, търсят да хванат по радиото лека и повдигаща духа музика, това е пак доказателство, че дори и най-

твърдото мъжко сърце търси облекчение след силното напрежение. Ние не си представяме хората такива, каквито не са в действителност и каквито се срещат само в сантименталните, нереални романи. На нас хората ни харесват такива, каквито са. Не бихме искали да са други. Ние няма защо да ги променяме, трябва само да им дадем това, от което се нуждаят. Който и в най-тежките минути от живота си не гледа на него от оптимистичната страна, той никога няма да се справи с трудностите.

А всички трябва да умеем да се справяме с тях. Не само философите ни, а целият ни народ трябва да може да се справя с тях. Никой нищо не получава даром. Във време на война всяко нещо, което засилва бойния дух и доброто настроение на нацията, което повдига смелостта и което ни прави свободни, открити, целенасочени и гъвкави, е от голямо значение. Когато напоследък малко пооблекчихме програмата на радиото, получихме кошове с писма от Гърция, Норвегия, Франция, от войските на запад, от военните кораби, от пустинните палатки в Северна Африка. И във всички тези писма стоеше само една-единствена дума: „Браво!“ Това многохилядно „Браво!“ бе за нас предостатъчно доказателство за правилността на нашата мярка и заглуши повдигнатия тук-там протест от страна на сериозните музикални кръгове. Колкото и добре да разбираме желанието на тези наши слушатели, по време на война фронтът има думата. Освен това, доколкото е възможно, и техните желания ще бъдат задоволени.

Ние няма да бъдем обвинени, че вредим на германската музикална култура. И ние ценим сериозните концерти и прочутите опери. И за нас е загуба, че във време на война, поради липсата на време, спокойствие и свободни часове, трябва да се откажем от тях. След войната в германското радио пак ще бъдат застъпени сериозното и дълбокото, лекото и занимателното. Днес войната ни поставя толкова много грижи и тежести, че не бива да разваляме радостта от живота на онези, които най-много понасят неудобствата на войната. И строго погледнато, нашите войници днес защитават по фронтовете както германската веселост, на която всички се радваме, така и високата германска култура, която те само отчасти познават, обаче са готови, щом стане нужда, да дадат живота си за нея.

Старият фронт

26 юни 1941 г.

Само политически неосведоменият може да се учуди на фронта от солидарност и единство, който се образува между плутокрацията и болшеvizма в момента на разкриване на комплота Москва - Лондон срещу германския Райх. Този фронт се образува само за няколко часа. Националсоциалистите не намират нищо чудно в това. За нас този факт е само едно класическо доказателство за старото съмнение, което винаги сме хранили, дори и тогава, когато фюрерът с безподобно търпение и снизхождение се опита да създаде поносими отношения между Германия и Съветска Русия. Не е наша вината, че този опит не излезе сполучлив. Московските насилници, както става все по-ясно, въобще не са имали намерение да спазват пакта за ненападение. За тях той бе само едно много удобно отлагане на конфликта. Те винаги са търсили повод за този конфликт, само че за тях той бе неудобен, когато Райхът така много се засилваше в политическо, стопанско и военно отношение. Днес тяхната сметка е ясна. Те са се надявали на една продължителна и изтощителна за Райха война. Такава война трябваше да им даде възможността и необходимото време да се въоръжат достатъчно и когато Европа бъде разсипана и разстроена, да стане лесна плячка на световната революция, която проектират. Една разстроена Европа, мислеха те, е по-лесно да се болшеvizира, отколкото една силна Европа. Те се преструваха, че горещо желаят мир, с едничката цел да се подготвят за война. В едната си ръка стискаха договора, който трябваше да гарантира измамата им, а с другата точеха камата, която възнамеряваха да забият в гърба ни.

Това бе добре дошло за господин Чърчил. И за него една анархистична Европа бе по-удобна, отколкото добре уредена и стегната под ръководството на Оста Европа. Така че това, което Лондон не постигна, трябваше да извърши Москва. Естествено, че това дяволско съзаклятие трябваше да остане в сянка и прикрито от света. Само споменаването на такава възможност щеше да предизвика съмнението и противодействието на Райха и затова те решиха да действат на принципа: не ме бламирай, мило дете, не ми подавай ръка на публично място, не ме поздравявай официално, всичко ще уредим вкъщи!

Поклон пред виртуозността, с която бе проведен този заговор! Господин Криле, пратеникът на Чърчил в Москва, намери само затворени врати при пристигането си в Съветския съюз. Той трябваше да изтърпи иронични откази и остри хули от страна на Съветите. Обаче целият този театър с такъв шум се изнасяше от пресата, че породил повече съмнение, отколкото вяра. Въпреки многократните заплахи на лондонските политически кръгове, господин Крипс не напусна Москва. Той остана там, а английският печат млъкна и се правеше, че не забелязва униженията, на които е подложен британският посланик. Това бе толкова прекалено, че засили нашето недоверие. Всъщност веднъж в Камарата на общините господин Чърчил сам се издаде. Както е известно, той обича да импровизира и понякога казва неща, които не е искал да каже. И в случая беше така. Комунистическият народен представител Галахър, един от непосветените, веднъж прекалява с буйните си, но всъщност невинни болшевишки речи. По този повод, както тогава съобщи един шведски вестник, докато английската преса премълча събитието, господин Чърчил го прекъснал и под гръм от аплодисменти, заканвайки му се с пръст, подхвърлил: „По-полека, по-полека, че може да получите заповед: „Марш, обратно!“ Много е характерно, че английската преса премълча този инцидент. За него съобщи само неутрален стокхолмски вестник.

И така, господин Чърчил се произдаде. За сметка на хумора той разкри една строго

пазена дипломатическа тайна и по всяка вероятност, старите рутинери от Форин Офис биха дали всичко, колкото може по-скоро да се забрави това опущение на първия им министър. От своя страна, ние много внимателно следим пазара на новините и в случая никой не ще ни обвини, че учтиво пропуснахме да отбележим този факт, а се престорихме, че нищо не сме чули. Преструвахме се също, че не забелязваме натрупването на болшевишки войски на източната ни граница, а те всекидневно се увеличаваха. Червените нарушители тогава трябваше да се чувстват сигурни. Само така можехме да прозрем и разкрием техните намерения и планове. Най-напред те се задоволиха да воюват само с перото. Под знака на едно тържествено приятелство между Райха и Съветска Русия те с едно стереотипно постоянство от време на време излизаха с незначителни съобщения, които можеха да бъдат разбрани само от посветените. Тези съобщения бяха насочени изключително против германците и предназначението им бе да подготвят народите в Съветския съюз за приближаващите се събития, както и да уверят Англия, че са готови да действат, щом настъпи моментът. Ние се преструвахме, че не забелязваме и тези маневри. Всъщност те напълно оправдаваха нашето предположение за военната подготовка, която се правеше в Съветска Русия. Червена Москва смъкна маската си едва малко преди да започнем похода си на югоизток.

По всичко изглежда, че те очакваха дълга и кървава война на югоизток и си помислиха, че могат да говорят малко по-открито. Военният преврат в Белград, който предизвика конфликта на Балканския полуостров, бе инсцениран и подготвен от английски и болшевишки агенти. В навечерието на войната с Югославия Москва побърза да сключи с тази страна пакт за приятелство и ненападение, който трябваше да осигури на Съветска Русия военна намеса, в случай че войната продължеше по-дълго. Със светкавичната си интервенция обаче германската войска развали сметките им. Походът в Югославия трая само толкова дни, на колкото месеца се надяваха в Лондон и Москва. В Кремъл се опитаха с редица съобщения и обяснения, пропити с приятелски чувства към Германия, да поправят допуснатия гаф. Продължаваха обаче да трупат войска на нашата източна граница. Мислеха си, че още ще могат да почакаат. И без това войната ще вземе такъв обрат, какъвто така много се желаше в Москва. Германия едва ли бе в състояние, смятаха те, да ускори края на войната с масирано нападение срещу Англия, понеже огромната руска войска на изток задържаше войските ни там. Изискваше се само търпение. Предопределението щеше да се сбъдне и щеше да удари часът на Димитров. В това отношение Сталин и Чърчил бяха напълно единни. Интересите им се покриваха напълно. Желанието и на двамата бе да протакат войната, колкото се може по-дълго. Единият, за да разпокъса отново Европа и да я направи плячка на политическите, стопанските и военните си интереси, а другият - да я остави да се бие и да стане зряла за болшевизма.

Всички искрени патриоти в Германия следяха със загриженост това развитие, фюрерът мълчеше. Печатът също, а общественото мнение се колебаеше в чувствата и мислите си. Обаче всеки ясно съзнаваше, че ако това състояние продължи по-дълго, опасност заплашва Райха и че един ден този гордиев възел трябва да бъде разкъсан. Ако се действа своевременно, ще може да бъде избегната войната на два фронта и ще се даде възможност за скорошното радикално разрешение на конфликта с Англия.

За целия германски народ бе много трогателен моментът при прочитане прокламацията на фюрера, когато от устата му можахме да разберем, че той е имал двойно по-тежки грижи, каквито измъчваха през последните седмици и месеци всеки добър патриот в Германия и, въпреки това, е бил осъден на мълчание. Решителният час бе настъпил. Мрежата от лъжи, така грижливо изплетена от нашите неприятели, бе

разкъсана и в течение само на няколко часа се разкри тайното съзаклятие, направено между Лондон и Москва, и то в размери, които и ние самите не бяхме предполагали. Единият от съзаклятниците, когото принудихме с редица доказателства, направи публично признание.

Това бе господин Чърчил. В неделя вечерта той говори по радиото и направи пълни признания за всичко, в което се съмнявахме, което отдавна наблюдавахме и твърдахме. Той призна, че отдавна разменя мисли със Сталин относно влизането на Русия във войната на страната на Англия, че Великобритания е готова и напълно подготвена да даде подкрепа и помощ на Москва, че той е помолил приятелите и съюзниците си да следват същата политика и пр. Трябва да се съгласим, че няма нужда от повече доказателства за англо-руската игра. Освен това английската преса заяви, че е разрешено вече да се съобщи, че британските въздушни нападения над някои области на Германия в последно време са били във връзка с лондонската информация от германо-руската граница. С това се признава публично не само дипломатическото, но и военното сътрудничество между Лондон и Москва.

Quod erat demonstrandum!

Заповедта на фюрера до германския народ от събота вечер и тази от май, миналата година, са безспорно най-решителните за победния край на войната. Бъдещето ще го докаже. Във всеки случай, ние виждаме публично да проституира един конкубинат между плутократията и болшевиизма - нещо, което очаквахме и затова не сме изненадани. Капиталистите, които финансираха „Berliner Tageblatt” и онези, които бяха зад „Rote Fahne”, винаги бяха готови да водят преговори помежду си и да се разберат, когато се касаеше за действия против националсоциалистите. Те се отличаваха едни от други само в нюансите си. С пълно право виждаха в наше лице голямата опасност от нов, по-добър и по-разумно организиран строй, където за тях нямаше никакво място. Те ни отричаха и преследваха, защото ние бяхме носителите на един морален и народностно обоснован социален принцип, който целеше да разклати устоите на техния остарял свят. Но ние ги повалихме, като ги притиснахме до стената и веднага се видя, че тяхната мощ е една фикция. Онези, които бяха силни, тръгнаха с нас. Слабите останаха настрана и се задоволяваха да гледат. Под нашите силни удари рухна плутократично-болшевишкият комплот. Когато така наречената демокрация загуби комунистическата си сопаджийска армия, с нея вече беше свършено.

Това, което ние някога преживяхме в Германия, днес се повтаря в Европа. Ние пак сме изправени пред стария фронт. Днес имаме много повече шансове, отколкото тогава. Както тогава, и сега германският народ пак ще изнесе борбата в интерес на останалите народи. Както тогава, така и сега същият водач ще заповядва, а ние ще го следваме.

Има ли въобще някой, който да се съмнява кому богинята на победата в края на тази гигантска борба, която се води днес, ще сложи лавровия венец на най-големия исторически триумф върху главата?

Булото се смъква

6 юли 1941 г.

Тези дни стохилядна германска армия от млади германски войници прекрчват границата на изток и маршируват по шосетата и улиците на така наречения рай на работничеството и селячеството. Много от тези млади хора, ако не беше дошъл националсоциализмът в Германия, днес щяха да се числят към червените, щяха да четат органа им „Червено знаме“, да хвалят и величаят на събранията си „страната на трудещите се“ и да отдават почит на „мъдрия Сталин“ като пионер на световната революция и създател на земното щастие. Един лондонски вестник неотдавна писа, че за Германия най-голямата опасност от похода на изток се състояла в това, че нашите войници щели да влязат в непосредствен допир с болшеvizма и щели да бъдат евентуално заразени от него. За съжаление, този вестник ще преживее много голямо разочарование. Вярно е, че нашите войници влизат в непосредствен допир с това, което се нарича болшеvizъм. Обаче те, като националсоциалисти, са запазени от каквато и да е духовна и психическа зараза от страна на проповядваното в Москва учение на безумието и освен това, така те имат възможност да се запознаят с болшеvizма не само на теория, но и на практика. Резултатът от това запознанство, както за Москва, така и за Лондон, е поразителен.

Наистина, не напразно още от първия ден на съществуването си болшевишка Русия се затвори херметически за останалия свят. Колкото и големи социалисти да се показваха те в програмите и в прокламациите си, не можеха да се решат на това, например, което правеше националсоциалистическа Германия: да изпращат селяни, работници и войници в далечни страни, за да могат не само да се порадват на хубостите на тези страни, но и да ги сравнят със своята, за да почувстват любов към родината си, към реда, който цари там, към чистотата и социалната справедливост. Болшеvizмът можа привидно да закрепи държавата си само затова, защото народите, подведени от него, нямаха абсолютно никаква възможност да правят каквито и да било сравнения. Когато някой живее четвърт век в тъмно и мрачно подземие, и газовата лампа ще му се стори слънце. А когато някой почти двацет и пет години е бил гражданин на така наречения Съветски съюз, тогава и най-мизерното жилище ще му се струва палат, парчето сух хляб - божествено ястие, още повече, че всекидневно се втълпява в главата му, че в другите, неболшевишки страни, хората въобще нямат какво да ядат. Москва бе превърната в един затворен свят. Догматични партийни доктринери, ловки евреи и алчни държавни капиталисти обсебиха и завладяха посредством безподобно лукав заговор намиращите се в Съветския съюз народи. Онези, които още си спомняха времето преди болшеvizма, бяха избити. Хората в Съветския съюз не виждаха и не познаваха други страни и затова не беше кой знае колко трудно да се излъжат, че животът им е бил рай, когато всъщност той беше ад. Това е най-голямата и най-рафинираната измама, извършена спрямо някой народ, която историята познава.

Наскоро след националсоциалистическата революция в Германия много германски комунисти, избягали от Германия в Русия за политически престъпления, се завърнаха в родината, явиха се доброволно в съдилищата и заявиха, че предпочитат да живеят в германските затвори, отколкото на свобода в Съветския съюз. Какво са преживели тези жертви на болшевишкото изкушение могат да кажат само нашите войници, които видяха условията там при настъплението в Съветска Русия. Това, което те са видели, трудно може да се опише. Пред нашите очи болшеvizмът израства като една отвратителна смесица от фрази и мизерия, от скована доктрина и всякаква липса на държавна конструктивна мисъл, от гръмки социалистически празни думи и най-плачевна социална изроденост. Една масова измама в истинския смисъл на думата.

Това, което трябваше да зарази войниците ни, ги отврати. Може би на някои от тях преди се е струвало, че националсоциализмът преувеличава по отношение на болшевизма, ала действителността се оказа по-мрачна и по-черна от предположенията. Тези войници понастоящем преживяват същото, което преживяха другарите им в Полша, в гетото на Лицманщад, Краков и Варшава. Там те сами се увериха каква належаща необходимост е нашето антисемитско становище и дори ни упрекнаха, че сме представили в много по-меки краски опасността, която ни е заплашвала от еврейството. Същото ще кажат и нашите войници, когато се върнат от похода си на изток.

Най-предизвикателно и възмутително безсрамие е, че точно тази духовна зараза претендира да завладее и залее Европа, дори и целия свят. По същия начин постъпва някой болен от холера, който твърди, че е здрав, а другите са болни и за да ги оздрави, иска да ги зарази, защото е уверен, че другите са болни, а той е здравият.

Съвсем естествено е, че когато всички видяха практическото приложение на болшевизма, вълна на пробуждане настъпи в цяла Европа. Народите, които наистина са още здрави, решително застават на страната на фронта срещу опасността от изток. А господин Чърчил бърза да запечата онзи интернационален съюз между плутократията и болшевизма, който вече 25 години празнува цинични оргии в така наречения рай на трудещите се народи. Така е, тези, които си приличат, се привличат. Не се съмняваме, че еврейските съдружници, с които господин Чърчил обича да се обгражда, са му помогнали да намери пътя към Кремъл. Мъдрият Сталин може да се поздрави: колкото повече се прочуват неговите всяващи ужас пълчища, толкова повече му се възхищават плутократите, особено тяхната преса. Там се чудят на смелостта и твърдостта му, сравняват го с господин Чърчил и го обсипват с водопади от хвалебствия и комплименти. Ние нямаме какво да прибавим към това. Нашата цел е само да работим, за да накараме и последния мислещ и чувстващ болшевик да разбере пред каква пропаст е изправен.

От източния фронт съобщават, че тези дни 20 000 болшевишки войници, след като разстреляли политическите си комисари, избягали в германската зона. Днес бе съобщено за други 52 000 бежанци. Тези явления са повече от симптоматични. Те говорят за края на еврейско-терористичното ръководство на болшевизма. Това ръководство напразно се стреми да се противопостави на развитието. Слушането на германски радиостанции на руски език и само повдигането от земята на някой германски позив се наказват със смърт. Страхливата банда от лъжци в Кремъл изглежда предчувства края си. Московските вестници са пълни с кървави заплахи срещу предизвикващите паника, срещу разпространителите на слухове, срещу пораженците и членовете на петата колона. Тяхното съдържание напомня комунистическите прокламации в навечерието на завземането на властта от националсоциалистите, с които класово осъзналите се другари се приканяха да не посещават събранията ни.

Както тогава, така и днес страхът ги гони. С ужас те виждат как постепенно се разкъсва фино изплетената им мрежа от лъжи и как почва да се тресе почвата под краката им. Световната история се изправя пред тях като пред световен съд.

Ние изпратихме една комисия от лекари, юристи, журналисти и хора от радиото в Лвов. Те се върнаха с бледи и изпити лица. Това, което са видели там, не подлежи на описание. Нашите вестници дават само бледа представа за това, което е станало там под режима на болшевизма. Пред нас са снимки на избити украинци и украинки, които отказваме да публикуваме, защото се страхуваме, че зрителят ще загуби всякаква вяра в човечеството. Пред вида на измислените и практикувани там методи на убийства

трябва да се сметне почти за милост, ако някоя бременна украинка е намерила смъртта си в ръцете на болшевиките, като са и разпорили корема, извадили ембриона и го заковали на стената. Човешкото око не може да понесе да изгледа докрай тези снимки на ужаса. Това е самият ад на земята. Учението, което причинява този страхотен ужас, не може да съществува в един свят заедно с нас. То трябва да бъде изкоренено.

Ние знаем, че господин Чърчил и неговите платени писачи ще се опитат да омаловажат нашите доказателства и да ги пратят по дяволите. Той вижда само това, което желае да види. Онова, което не му е по волята, не го интересува. Но това ни най-малко няма да ни спре да повдигнем пред целия свят едно обвинение. Войната, която ние днес водим срещу болшевизма, е война на моралното човечество срещу духовната гнилост, срещу упадък на обществения морал, срещу духовния и физическия кървав терор, срещу една криминална политика, чиито автори седят като на трон върху планина от трупове, за да следят и ловят идващите една подир друга жертви.

Те възнамеряваха да ударят сърцето на Европа. Какво би било, ако залееят със скотските си орди Германия и Запада? Човешката фантазия въобще не може да си го представи. Заповедта на Фюрера от 21 срещу 22 юни за настъпление е събитие от световноисторическо значение. То ще остане в историята на тази война като едно от най-важните и решаващите. Войниците, които сега маршируват на изток, фактически са спасители на европейската култура и цивилизация срещу един подземен политически свят. Германските синове пак се показаха готови със защитата на собствената си родина да бранят и целия цивилизован свят. Калени и обучени в учението на националсоциализма, те настъпват щурмово на изток. С това те смъкват булото на най-голямата политическа измама, каквато някога се е извършавала с народите и каквато историята въобще познава. С това те дават възможност на собствения си народ и на целия свят да види какво става там и какво може да стане тепърва.

Във вдигнатите си ръце тези германски синове носят факела, за да не изгасне светлината на човечеството.

Приспособяване

20 юли 1941 г.

Евреите са прочути с това, че могат прекрасно да се приспособяват към нови условия и обстоятелства, без да загубят нещо от същността си. Те притежават естествен инстинкт за самосъхранение, който им посочва подходящите средства за борба и без да проявяват смелост и да жертват живота си, да избягват опасностите. Много трудно е да се открият и разбулят техните потайни и тъмни подтици. Човек трябва да е наистина голям познавач на еврейството, за да може да му смъкне маската. Но щом като веднъж ги опознае, той вижда колко проста и примитивна е тяхната система. Тя се характеризира с вероломното си безсрамие, което само затова е така ефикасно, защото никой не може да си представи, че то е възможно до такава степен. Още Шопенхауер бе казал, че евреинът е голям майстор на лъжата. Той владее до гениалност способността да извърти истината, да изопачи и най-ясното и очевидно нещо и при това да се държи свършено свободно. Това той върши с такова безсрамно нахалство, че онзи, който го слуша, почва да губи сигурността си и с това евреинът вече печели положението.

На еврейски това качество се нарича шуцбе. Тази дума е чисто еврейска и не може да се преведе на никои друг език, защото това, което се подразбира под тази дума, е присъщо само на евреите. Другите народи не са намерили за нужно да създават подобен израз, понеже неговото съдържание е чуждо за техните езици. Тази дума изразява нещо като бездънно, необикновено и невероятно безсрамие и нахалство.

Откакто имаме съмнителното удоволствие да полемизираме с евреи, научихме безброй много примери за типичното еврейско свойство, което евреите изразяват с думата шуцбе. Например, подлецът става герой, а порядъчният, трудолюбив и смел човек се превръща в глупак и простак; дебели, тлъсти и запотени борсови спекуланти се превъплъщават в комунистически освободители на човечеството, а порядъчните бойци биват поставяни наравно с животните. Чистият семеен живот бива подигравай и окачествяван като родилен дом, а другарският брак - издигнат като най-висш идеал на човешкото развитие. Отвратителни безвкусици и всякакъв боклук биват представяни за истинско изкуство, а самото то осмивано като кич. Не убиецът е виновен, а убитият. Това е цяла система от заблуди и измами, която, дълго прилагана, действа като духовна и психическа парализа, може да обхване цял народ и да задуши в него всякаква инициатива за съпротива. Преди поемането на властта от националсоциализма, Германия бе изправена пред тази опасност. Ако не бяхме я преодолели, нашият народ не би се осъзнал и страната ни щеше да стане арена на болшевизма. Това е най-сатанинската инфекция, която еврейството може да предизвика в един народ.

Самият болшевизъм е израз на еврейското шуцбе. Свирепи еврейски партийни доктринери и изпечени еврейски капиталисти играят най-безсрамната игра, която човек може да си представи, като завладяват така наречения пролетариат, разпалват класова борба и така се опитват да манипулират цял народ. Най-крайната плутокрация си служи с идеята за социализма, за да наложи диктатурата на капитала. С помощта на световната революция, този вече реализиран в Съветска Русия експеримент трябваше да бъде приложен и в други страни. Крайната цел, която се преследва с него, е господство на еврейството в света.

Националсоциалистическата революция бе смъртен удар срещу тези домогвания. След като в ръководните кръгове на интернационалното еврейство забелязаха, че е немислимо само с помощта на агитацията да се болшевизират отделните държави, решиха да чакат някоя голяма война и да работят за продължаването и за да могат

накрая със сила и терор да болшевизират измъчената, безсилна и окървавена Европа. Цялата тактика на московския болшевизъм от началото на войната е насочена в тази посока. Те чакат да се намесят когато сметнат, че победата им ще бъде сигурна, лека и без риск. Дотогава искат да обвържат силите на Райха, за да не може той да предприеме решителен удар на запад, който да сложи край на войната. И човек може да си представи яростта на Кремъл, когато в неделя сутринта са разбрали, че нашият фюрер е решил да разкъса, с помощта на германския меч, тази фино изплетена мрежа от лъжи и интриги.

В Съветска Русия съзнателно и най-старателно избутваха на заден план евреите, земащи ръководни длъжности, с намерението да ни заблудят. Нито Литвиновци, нито Кагановци се мяркаха на политическата сцена. Затова пък те толкова по-енергично развиваха задкулисна дейност. С всички усилия се стараеха да създадат у нас впечатлението, че еврейските болшевики в Москва и еврейските плутократи в Лондон и Вашингтон нямат нищо общо помежду си. А тайно затягаха обръча, с който искаха да ни задушат. Това ясно личи и от факта, че в момента, когато тази тяхна фалшива игра бе разкрита, те паднаха в обятията си едни други. Техните непосветени народи са поразени и от изненада търкат очите си, за да се уверят, че това е действителност. С взаимно тактично зачитане тези народи ще бъдат успокоени.

В Москва, например, евреите обясняват, че дружеството на безбожниците, членството в което само ден по-рано бе благороден дълг на всеки съветски гражданин, е неуместна организация и ще трябва да бъде разтурено. От сега нататък в Съветска Русия се гарантира религиозна свобода. Лансират се лъжливи съобщения в световния печат, че отново се отслужват богослужения в Москва и още други подобни измами. В Лондон, във всеки случай, все още не могат да се решат да свирят всяка вечер по радиото „Интернационала“, защото както много мъдро твърди мистър Идън, болшевиките не били съюзници, а само сътрудници на Англия, пък и в момента „Интернационалът“ би бил много неудобен за британския народ. Но в замяна на това в Лондон полагат всички усилия да представят Сталин като много мъдър държавник и великолепен социален политик, който може да бъде сравняван само с Чърчил. Правят се също усилия да се намерят допирни точки между славната московска и лондонската демокрация.

Най-забележителното в цялата тази работа е, че надуващите фанфари отсам и оттатък имат в известно отношение право. Те коренно се различават само за онези, които не ги познават. Обаче за посветения те си приличат като две капки вода. Преди всичко все същите евреи са, които дават тон и в едната, и в другата страна. Когато заявяват, че в Москва се готвят за молитва, а в Лондон да запеят „Интернационала“, те всъщност вършат това, което от незапомнени времена винаги са вършили: те се приспособяват. Приспособяват се към дадените условия и обстоятелства. Разбира се, вършат го бавно, крачка по крачка, за да не изненадват и озадачават народите. А ние ги вбесяваме, защото разкриваме картите им. Те виждат, че ние ги познаваме добре и ги наблюдаваме. Евреинът само тогава се чувства сигурен, когато знае, че не може да бъде разкрит. Забележи ли, че си на път да разкриеш картите му, той загубва равновесие. Това личи от ругатните и крясъците му, а ние толкова често сме преживявали вече подобни явления, че те не са нищо ново и оригинално за нас. За нас те са интересни само от чисто психологическа гледна точка. Ние студено и най-спокойно очакваме върха на еврейската ярост. Тогава Шмок започва да заеква и да се издава, бърборейки глупости.

Това, което днес се предава по радио Москва или радио Лондон или което се

пише в болшевишките и плутократските вестници, не може да се опише. За да подчертае доброто си възпитание и гъвкавостта си, Лондон тактично отстъпва ръководното място на Кремъл. Московските евреи измислят лъжите и съобщенията за най-ужасни събития, а лондонските евреи само ги цитират и преповтарят, ей тъй, съвсем простичко, сякаш изпълняват дълга си на добросъвестни хроникьори. Ясно е, че ужасите в Лвов, които потресоха цял свят, не са извършени от болшевиките, а са чиста измислица на берлинското министерство на пропагандата. Няма никакво значение, че в германските филмови прегледи са дадени така, както са били в действителност. Според тях, ние потискаме изкуството и науката, тероризираме ги, а болшевизмът е истинско огнище на култура, цивилизация и хуманност. Ние лично имаме честта да сме охарактеризирани така подло и низко по Московското радио, че сме почти поласкани от това. Предполагаме, че тамошните еврейски говорители по радиото ни познават добре още от доброто старо време. Те тогава би трябвало също така добре да знаят, че никакви ругатни няма да им помогнат и че един ден товарът, който носят, ще им омръзне. Всяка вечер заявяват, че искат да пречукат зурлите на всички проклети нацисти. Да, искат. Обаче между желанието и моженето има голяма разлика. То е нещо свършено друго, господа! Има известен трагикомизъм в този факт. Там, където евреите имат думата, те се надуват, преструват се, че могат планини да преместят, и не след дълго събират партакешите си, за да бягат от настъпващите германски войски.

Със сигурност може да се каже, че там, където се явят те, страната е загубена само поради този факт. Те са най-добрата гаранция за настъпващото поражение. Те носят със себе си и в себе си зародиша на разложението. С тази война те искаха да нанесат последния решителен удар на националсоциалистическа Германия и на пробуждащата се Европа. Ударът обаче се стовари върху тях самите. Отсега още чуваме как се носи по света отчаяният вик на заблудените народи: „Евреите са виновни! Евреите са виновни!“.

И отплатата, която ще ги сполети, ще бъде ужасна. Ние няма да имаме нужда дори да си помръднем пръста. Това отмъщение ще дойде от само себе си, защото трябва да дойде.

Както се стовари върху тези расови изроди юмрукът на Германия, така един ден ще се стовари върху им юмрукът на пробудена Европа. Тогава дори и способността им да се приспособяват не ще им помогне. Тогава ще трябва да се явят на съд пред народите, сред които са разпространявали покварата. Тогава без милост и жал те ще бъдат повалени. Световният неприятел ще падне и Европа ще се омиротвори.

Политика и водене на война

30 септември 1941 г.

Политиката и воденето на война в основите си подлежат на едни и същи закони. Според Клаузевиц войната е продължение на политиката и обратно, може да се каже, че политиката е продължение на войната. Различават се по средствата, с които си служат. И в двата случая се отнася за защита и гаранция на жизнените интереси на народите. При политиката това се постига по мирен начин, а при войната - с насилствени военни средства. Когато всички методи на политиката се изчерпят, тогава се прибегва към война. Приключи ли войната с постигане на търсените права, политиката пак започва да действа. В бурните дни, каквито преживяваме от 1914 година насам, обикновено политика и воюване вървят ръка за ръка. Тогава трудно може да се различи дали средствата, които един народ прилага в борбата си за съществуване, принадлежат на политиката или на воюването. Войната е политика в голям мащаб. Тя не означава само това с помощта на въоръжена сила да се постигне преследваната цел. Нейна постоянна спътница е политиката. Тя подготвя почвата за войната, отстранява дипломатическите и психологическите пречки и улеснява провеждането на военните операции. Само тогава, когато воденето на войната и политиката са съсредоточени в едни и същи ръце и когато техните ходове се направляват и ръководят целесъобразно и смислено, само тогава се стига до победата. В това отношение днешната съдбоносна борба, която води народът ни, коренно се различава от световната война. По време на световната война политиката и военното ръководство се намираха в различни ръце и не можеха да се проявят както трябва. Перото разваляше онова, което мечът бе завладял.

Тоталната война отвори очите ни за това толкова важно обстоятелство. Тоталната война по начало изисква всеобхватно воюване и ръководене на войната. Тя обхваща народа като цялост до последната му клетка. Всичко, което нацията като цяло или отделният индивид върши, е от решаващо значение във военно отношение. Граница между фронта и тила не съществува. Не може вече, както бе по-рано, тилът да се третира само като част от едно цяло, когато предназначението му е от грамадно значение за развитието на войната, още повече, че и там се чувстват всичките опасности на войната, особено в областите, където населението е изложено на постоянна заплаха от въздушни нападения, функционирането на цялата стопанска организация и тази на прехраната е също така от голяма важност, както и снабдяването на фронта с войници. В периодите между големите сражения военното ръководство залага предимно на силите, които водят духовно и психологически борбата. Модерната война не познава строги разграничения в това отношение.

Нашият народ днес инстинктивно чувства, че всеки трябва да допринесе с нещо за победата. Когато германският оръжен работник с милувка докосва танка, върху който е работил, при изпращането му на фронта, този прост, но многозначителен жест говори за здравата спойка, която съществува между войната и работника, нещо свършено непознато във войните, водени досега. Ние днес не можем да разберем как по време на световната война е било въобще възможно работниците от муниционните фабрики да стачкуват, когато нашите войници на западния фронт, техните братя, бащи и синове, бяха изложени на барабанныя огън на противника и изнемогваха за патрони и гранати.

За нас това е дезертърство, което трябва да се третира по същия начин, както неподчинението и неизпълнението на заповед на фронта. Затова и трябва да се наказва по същия начин. В политиката си ние мерим с войнишка мярка, а воденето на войната се определя от тактиката и стратегията на политиката. Не е никаква случайност, а доказателство за върховното владение на ръководните принципи в борбата за

съществуване, която води народът ни, че всяка офанзива в тази война винаги се подготвя много добре политически. Всяка офанзива започва с това, че се казва на войниците, на народа и на целия свят за какво се отнася акцията, която се провежда, защо е била необходима и защо се провежда именно в дадения момент. Като знае това, войникът залага по-съзнателно живота си, напълно подтикнат от дълга, а тилът възприема правилно и решително за случая поведение. Всеки изпълнява възложената му работа със съзнанието за върховен дълг, като знае какво е заложено на карта. Когато шурмът над линията Мажино се извършва под лозунга, че боевете тук решават съдбините на бъдните столетия, тогава той се превръща в народно дело. Война, чиято единствена цел е да се завладеят и спечелят няколко рудни или въглищни мини, не може да въодушеви цял народ. Тя може за по-дълго време да задържи интереса само на заинтересовани капиталистически кръгове. Но война, която се води, за да гарантира живота и жизненото пространство на цял народ за поколения напред, е народна война. Тя се води с военни средства, обаче е напълно обоснована политически.

Просто трогателно бе да се наблюдава как по време на световната война германският народ, поради пълната капитулация на политическото си ръководство по свой почин и инстинктивно се опита да придаде политически смисъл на тази война. Народът трябваше да направи това, за да проумее войната и да оправдае планините от жертви, които тя вземаше. Обаче още от самото начало, след първите победи, когато на запад фронтовете се умълчаха, народът стигна до отчаяние. Всяка велика жертва трябва да има смисъл. Може, поради причини от тактически характер, в даден момент този смисъл да се премълчи, ала винаги трябва да се чувства главната цел, която се преследва. Един народ не може и не бива да се оставя в неведение поради никакви принципи или пък поради липса на всякаква връзка с него, както това ставаше през миналата световна война. Ние бяхме победени от лозунгите на неприятеля, защото сами не притежавахме никакви лозунги. Духовно бяхме с голи ръце и затова станавме жертва на непрекъснатия пропаганден огън на противника.

Безсмислено е да се задава въпросът, дали политиката трябва да дирижира воюването или пък обратното. В една държава с авторитарно ръководство този въпрос е напълно излишен, защото и без това нишките на политиката и тези на военното ръководство са в едни и същи ръце. Те и двете са взаимозависими и трябва да се допълват. Обаче и двете изпълняват съвършено различни функции в живота на народа, затова в критични и сериозни моменти всяко от двете е напълно съсредоточено в своята област. Те не могат да си противоречат, понеже се вливат в една и съща върховна инстанция, откъдето се координират и балансират. В западните демокрации нямат ни най-малка представа за функциите на националсоциалистическия държавен апарат. Те са свикнали да преценяват по свой аршин, поради което обикновено стигат до катастрофално погрешни заключения. В Германия политиката е толкова военна, колкото воюването ни е политическо. И двете се стремят към една и съща цел и се стараят да я постигнат с по възможност по-малко жертви.

Това, което в чужбина наричат светкавична война - един чисто германски израз, който се затвърди и с германското си наименование - не е нищо друго, освен смисленото сътрудничество между политика и военно ръководство. Политиката създава всички предпоставки за провеждането на едно военно действие, а военното ръководство провежда със светкавична бързина обмислените до най-малките подробности удари.

Времето, когато се подготвят тези удари и наглед не се прави нищо, но всъщност най-усилено се мисли и проектира, късогледите западноевропейски демокрации

веднага обявяват за периоди на слабост. Всъщност тези периоди са много важни и представляват мощна концентрация на най-върховните сили. През тази война ние вече така често преживявахме това, че е излишно да се дават примери. Чудно е само, че от това неприятелите ни не можаха нищо да научат, а и до днес показват склонност да извличат поука само от неуспехите си. Дори нямаме впечатлението, че с хвалбите си искат да ни изкарат от нетърпение. Те се надуват от късогледство и пълно невежество по отношение на същността на националсоциалистическото ръководство. Дори и най-ужасните удари, които им нанесохме, не могат да ги направят подозрителни.

По илюзии всички си приличат. Изглежда, че така трябва да бъде: когато удари часът за провал на консервативните сили, те не могат да видят революционните сили. Ако не беше така, светът никога нямаше да може да се промени. Ако те можеха веднага да различат тези сили и да им противопоставят целия политически, дипломатически и военен апарат, с който разполагат, как щеше да се проведе и наложи една революция? Няма защо да се ядосваме от това. Защо? Не трябва ли да се радваме, че във времето, когато се подготвяме и през което назряват нашите решения, не сме обезпокоявани ни най-малко от подозренията на враговете си? Къде щяхме да стигнем и какво щеше да стане с нас, ако още от самото начало неприятелите на националсоциализма ни бяха взели така сериозно, както го заслужавахме? Трябва да се усъвършенстваме в това и да поддържаме безгрижието у неприятеля си, като го уверяваме, че нашата мощ и възможности са само блъф. И ако еврейските емигранти въобще не съществуваха, за да проглушат ушите на английските плутократи с безумното си подценяване на Райха, ние би трябвало да ги измислим и да ги пратим в Англия.

Няма абсолютно никакво значение какво мислят за нас в Лондон и как ни преценяват. В решителните моменти от значение са само реалностите. Тези реалности се преодоляват не с фрази и илюзии, а само с още по-сурови реалности. Англия не притежава такива и затова ще бъде повалена. Съдбата ѝ е предопределена. Никоя сила в света не може да отмени това. Предстоят ни още велики и бурни дни. Но накрая ни очаква победа. Тази победа ще бъде крайният резултат от взаимодействието на всички народни сили. Тази победа ще бъде краят на една тотална акция към една тотална цел, постигната с помощта на всички средства. Тази победа ще бъде триумфът на една цялостна политика и воюване.

Войници в духовната борба

8 октомври 1941 г.

По време на война от много голямо значение е държането на воюващия народ, както на фронта, така и в родината. Това видяхме по време на световната война. Ако ние, германците, тогава не бяхме се отрекли от борбата, щяхме да победим. В сегашната война нашите врагове добре знаят, че с оръжие не могат да ни победят. Те имат само една надежда: да ни сломят духом. Те все още вярват, че с помощта на разлагаща духовете пропаганда ще успеят накрая да откъснат германския народ от водачеството му. Ето защо те не скъпят лъжите и клеветите си. Много трудно е да се разкриват и изобличават всичките им трикове и лъжливи съобщения. За това биха били нужни дневно няколко страници в нашите вестници и дори и ако това се правеше, фантазията на противниците ни пак не би се изчерпала. Ние сме принудени да съобщаваме ясно и определено политиката си и хода на войната и да оставим фактите да говорят сами за себе си. Обаче, за да предпазим народа си от политически глупости, подобни на тези от 1918 година, когато наивниците повярваха, че във Франция е избухнала революция и че англичаните са развели червени знамена на военните си кораби, със закон се забранява да се слушат радиопредаванията на врага.

Това не значи, че ние помежду си не можем да разискваме проблемите, които войната създава. Понякога можем дори и да ругаем, без това да представлява престъпление спрямо държавата. Когато някому е на-кипяло за това или онова и чувства нужда да излее яда си, може да го направи. Всяка война носи със себе си хиляди неприятности, които са неизбежни, и те дават основателни поводи за ядосване. Обаче и най-ограниченият и глупав човек ще разбере, че за всички тези неща не винаги управлението е виновно. Например, правителството може да премахне много грешки, обаче не може ни най-малко да влияе на атмосферните явления и на времето, то не може да заповяда на времето да е такова или онакова. Когато зимата трае по-дълго, естествено, че пролетните картофи ще се явят много по-късно на пазара. Това може да ни ядосва, можем да ругаем, но с това няма да допринесем ни най-малко за по-бързия растеж на картофите. Правителството не е виновно и за липсата на цигари. То не изпуска цигарите. Причината е тази, че днес се пуши с 25 % повече, отколкото преди войната, и тютюневата промишленост не смогва да задоволява увеличената нужда от цигари.

Всички тези въпроси трябва да бъдат разрешени между нас. Англичаните нямат никакво право да се намесват. Първо, защото и у тях пролетните картофи не стават по-бързо и опашки пред магазините за тютюн виждаме и в Лондон, и второ, защото английската пропаганда не се занимава с тези наши проблеми, за да ни даде картофи и цигари, а само, за да насъсква и дразни народа. Откакто има войници, във войската винаги е важало едно добро правило: ако случайно в ротата се стигне до разпавия и кавга, това не означава нарушение на войнишкото другарство, стига само случката да си остане в полка. Външни лица нямат право да се намесват. Един войник може да не е доволен за нещо от началството си и да го критикува, обаче не трябва да търпи никой външен да казва нещо против него.

Това се нарича военна дисциплина и от такава дисциплина днес има нужда целият ни народ. Ние сме една заклета общност и трябва да сме сплотени и в зло, и в добро. Ние днес се бием за националния си живот. Както ако победим, ще бъде добре на всички ни, така и в случай на поражение всички ще бъдем унищожени. Версай ни показва, че загубената война не се плаща само от богатия, както не може да се прехвърли и само върху работничеството. Тя се понася от целия народ, без изключение.

А този път целта на враговете ни е да ни унищожат напълно. Те не се уморяват да разправят на света, че Версай ще бъде последван от нов, още по-лош Версай, а нормалната човешка фантазия мъчно може да си представи един по-лош Версай.

Когато насочваме всичките си усилия към предпазване на народа от въздействието на пагубната неприятелска пропаганда, правим го не на шега и не от някакъв каприз. Въпросът е много сериозен. Борбата за душите на народите е също един вид бойно поле и това, че средствата, с които тук се води войната, са други, не означава, че тази война се води за друго нещо. Един умело лансиран от неприятеля слух може да причини много по-голяма пакост, отколкото едно осуетено нападение. Всеки, който взема участие в разпространяването на подобни слухове, действа като войник, който изоставя поста си и бяга, без да е изстрелял нито един куршум.

Англичаните винаги са били големи специалисти в пропагандата, която цели разложение на духовете. В своята дългогодишна колониална политика те са усъвършенствали до виртуозност тази своя способност. В колониите си англичаните сломват съпротивата на подчинените си народи, като ги разединяват и така могат да ги владеят с много малко войска. В тази своя пропагандна политика те не подбират средствата. Ако е нужно, играят ролята на социалисти, на мохамедани, стават дори и араби. В това отношение нямат никакви скрупули. И тъй като самите те не се бият никога, а поставят други да се бият за тях, остава им много време, което могат да използват за тази политика. Днес постъпват по същия начин. Те седят на острова си и наблюдават. Поляци, норвежци, холандци, белгийци или французи, сърби или болшевици се бият за тях. Лордовете си стоят у дома и измислят интриги и клопки, разпространяват лъжливи слухове, вдигат шум, изпълват света с врявата си и търсят начини да разединяват народите, да ги скарат с правителствата им, за да могат по-лесно да ги подчинят и да ги владеят по-безопасно.

Всяко истинско национално водачество е длъжно своевременно да предупреди народа си за опасността, която го заплашва в това отношение и да го имунизира против пропаганда, която цели подкопаване на духа. Това не говори, че ни е страх от тази дейност на неприятеля. И лекарят се имунизира срещу заразните болести, без да се страхува от тях. Това са хигиенични мерки. Понеже бацилите са коварни човешки неприятели, ние не можем да се осланяме на това, че нищо няма да ни се случи, защото сме напълно здрави. Някой може да възрази, че англичаните могат да слушат германските предаватели. Това не е никакъв аргумент, защото първо, ние никога не лъжем и не мамим, както това те вършат, и второ, - ние искаме да спечелим войната. Ако искахме да правим това, което правят англичаните, защо тогава е нужно да побеждаваме? Англичаните и преди войната нямаха въведена обща военна повинност и това бе една от причините, поради която нашите войници ги прогонваха навсякъде, където се покажеха. Те нямат достатъчно танкове и самолети и затова ние ги побеждаваме. Те нямат Хитлер, а имат Чърчил. Тук са предпоставките за нашата победа. Няма нищо ценно у англичаните, за да им подражаваме. И онези, които искат именно тях да ни дадат за пример, желаят и на нас поражения, каквито англичаните търпят навсякъде.

Естествено, в сравнение с нас те имат и някое и друго преимущество, което ние с увеличени усилия ще трябва да постигнем. Те са богати, ние сме бедни. Те имат световна империя, а ние сме натъпкани на едно тясно пространство. Те от столетия насам се радват на национално единство, а ние още носим белезите на доскорошната си разпокъсаност. Те могат да си позволят луксове, каквито ние не можем. Всичко това обаче не само, че не е наша слабост, а обратното - в това е силата ни. Откакто Лондон

ни обяви война, ние сме постоянно в нападение, докато англичаните са принудени да се бранят. Ние с толкова големи жертви постигнахме националното си обединение и единство, че много добре знаем какво ще загубим, ако те ни бъдат отнети. Досега ние нищо не сме получили даром. Всичко, което притежаваме, сами сме спечелили. Не бива нито педя да отстъпим, трябва още да спечелим. Това е убеждението, което ни прави силни и непобедими.

Ние трябва да живеем по-дисциплинирано от англичаните. Всичките ни големи исторически успехи досега се дължат именно на тази наша дисциплина. Благодарение на единството и сплотеността във войната фюрерът може с доверие да взема своите смели и рисковани решения. Рискът е предпоставката на всяка голяма победа. Рискът е толкова по-малък, колкото по-дисциплинирана е нацията. Един военен отряд, който марширува стегнато и изрядно, може да преодолее понякога и най-трудни препятствия. И напротив - когато група хора действат разпокъсано, всеки на своя глава, няма да може да постигне нищо, пък ако ще по численост да е колкото цяла дивизия.

Ние живеем във време, богато с възможности. Щом като ни се падне някой шанс, трябва незабавно да го използваме. Войската ни създаде всички предпоставки за победата. Неприятелите ни знаят това така добре, както и ние. Те вече въобще не говорят, че могат да дойдат в Европа, за да ни победят. По отношение на прехраната ние наистина трябва да се простираме според чергата си, но не сме по-зле от противника. Почти цяла Европа работи за въоръжаването ни. Никаква стопанска или военна коалиция не може да ни постави натясно. Ние сме осигурени срещу всичко и във всички посоки.

Тази е причината, поради която неприятелят се опитва да шурмува сърцата ни. Той иска чрез нас самите да ни сломи. Ние трябва да се въоръжим срещу тези опити. Трябва да заградим общността си с железен обръч, през който враговете ни да не могат да проникнат. Това е също едно военно действие и то ще ни приближи до победата и мира. Дотогава, докогато неприятелят ни се надява, че ще може да ни повали с пропагандата си, дотогава той ще продължава да се бори. Признае ли веднъж, че общността ни е непоклатима, тогава ще загуби и последния си шанс.

Затова нека да се борим и духовно като войници. Нека браним и в тази област националния си живот със същата смелост и дисциплина, с които войникът ни се бори по бранните полета. Нека да смятаме за най-голяма чест, когато неприятелят ни напада и ругае, и за най-голям позор, когато ни хвали и ласкае.

Тогава лъжливата му пропаганда ще се разбие в нашата желязна дисциплина.

Ние дължим това на фронта.

Евреите са виновни

15 ноември 1941 г.

Вината на евреите за избухването и разширяването на настоящата война е толкова явна и очебиеща, че няма нужда от доказателства. Евреите желяска тази война и я имат. Но с това се сбъдна и предричането на фюрера, който в речта си на 30 януари 1939 година заяви в Райхстага, че ако интернационалните еврейски финансови магнати успеят да въвлекат народите в нова световна война, резултатът няма да бъде болшевизиране на света и победа на еврейството, както те очакват, а унищожаване на еврейската раса в Европа.

Ние виждаме, че това предсказание се сбъдна. Съдбата, която постига днес еврейството е сурова, наистина, но е напълно заслужена. Няма никакво място за състрадание и съжаления. Световното еврейство се излъга в преценката на силите си, като предизвика войната и днес е подложено на един процес на постепенно унищожение, на какъвто ние бихме били подхвърлени, в случай че евреите притежаваха властта. По силата на собствения му закон: „Око за око, зъб за зъб!“, еврейството е осъдено на унищожение.

В борбата, която днес водим, всеки евреин е наш враг, безразлично къде се намира, дали в някое полско гето, или води паразитния си живот в Берлин, Хамбург или някой друг германски град, или пък надува бойната тръба в Ню Йорк или Вашингтон. Всички евреи, поради расата си и интернационалното си съзаклятие, са против националсоциалистическа Германия. Те страстно желаят поражението и унищожаването на Германия и с всички усилия работят за това. Ако евреите в Германия нямат възможност да действат в това направление, не означава, че у нас те са по-лоялни. Причината се крие в това, че ние своевременно взехме нужните мерки.

Една от тези мерки е въвеждането на жълтата звезда, която всеки евреин е длъжен да носи. Така той се различава външно и може веднага да бъде разпознат, ако се опита и с най-малкото нещо да увреди народната общност. Тази мярка е хуманна, тя е, така да се каже, превантивна мярка, която ще попречи на евреина да се вмъкне незабелязано в редовете ни, за да сее раздори.

Когато преди няколко седмици евреите се появиха по улиците на Берлин, украсени с еврейската звезда, берлинчани бяха смаяни. Много малко от тях знаеха, че има още толкова много евреи в столицата. Всеки откриваше по някой от съседите си, който дотогава се бе преструвал на смирен и безобиден, но бе, обръщал внимание с роптанието, а никой не можеше дори и да предположи, че е евреин. Той се е преструвал и се е приспособявал, очаквайки само удобния час. Кой от нас можеше да предполага, че врагът е непосредствено до него? Че той подслушва разговорите по улиците, в подземната железница и по опашките пред магазините за цигари. Има евреи, които по външност трудно се различават. И в това отношение те са се помъчили да се пригледат, доколкото им е било възможно. Такива евреи са най-опасните. Много характерно е обстоятелството, че веднага след въвеждането на някоя мярка от страна на правителството, още на другия ден тя биваше отпечатвана в английските и северноамериканските вестници. Това показва, че евреите са в постоянна връзка с нашите неприятели и то не само по въпроси, които засягат тях, но и по всички важни военни въпроси. Врагът, значи, е сред самите нас. Какво по-лесно обяснимо от това да го направим видим за всички?

Първите дни след въвеждането на еврейската звезда се забеляза значително

увеличение на продажбата на вестници. Всеки евреин, който бе принуден да излезе, купуваше вестници, за да прикрие жълтия знак. Когато това беше забранено, тук-там из улиците на Берлин почнаха да се срещат евреи, придружени от чужденци неевреи, които парадираха по улиците. Тези еврейски слуги би трябвало също да носят еврейската звезда. Аргументите, които те дават за провокаторското си държане, са вечно едни и същи: казват, че и евреите били хора, сякаш ние твърдим обратното; че не са ли също хора и разбойниците, престъпниците, крадците, изнасилвачите на деца и пр. и въпреки това никой няма да тръгне да се разхожда с тях по улиците. По-нататък казват, че техните познати евреи са порядъчни хора - всеки евреин може да намери безсъвестни и безскрупулни хора, които да го смятат за порядъчен! Казват още, че тяхното познанство датира от дълги години - като че ли това е достатъчна причина да се отдаде специална почит на евреина, и пр. и пр.

Евреите виждат, че сега са изоставени сами на себе си и се опитват да приложат един нов трик. Те познават доброто сърце на германеца, който е готов при вида на сантиментални сълзи да забрави несправедливостите, които от години са извършвани над него, и искат да предизвикат състрадание. Сякаш в Берлин евреите са само малки сладки дечица и безпомощни стари жени. С това може би те искат за момент да повлияят на настроението на наивниците, нас обаче не могат да заблудят. Ние много добре знаем какво са евреите за нас.

Ние трябва да спечелим войната. Ако я загубим, всички тези преструващи се на невинни и безобидни евреи изведнъж ще се превърнат в бесни вълци. Ще се нахвърлят върху народа ни, върху жените и децата ни, за да си отмъстят по нечуван начин. Те извършиха вече подобно отмъщение в Бесарабия и в балтийските държави, когато болшевиките нахлуха там. При това в тези страни нито народът, нито правителствата им бяха сторили някакво зло. Ние трябва да продължим борбата с евреите. Ние не можем да се спрем вече, независимо от това, че не желаем да се спрем. Евреите трябва да бъдат изключени напълно от германската общност, понеже пречат на нашето единство. Това е най-елементарен закон за народностна, национална и социална хигиена. Евреите никога няма да ни оставят на мира; те ще се стараят да насъскват народите и да ги въвлечат във война срещу нас. Какво ги интересува тях, че войната причинява страдания на човечеството! Тяхната едничка цел е да подчинят целия свят на паричното си и кърваво господство! Евреите са паразитна раса, която се наслаждава като гниеща плесен върху културата на нрави, по-малко инстинктивни народи. Срещу това зло има само едно-едничко ефикасно средство: да се отреже и захвърли.

Колко бледи са пред този световен проблем, който от хилядолетия насам занимава човечеството, безсмислените, опитващи се да въздействат на сърцето аргументи на още останалите приятели на еврейството! Тези техни приятели сигурно ще онемееят от изненада, ако можем, да видят как ще се държат скъпите им евреи в случай че вземат властта. Но тогава ще бъде много късно. Дълг на всяко национално ръководство е с помощта на съответни мерки да предотврати настъпването на такова състояние. Има разлика между хора и хора, както има различия между животни и животни. Ние различаваме добри и лоши хора, както различаваме добри и лоши животни, фактът, че евреите, живеят между нас, не е доказателство, че принадлежат към нас, както и бълхата не може да се причисли към домашните животни само поради това, че се среща по къщите. Когато господин Брамзик или пък госпожа Кнюттерих, при вида на някоя отбелязана с еврейската звезда стара жена почувстват състрадание в сърцето си, те никога не бива да забравят, че някой далечен внук на тази стара жена, на име Натан Кауфман, живее в Ню Йорк и изработва план за стерилизация на германското население до 60 години, или пък че синът на някой неин далечен чичо, някой си Барух

Моргентау или пък Унтермайер, стои зад Рузвелт и го насъсква да вземе участие във войната, и ако успее да стори това, един ден някой добър несведущ американски войник ще повали на бойното поле единствения син на господин Брамзик или на госпожа Кнъотерих. И то за чест и слава на световното еврейство, към което се числи и тази стара жена, която се преструва на болна и недъгава, за да предизвика съчувствие.

Една от съдбовните черти на нашия национален характер е тази, че лесно забравяме. Този наш недостатък говори за изключителната ни порядъчност и великодушие, но не е от полза за политическата ни мъдрост и прозорливост. Ние мислим, че всички хора са добри като нас. Французите ни се заканиха през зимата на 1939 - 1940 година, че ще ни победят, ще разпокъсат Райха и ще ни принудят да образуваме опашки пред техните походни кухни, за да получим малко топла храна за нас и семействата си. Минаха само шест седмици и нашата войска покори Франция. Днес виждаме германски войници по шосетата и пътищата да раздават хляб и салам на гладувачи френски жени и деца, също и бензин на парижките бежанци, за да могат да се върнат по-скоро в родния си град и да започнат, може би, отново да насъскват против Райха. Такива сме си ние, германците. Нашата национална добродетел е същевременно и националният ни недостатък. Ние всички искаме да сме такива. Там, където това не вреди, то не е хубаво. Обаче още Клопшок ни завеща полезния съвет: да не сме така прекалено справедливи; неприятелите ни не мислят достатъчно благородно, за да схванат хубавото в тази наша грешка.

Това най-много се отнася за отношението ни спрямо евреите. По отношение на тях отстъпчивостта е не само слабост, а и игнориране на дълг и престъпление спрямо държавната сигурност. Защото най-съкровено желание на евреите е да си отмъстят с терор и кръв за великодушието ни. Най-доброто средство в случая е неумолима и студена твърдост спрямо онези, които се стараят да покварят народа ни, спрямо подпалвачите на тази война и спрямо онези, които ще искат да извлекат полза, ако загубим войната. Поради тази причина искам още веднъж изрично да подчертая следното:

1. Евреите са зло за нас. Те предизвикаха тази война с цел да унищожат германския народ и германския Райх. Трябва да се попречи на този техен план.

2. Няма никаква разлика между тях. Всеки евреин е заклет враг на германския народ. Когато той прикрива това си враждебно отношение към нас, прави го от лицемерие и хитрост.

3. Всеки германски войник, паднал в тази война, тежи на съвестта на евреите. Те трябва да заплатят за него.

4. Който носи еврейска звезда, е народен враг. Който продължава да общува с евреите, трябва да се преценява като тях и да се третира като тях. Такъв субект заслужава презрението на целия народ, защото във време на изпитание изоставя страховито и подло народа си, за да застане на страната на онези, които ни мразят.

5. Евреите са под закрилата на враговете ни. Няма защо да се привеждат доказателства за пагубната роля, която играят спрямо германския народ.

6. Евреите са неприятелски пратеници сред нас. Който дружи с тях, дружи с враговете ни.

7. Евреите нямат право да се държат наравно с нас. Когато се опитат да говорят по

улиците, по опашките пред магазините, в трамваите или подземните железници, трябва да се принудят да млъкнат. Не затова, че принципно нямат право, а защото са евреи и нямат право на глас в нашата общност.

8. Когато някой евреин се опита да въздейства на чувствата ти, помни, че това е само спекулиране с твоята склонност лесно да забравяш. Дай му да разбере, че знаеш какво представлява и го накажи с презрението си.

9. След войната доблестните ни врагове ще заслужат милостта ни. Евреинът, обаче, не е доблестен враг. Той само се преструва.

10. Евреите са виновници за тази война. Като се държим така спрямо тях, ние постъпваме напълно справедливо. Те заслужават това наше отношение.

Задачата на правителството е да се справи окончателно с тях. Никой няма право да действа на своя глава, обаче всеки е длъжен да изпълнява взетите от държавата мерки срещу евреите, както и да не оставя да бъде заблуждаван от техните трикове.

Сигурността на държавата изисква това от всички нас.

Нашата демокрация

18 април 1942 г.

Откакто публично се занимаваме със стопанските, политическите и военните проблеми, винаги сме се стремели да бъдем напълно обективни и реални, да избягваме каквото и да било преувеличение или пък омаловажаване на актуалните въпроси. Ние сме се старали нищо да не премълчаваме и нищо да не прибавяме, за да дадем възможност на народа ни и на световното обществено мнение да видят нещата такива, каквито са в действителност. Естествено, и ние понякога можем да се излъжем и това ни се е случвало неведнъж от началото на войната. Обаче никога досега не сме се опитвали, само заради някакъв временен вестникарски успех, да предреждаме събитията и да ги представяме в по-други краски. Ние достатъчно ценим себе си, за да не правим това и много добре знаем, че подобно преиначаване на нещата рано или късно ще си отмъсти.

С премълчавания проблеми не се решават. Най-ефикасното средство е те да се погледнат направо и със смелост да се пристъпи към разрешаването им. Само така ще се стигне бързо до него. Откриеш ли злото, то вече наполовина е преодоляно. Ако през времето от избухването на войната тук-там се е появила ръжда и бурен, то не е кой знае какво нещастие. По-опасно щеше да е, ако срещу тези явления не се предприемаше нищо.

Какво би помогнало на болния от невинна инфлуенца или настинка, ако се опита да прикрие пред околните болестта си? Никой няма да помисли, че от хремата или настинката той ще умре. И много късогледо ще бъде да се мъкне човек с тези болести, без да вземе никакви мерки и един ден да легне от плеврит или двойна пневмония. Всяка болест най-добре се лекува, докато е в началото. Всяко притеснение в случая е неуместно и може да доведе до нежелателни усложнения.

Същото е и с държавния живот, особено пък по време на война. Няма защо да се страхуваме от народа. Народът обикновено забелязва грешките много рано, дори много по-рано от самото правителство. Никой не изпада веднага в безсъзнание, че тук или там се е извършила някаква неправилност. Народът не е толкова предвзет, както мнозина мислят. Широките маси от народа са принудени да се борят с толкова житейски трудности, че са свикнали да понасят твърде много. Народът, например, не очаква от правителството, че ще премахне някое зло, което дадени временни условия предизвикват. Народът вижда и разбира невъзможността да бъдат те премахнати, достатъчно е само да му бъдат обяснени. Често за него е достатъчно да е уверен, че правителството знае и вижда едно или друго. Чувството, че нещо се прави неправилно и причинява вреди на държавата, а управата не му обръща внимание, действа парализиращо.

Напоследък английската пропаганда подхвърляше на най-щателни проучвания нашите публикации с едничката цел да открие нещичко, някой израз, който да послужи за повод да ни нападне. Това не ни заблуждава. Ние, германците, живеем в една истинска демокрация, макар методите, които употребяваме, да изглеждат напълно авторитарни. Най-доброто доказателство за нашата демокрация е, че между правителство и народ съществува взаимно доверие. Наистина, ние понякога сме много лаконични в изразите си, обаче това се случва само тогава, когато върховни държавни и военни интереси го налагат. През тази зима, например, няхаме никакъв интерес да информираме неприятелите си с всекидневни подробни съобщения от източния фронт, защото с това щяхме да им дадем сведения за положението, които те отникъде не

можеха да получат. През това време нашите изявления бяха много кратки, но съдържаха истината.

Англичаните постъпват тъкмо наопаки. Колкото по-далеко са от фронта, толкова по-цветисти, по-драматични стават съобщенията им. Според тези техни съобщения болшевиките били унищожили от декември до март толкова германски дивизии, колкото ние не сме имали през световната и през настоящата война, взети заедно. И след това преминават на съвсем друг тон. Напоследък лондонските вестници се занимават само с това да обясняват на овчедушните си читатели, че представата, която имат за източния фронт, е чиста илюзия, и че не може и дума да става за унищожение на германските армии, че ние, както съобщава „Таймс“, сме си запазили всички позиции, необходими за предстоящите нападения, и че английският щаб трябва да извлече поука от нашата достойна за учудване отбранителна система през тази зима, както и от нападенията ни през миналите офанзиви. Човек може да си представи какво отрезвяване е предизвикало това в Англия. През изтеклата зима ние давахме само оскъдни съобщения, но затова пък днес не сме принудени да си вземем думите обратно. Положението на източния фронт е точно такова, каквото сме го описали през изтеклите месеци преди пролетта, макар че в повечето случаи съобщенията се даваха само с няколко думи.

Също така късогледо постъпват англичаните и по отношение на въпроси от вътрешнополитически характер. Когато ние излизаме открито и публично срещу едно зараждащо се зло, както е с мерките против контрабандата и спекулата, като предвиждаме сурови наказания за виновниците, за да запазим честното гражданство от симптомите на тази гнилост, в Лондон веднага надуват въпроса и вдигат аларма, че от войната насам в Германия е настанал ад от пороци. Това напомня за радостта на наследниците на някой богаташ, които устройват пиршества, чуват ли го да кихне, макар че човекът се намира в отлично здраве. По-добре ще е англичаните да се поучат от нас. Защото единичните симптоми, които се забелязват при нас, у тях са се превърнали в дебнеща болест, само че те не го виждат или пък не искат да го видят.

Нима в Лондон наистина си мислят, че германският народ ще се вдигне на масов протест и ще събори разярен правителството си само затова, че то е предприело строги мерки срещу незаконността и че наказва големите спекуланти със смърт, а по-малките със затвор? Корумпираните личности, които през последните дни и седмици бяха изправени пред германските съдилища и бяха осъдени на най-тежки наказания, нямат нищо общо с германския народ; те през време на война за свои лични интереси са се поставили извън народната общност и народът реагира на това, като ги изключва от нея. При това никаква роля не играят общественото положение, достойнството и рангът. Всеки порядъчен човек посреща с одобрение тези драконови мерки и това не отдалечава народа от правителството, а тъкмо обратното - допринася за по-тесното им сплотяване.

Трябва ли, например, само затова, че англичаните щели да мислят, че у нас всичко е объркано, да позволим на някои груби и невъзпитани сънародници, които смесват войната с акция за ропот и оплаквания, да досаждат с неучтивост и гаменско поведение на порядъчните хора по улиците, по опашките пред магазините, в трамваите, подземните железници, в ресторанти, кина, театри и учреждения? Трябва ли само затова, че англичаните щели да кажат това или онова, да не ги принудим към ред и дисциплина? Боже опази! Тогава от страх пред враговете си трябва да вършим само онова, което на тях им е удобно и приятно. С това бихме увредили националния си живот. Още веднъж подчертаваме изрично, че ни е съвсем безразлично какво ще си

помислят за нас англичаните.

Ние сме с впечатлението, че откакто германският народ осъзна сериозността на тази война и се съобрази с нейната неумолима необходимост, неговата съпротивителна сила не само не е намаляла, но се е увеличила значително. Ние не си правим никакви илюзии. Обаче никога не сме били по-твърдо убедени в крайната победа, както днес. Политическият въздух, в който живеем, е ясен, чист и свеж. Някоя и друга малка буря не е земетресение, както си въобразяват англичаните, а само прочистване на атмосферата. След такива бури се диша по-лесно и по-дълбоко. За съжаление, по време на световната война у нас предпочитаха разваления въздух и затова в решителния момент се стигна до взрив, който помете всичко. Разбира се англичаните биха се радвали, ако и сега се повтори същото, а не редовното прочистване на атмосферата. И това е още една причина да продължаваме досегашната си практика.

Неотдавна прекарахме цяла вечер с войници от всички категории, току-що завърнали се от източния фронт. Покрай многото военни разговори, които водихме с тях, те ни разправиха с голяма сериозност и компетентност разбирането си за взаимното въздействие между фронта и родината, което става по пътя на писмата, които се разменят, чрез радиото и посредством вестниците. Писмата, които получаваме по този въпрос от фронта, доказват това, което чухме от устата на войниците. Войникът не изисква от хората в родината да живеят така, както войниците живеят на фронта. Войникът е достатъчно справедлив и умен, за да не иска такова безразсъдство. Той очаква от тези, които са в родината, да изпълняват по същия безукорен начин дълга си, както и той изпълнява своя на фронта. Той ни най-малко не ни се сърди, че посещаваме кина и театри, въпреки че може би от години не е бил на кино и на театър. Когато получи вестник, той не се задълбочава в новините от фронта. Това е много естествено. Той е постоянно на фронта, а у дома си рядко или никак. Обаче онова, което най-много го вбесява, е, когато разбере, че някой не се съобразява с войната. Когато го срещнат в отпуск и някой най-недодялано го потупа по рамото и разсеяно, между другото, го запита откъде идва, и веднага почва да се оплаква и хленчи, че нямало вече цигари, а в същото време пали една от друга, че вестниците се печатат само на четири страници, а той дори и тях не прочита, и най-после, с упрек в гласа запитва, кога господа войниците най-после ще благоволят да свършат с болшевиките. Това е просташко, нетактично и глупаво. То може да предизвика ярост у войника. Той не може да се бори с това зло, затова ние трябва да му помогнем. Трябва ли само за удоволствие на англичаните да оставим нахранени нехранимайковци така да изопачават пред войниците образа на тила? Трябва ли милионите порядъчни и трудолюбиви работници, селяни и интелектуалци, които неуморно работят, да отстъпят на неколцина свадливци и недоволници?

Ние мислим, че не! Ние ще им се противопоставим, ще им наложим съответни наказания, когато са накърнили законите или пък ще ги подхвърлим на публичен присмех. А що се отнася до родината в нейната цялост, войниците могат да бъдат напълно спокойни. Тези, които искат някак си да се измъкнат, ще принудим към ред и ще им дадем заслуженото.

За какво? **30 май 1942 г.**

Колкото повече трае войната, толкова по-ясно се очертава стремежът на противниците ни да приближат и приравнят, ако не на практика, то поне със средствата на пропагандата, целите на войната до тези на силите от Оста. Докато през 1939 и 1940 година неприятелите ни се задоволяваха да се борят с Хитлер и неговия режим, за да запазят световната демокрация, днес едва ли ще можете да откриете някой английски или американски вестник, който да не се застъпва за нов, по-справедлив световен ред, за справедливо разпределяне на суровините, за свобода на моретата и транспортните пътища, за социално преустройство на народите и да не порицава капиталистическо-плутократичната експлоатация, гонитбата на печалби и империалистическия глад за власт. Неотдавна известният английски писател Бърнард Шоу заяви в едно интервю, че от тази война нито един народ няма да излезе, без да се е заразил от националсоциализма и че дори самият Съветски съюз само тогава постига успехи, когато ни подражава в ръководство и управление. Ние можем да сме доволни от едно такова развитие, стига то да не е само на книга.

Но то, изглежда, е само на книга. В неприятелските страни имат смътното чувство, че със старите лозунги от световната война вече нищо не може да се постигне, и тъй като нямат нищо самородно, берат от нашата градина. Ако така продължава, скоро хората в Англия и Съединените щати ще започнат учудено да се питат защо тогава се бият, щом като Чърчил и Рузвелт се опитват с войната да постигнат това, което преди войната Хитлер искаше и преследваше.

Също така постъпваха и нашите вътрешнополитически врагове през годините 1931 и 1932, когато националсоциализмът раздвижи масите и парламентарните партии можеха още да оправдават съществуването си само като заимстваха и подражаваха на националсоциалистите. В онова време никой вече не искаше да знае прославяната дотогава демокрация. Всички остро критикуваха партизанството, което не бе в състояние да излъчи водачество. Всяка политическа група, като започнете от комунистите и свършите с германската национална партия, поставяше на челно място в програмата си народната общност и изравняването на класите като върховна цел. Те се различаваха от нас само по това, че ние искахме да извоюваме новата държава под водачеството на Хитлер, а те отстояваха становището, че Хитлер и движението му трябва да се унищожат, за да може след това да се изгради новата държава.

Всеки трябва да се съгласи, че е неразумно да отидеш при обущар и да си поръчаш костюм. Също така неразумно би било тогава да се бориш против парламентаризма с парламентарните партии, както днес е неразумно в страните на Чърчил и Рузвелт да се бориш против империализма и плутократията за нов ред, макар че плутократите бленуваха за него. Ако те желаеха този нов ред, за какво тогава ни обявиха война, когато ние бяхме готови в мир да създадем заедно с тях този нов ред? Няма нужда от дълги доказателства и аргументи, за да се види, че в случая плутократията се опитва да плагиатства, че тя живее от това, като ни ограбва духовно и че целите, които тя преследва с тази война, са толкова компрометирани, че дори не смее публично да ги назове.

Така е! Обявиха ни война, защото не можеха да се помирят с нашия начин на живот. Те сами го твърдяха. И още сега, по време на самата война, ние имаме възможност да се радваме на триумфа, че враговете ни могат да издържат духовно тази война благодарение на това, че поставят като крайна цел на борбата, която водят,

именно този начин на живот.

Какъв обрат и промяна в политическото схващане на войната! Но и какво историческо оправдание за ясно определената цел на нашите стремежи и за справедливостта на борбата, която водим! От започването на войната досега ние нито на сантиметър не сме променили становището си и не сме отстъпили в нищо на нашите неприятели. Те обаче са принудени с великански крачки да бързат към нас, иначе могат да пропуснат момента и да се изложат пред собствените си народи.

У нас много често се среща изразът, че тази война е народна и че краят ѝ ще бъде пълна победа за народа. Лорд Халифакс окупира този израз, за да твърди, че именно такава е и английското мнение. Никога досега една война не се е изнасяла така цялостно от един народ, както тая. Тя засяга всички ни. Тя понякога поражавя по-осезателно едни и по-малко други. Но тя изисква от цялата нация толкова тежки жертви, че би било историческа несправедливост, ако победата не донесе блага за всички ни. Няма нито един обществен слой в Германия, който да не желае това. Всички мислят еднакво по този въпрос - от фюрера до последния чиновник и войник.

След войната на всички ни трябва да бъде по-добре, отколкото преди войната. В новия ред Европа трябва да бъде така организирана, че да може напълно сама да се изхранва. Материалните предпоставки за благоденствие и социално щастие ще бъдат така гарантирани, че няма да ги заплашва никаква опасност. Тази война трябва да е последната за нов ред в Европа и в резултат, под ръководството на силите от Оста, трябва да се развият всички стопански, духовни и културни възможности, неспъвани от плутократични интереси на влияние.

Това се отнася за гражданите на всички европейски народи и главно за нас, германците. От 1914 година ние постоянно сме в оскъдица. От световната война насам беднотията цареше в кухните ни. И фактът, че съществуваме, се дължи не на големи средства и възможности, а изключително на нашето упорито трудолюбие, на големите ни способности да съумеем да превърнем нещастieto в добродетел и на гениалния ни организаторски и импровизаторски талант. Но един стомилионен народ не може вечно да живее така. Ние едва почнахме да се увеличаваме, без да треперим пред опасността, че при два-три последователни неурожая ще се изправим пред глад. Това, може би, би могло да се понася, ако знаехме, че навсякъде по света е така. Другаде обаче имаше просторни неизползвани земи, милиони килограми кафе се изхвърляха в морето, локомотивите се караха с памук, защото ние не бяхме в състояние да купуваме тези продукти, а производителите им не знаеха какво да правят с тях. Очевидно е, че това неестествено състояние трябваше да се премахне. Германските войници навлязоха в Украйна. Те вземаха по пътя си в шепата си плодородния чернозем, който лежеше на хиляди километри неизползван и незасят, докато в родината маслото и хляба не достигаха, понеже през април не бе паднало нужното количество дъжд.

Какъв ще е този световен строй, ако умни, храбри и интелигентни народи биха били осъдени на вечно лишение, докато примитивни, само защото са примитивни и по брутални и безскрупулни, живеят в излишество, без да съумеят и да знаят да използват това богатство! Виновни ли сме ние, че при по-големи възможности ще развием още по-голяма национална мощ, отколкото днес при тъкмо противоположните условия? Как може исторически да се оправдае становището, че трудолюбивият трябва да се държи в нищета и беднотия, за да не му се даде възможност да се прояви и да стане силен?

Днес всеки германски войник, работник и селянин знае за какво се бием и работим. Тази война не е за слава и почести, тя е за жито и хляб, за сити закуска, обед и

вечеря, за извоюване на материалните предпоставки, нужни за разрешаване проблема за постройка на хигиенични жилища и пътища, за изграждане на военна, търговска и пътническа флота, за производство на народни автомобили, трактори, за строеж на театри и кина за народа, за суровини, гума и земни масла, желязо и руди. Накратко - това е война за достойно национално съществуване, което ние досега няхахме възможност да имаме.

Може би е похвала, когато за един народ се каже, че той може и умее да живее с малко и че е развил до съвършенство изкуството на спартанския начин на живот. Но това не бива да стане професия и националната бедност не бива да стигне дотам, че да пречи на развоя и разрастването на националните способности. В Германия съществуваше опасност от това. Вярно е, благодарение на неблагоприятните условия други сили оживяха в народа ни, които също така твърде много допринесоха за нашата днешна мощ. Но време е народът да се приближи до възжеланията си. Не може човек вечно да се бори само за идеали. За един народ да играе ролята на културен тор в света е по-скоро признак на добродушност, отколкото на мъдрост и политическа далновидност. На нас ни дойде до гуша тази роля, която изпълнявахме досега в света. Най-после и ние, като народ, искаме да приберем печалбите. Нашето най-съкровено желание е, след свършването на тази война да се радваме на плодовете от нашия упорит и постоянен труд, от борбата, усилията и търпението, които проявихме досега.

Покрай всичко друго, което ни вълнува в тази гигантска борба, е и копнежът за лично щастие и мир, за благоденствие и сигурност. Този копнеж е един от важните двигатели, които поддържат волята ни и жилавата ни издръжливост в преследваната цел - да се борим до крайна победа. Всеки от нас рисува във въображението си един бъдещ живот, по-добър от този, който води сега - с оръжие в ръка, във фабриката или на нивата, за да достави с двойни усилия всекидневния хляб на народа и оръжие и муниции за войската. Пред духовния си взор ние виждаме в бъдеще един щастлив народ в нашата цъфтяща и красива страна, набраздена от сребърните ленти на пътища и шосета, удобни и за най-скромния автомобил. Край тях села и градове, с просторни и хигиенични жилища, оживени от многодетни семейства. На изток житото се вълнува в необятните ниви, достатъчно и предостатъчно да изхрани народа ни и цяла Европа. Вечер театрите, концертните зали, кината и другите увеселителни заведения се изпълват с весели и щастливи хора. Изкуството отива при народа и народът отива при изкуството. Не само децата ни трябва да се радват на този живот. Ние искаме да го спечелим и за себе си. Щастието, което той ще ни донесе, ще бъде наградата за една четвъртвековна борба, изпълнена с грижи, неуморен труд и мъки.

Когато чуем хора от типа на Чърчил и Рузвелт да твърдят, че Хитлер водил тази война, за да покори света и да задоволи демонската си амбиция, ние им се надсвиваме състрадателно. Хитлер вдигна нацията на борба, за да може тя да защити най-елементарните си жизнени условия, които бяха застрашени от враговете ни, и за да осигури предпоставките за едно национално благоденствие, което да даде на народа онези земни блага, които той заслужава.

Това е нашата цел в днешната война. Тя засяга всички ни. Ние няма какво да загубим, освен оскъдния живот, който бе причината за нашето национално и народно бедствие.

Така наречената Руска душа

18 юли 1942 г.

Суровите и ожесточени сражения около Севастопол, както и новите грандиозни нападателни операции на германските войски срещу съветската армия, повдигнаха в неутралните страни спор по въпроса за тайната на руската душа. Западноевропейските мислители винаги са се занимавали най-интензивно не само с териториалните, но и с духовните граници, които съществуват между Европа и Азия. Не може да се оспорва, че смесицата от народи, която до 1917 година бе позната под името Русия, а оттогава насам като Съветски съюз, представлява за нашия континент в много отношения една загадка. Това няма нищо общо нито с едновременния царизъм, нито пък с настоящия болшеvizъм. Причината лежи във факта, че тук имаме смесица от най-различни народи и затова руският народ не може да бъде третиран като народ в нашия смисъл на това понятие. Много-странността на руската народна душа, която често изглежда толкова различна и противоречива, всъщност е само отражение на всички народности, които живеят в границите на тази държава. Много погрешно ще бъде, ако се опитаме да разгледаме тази така наречена руска душа по шаблона на западноевропейските народи. Това, което ние сме свикнали да наричаме Русия, в повечето случаи е една колективна маса. Досега в историята на Русия и в оформянето на тази страна винаги е вземала участие само една много малка група от народа ѝ: в царска Русия това беше привилегированата класа, а днес, в болшевишка Русия, е болшевишко-еврейската клика. Широките селски и работнически маси никога не са вземали дори и най-малко участие в това историческо развитие.

Народите в Съветска Русия живеят в състояние, което надминава всички наши представи, толкова примитивно е то. Неотдавна в Берлин и в други германски градове се показва изложба под названието „Съветският рай“, която се опита да илюстрира пред обществото живота в Съветска Русия. За обикновения зрител всичко в нея изглеждаше почти невероятно. Много често в изложбените зали се виждаха групи от спореци хора, а ранени от източния фронт обясняваха, че в така наречения съветски рай всичко всъщност е много по-зле, отколкото е представено на изложбата. Много характерно е, че походът срещу Съветска Русия събуди у нас много ужасни спомени за комунизма. В Съветския съюз няма нищо, което би могло да послужи за доказателство, че там съществува някакво съгласуване между болшевишката теория и практика. Няма да се намери нито един от нашите войници, който да се върне като комунист, а обратно, след участието му в похода на изток, болшеvizмът в това отношение вече не представлява за нас абсолютно никаква опасност.

И въпреки всичко, за учудване е, че съветските войски много често оказват на нашите дивизии съпротива, каквато войските ни не срещнаха у никой от досегашните си противници. Руските войски се бият с една тъпа, почти животинска упоритост и с презрение и безразличие към смъртта. Участващите в сраженията за Севастопол дават описания на съпротивлението на съветските гарнизони, които бранеха тази крепост, и това трябва да бъде по-ясно обяснено, за да се не заблуди широката публика.

Предварително трябва да се подчертае, че досега в историята руснаците винаги са се отличавали със своя упорит начин на съпротива във войните. Те никога не са се проявявали много в нападателни офанзиви. Характерът на руснаците отговаря напълно на едно отбранително водене на война. Те са тъпи и с животински нрав. Тъй като са свикнали само на суров и много мизерен живот, те не държат на него. Животът на отделния индивид в Русия играе роля дотолкова, доколкото има значение за общия ход. Измирането на народните маси не е от кой знае какво значение. То може да бъде

възстановено посредством огромната раждаемост на този народ. Съществува един вид примитивна упоритост и жилавост, които не могат да се квалифицират като храброст. Храбростта е одухотворена смелост. Упоритостта, с която болшевиките защитаваха бункерите си пред Севастопол, беше по-скоро един животински инстинкт. Няма нищо по-погрешно от това тяхното държане да се припише на болшевишкото им убеждение и на възпитанието им. Руснаците в основата си винаги са били такива и сигурно ще си останат и в бъдеще такива. Защото много лесно е да се презре и захвърли един живот, който не предлага нищо, отколкото да се откажеш от живот, който и в последния момент ти изглежда рай.

Няма защо много да се говори за огромната опасност, която представлява за Германия и за цяла Европа въоръженото надигане на тази така затъпяла милионна маса. За войника, който напада, е свършено безразлично поради какви причини неприятелят брани кожата си до последно издихание. Също не е важно с какви средства си служи червеният комисар, за да тласне поверените му отряди към последна съпротива. Това няма никакво решаващо значение за борбата. Въпреки това тези обстоятелства трябва да се знаят, за да не си създава човек фалшиви представи. Системата на болшевизма почива върху най-рафинираното използване на славянската народна душа. Този ужасен експеримент бе възможен само в Русия. На болшевизма бяха нужни именно примитивността и животинската затъпалост, както и социалната и икономическата непретенциозност на живеещите в Русия народи, за да може той да вирее. Този болшевизъм беше проведен там с една последователност, която действа зловещо.

Ние досега не само, че не сме преувеличавали последиците от болшевизма, но дори не сме ги представяли в по-слаби краски, фактите обаче затъмниха всички досегашни представи. Ние не искаме да говорим за така наречените социални подобрения и придобивки на съветската система, защото, сравнени с нашите разбирания и с нашето социално и жизнено ниво те у нас могат да предизвикат само усмивка или пък отвращение. Обаче за учудване е, че болшевишкият режим успя да затвори херметически и да изолира от допира с останалия свят масите на руските работници и селяни и да ги увери, че състоянието, в което живеят, е рай на земята. Тези хора не са имали абсолютно никаква възможност да сравняват. Работникът и селянинът в Съветския съюз приличат на някой, който живее затворен в тъмно подземие и след 25 години бива заблуден, че запалената газова лампа е самото слънце.

В болшевишката система е трудно да си обясним и да разберем ролята, която играе политическият комисар. Неговите функции са непонятни за нашите представи. Комисарят действа един вид като камшик върху народа и върху армията. Той има пълно право да разполага с живота на подчинените си и сам отговаря с главата си за изпълнението на възложените му задачи. Той разполага с една наистина затъпяла маса от хора, които са принудени да се подчиняват безропотно или да избират между затвора при по-леките провинения и смъртта с най-ужасни мъки и страдания в по-тежките случаи. В Русия не съществува вече никаква национална интелигенция, която би могла да се противопостави на тази система. Болшевизмът разполага с всички средства, за да задуши още в зародиш създаването на такава интелигенция. По цялата страна е разпростряна шпионска мрежа, която използва дори и децата, за да подслушват и предават собствените си родители. Какво остава за народа, освен да се подчинява и да се отдаде напълно на фатализма? Как няма войниците от някой бункер или пък гарнизон на някоя крепост да се бият до последна капка кръв, когато зад тях стои червеният комисар със зареден пистолет и ги принуждава да се бият, и когато еврейската пропаганда системно им втълпява, че ако паднат в германски ръце ги очаква не само смърт, но и най-страшни мъки?

Упоритостта, която те в случая проявяват, няма нищо общо с това, което обикновено сме свикнали да разбираме под смелост. Когато това упорство бива подхвърлено на последно изпитание, то отстъпва пред разумност-та на мъжествената борба. При Севастопол, например, болшевиките бяха в много по-добри позиционни условия, отколкото нашите войски и въпреки това само след 25 дни трябваше да капитулират. Защото, в края на краищата, на системата им липсва оня борчески дух, който се базира на свободната лична воля за борба на всеки отделен войник, който преодолява и побеждава трудностите и опасностите не под влиянието на някакъв терор и заплаха, а чрез смелостта си. Няма съмнение, че интернационалното еврейство чрез организиране на затъпелия и безволев човешки материал на изток, успя да изправи срещу нас най-опасния противник. Когато се справим с него, няма да има вече никаква опасност, която да ни заплашва. Ние би трябвало да се съмняваме в качеството на расата си и доброкачествеността на войската си, както и в силата на светогледа си, ако само за момент бихме допуснали, че няма да успеем да се справим с тази опасност.

Във важни исторически моменти в Европа винаги германската раса, в лицето на германската държава, е била онази, която е отблъсквала и отстоявала на напора, идващ от изток. Този път натискът е особено опасен, понеже има за съюзник еврейската интелектуалност, която най-безскрупулно преследва пъклените си цели. Не само Райхът, но и цяла Европа бяха заплашени от смъртна опасност, когато еврейството използва народите на изток, за да изкове оръжието си за гигантския напор на съветската армия срещу Германия и срещу цяла Европа. Борбата, която се води, е борба на живот и на смърт. Червеният комисар брани своя свят, за да може да го опълчи срещу нас. Ние трябва да унищожим напълно неговата система, ако искаме за в бъдеще да живеем безопасно.

Старите критерии не са достатъчни, за да бъдат преценени гигантските духовни и идеологически размери на тази борба. Войната, която понастоящем се води на източния фронт, разтърсва из основи цял свят от представи, които на всяка цена трябва да бъдат разрушени, ако искаме да продължим съществуването си. Животинската настървеност, с която противната страна се бори, е само едно доказателство за големината на опасността, в която се намираме; фактически, касае се за всичко. Човек дори не може и да си представи какво би станало, ако упражняваната в Русия система се прехвърли у нас. Това би довело до пълното завладяване на Европа от еврейството. Народът ни ще бъде изложен на животинската жестокост на една примитивна раса и по-голямата част от неговите ценности ще бъде унищожена. В Лондон ще се зарадват на това. По този начин те ще се отърват от един противник с когото, както показва досегашното развитие на войната, сами не могат да се справят.

Ясно е, че поради тази причина ние, германците, нямаме време да се занимаваме с изследвания на така наречената руска душа, която трябва да бъде проучена до най-малките ѝ гънки, за да схване и разгадае човек тайните ѝ. В случая въпросът е не до мистерии, а до констатиране на факти. Ние сме в борба с една световна сила, която застрашава националния ни живот. За нас войната е една сурова действителност, а не философия. Войната се е изправила пред нас в цялата си жестока примитивност. Тя ще бъде преодоляна от нашите войници и изнесена като съдбоносна борба за най-светите блага, които притежаваме. Не е наш обичай да подценяваме противниците си. Твърдо убедени сме обаче, че по-висшата раса ще възтържествува над по-нисшата, независимо с какви пъклени средства последната си служи, за да избегне съдбата, която заслужава.

Ако силите на Оста не бранят Европа, тя ще бъде загубена. Ние възраждаме нашия континент. Ударът, който изтокът му готви, ще бъде осуетен, защото ние

противопоставяме на тъпата му упоритост решителността на едно нападение, което черпи силите си от интелигентността на ръководството си и жизнеността на младите европейски раси.

Както често е било досега в историята, и този път напиралците от изток номади ще бъдат прогонени и върнати обратно в степите. Това е целта на нашия поход срещу Съветския съюз.

За смисъла на войната

23 август 1942 г.

Привърши третата година от началото на наложената ни война. Никой тогава не предполагаше, че тя ще вземе такива размери. От спор за германския град Данциг и за полския коридор тя се разрасна в съдбоносна борба между народите, между континентите и се превърна в световна война в истинския смисъл на тази дума.

В началото ясно личеше само поводът, който предизвика тази война. Днес все по-релефно се очертават нейните причини: богатите народи, водени от рафинирана и ненаситна плутокрация и от нейния най-радикален изразител - болшевизма, плуващи в изобилие от територии и суровини, принудиха германския народ и силите от Оста към въоръжена борба, в която трябваше да се реши дали тези народи в бъдеще ще имат достатъчна база за съществуване или ще загубим и това недостатъчно, което притежаваме. От триста години насам историческото ни развитие е на погрешен път. Ние трябва да го поправим. Успеем ли да постигнем това, веднъж завинаги ще се освободим от политическите, стопанските и социалните притеснения. Не успеем ли, ще бъдем загубени.

Поради тази дилема, пред която сме изправени, рядко в историята ни е имало поколение, което да е носило такава голяма отговорност пред миналото и пред бъдещето на народа ни. Поради това, че тази отговорност е свързана с определено време, тя взема още по-голям размер. Дали всеки от нас поотделно иска или не да носи тази голяма отговорност, дали тя ни е приятна или не, не променя ни най-малко фактите. Ние сме длъжни да я понесем, защото тя е дадена и не може да бъде отложена. Въпрос на характер и на темперамент е как отделните индивиди я понасят. Едни я понасят със свята сериозност, така, както изключителното време го изисква от нас. Това, че тези хора доброволно приемат жертвата и изпълняват задълженията си показва, че те са проникнати от смисъла на новото време, в което живеем и намират в него онова величие, което надвишава всичко в миналото и по всяка вероятност, и в бъдещето. Тези хора, въпреки всички тежести, които понасят, не биха пожелали за нищо на света да живеят в друго време. Гигантските задачи, които са им възложени и жертвите, които трябва да принесат, отговарят на тяхната същност и на характера им. Не става въпрос за това, че обичат войната - в нея те виждат едно изпитание, което народът ни трябва да преодолее, ако искаме той в бъдеще да живее достойно според значимостта и ранга си. Тези хора имат не само политически, но и исторически усет.

Ясно е, че не всеки е способен на такова отношение, защото това е въпрос на характер и темперамент. Това няма нищо общо с тежестите, които отделният индивид има да носи в тази война. Има семейства, които до днес са загубили трима, четирима, а понякога и повече синове и с това са осъдени безвъзвратно на изчезване по мъжка линия. Съобщенията, с които известяват за смъртта на последния мъжки потомък на семейството и си вземат публично сбогом с него, покъртват човека. Когато някоя жена съобщава за геройската смърт на мъжа си, паднал в полето на честта, и същевременно прибавя, че в деня на неговата смърт е родила син и че гледа на това събитие като на последен завет от мъжа си и затова е готова да възпита сина си в духа на новия ни светоглед, в това също се проявява един исторически усет, който можем да квалифицираме само като израз на класическо човешко достойнство и издигнатост, прояснени от най-дълбока скръб.

Ние и по-рано сме били такива. Днес само по-ясно и по-определено преследваме политическата си цел. Ние престанахме да живеем само в облаците. От света на

поезията, мисълта и идеалите, които ни задоволяваха само духовно, но не и физически, ние преминахме в суровия свят на действителността. Това е една от важните причини за горещата омраза на враговете ни. Те чувстват днес реалното становище на германците по отношение на тяхната политика и оформянето на националния им живот като сериозна заплаха за собственото им сито и богато съществуване.

Светът ни обичаше само дотогава, докато му бяхме удобни. Една Германия, която е в състояние да води дълга тридесетгодишна война, само и само да разреши въпроса, как трябва да става причастието, която в една седемгодишна война сама се разпокъсва и унищожава и става арена на чужди интереси, за да реши кой да води -Прусия или Хабсбургите, и която във времето, когато Англия поставя основите на световната си империя не представлява никаква опасност за съседите си, такава Германия всички ще я оставят да бъде призната за страна на изкуствата и науките. И обратно, една Германия, която напълно съзнава не само собствената си мощ, но и естественото си право на национално съществуване, която вече не е готова да води война само за религиозни, духовни или пък вътрешнополитически причини, една Германия, която за пръв път в историята отправя поглед към неизползваните житни полета и петролните извори и към залежите на земни масла, такава Германия, според богатите народи, трябва да бъде обявена за интернационална опасност и да бъде оборвана с най-несъстоятелни аргументи.

Погрешно ще бъде, ако смисълът на тази война се търси в непосредствения повод, който я предизвиква. Тъй като нашите неприятели подпалиха тази война по повод на спора за Данциг и полския коридор, въпреки че целта им не се ограничаваше с това, така и ние трябва да сме наясно, че и за нас изгледите, трайността и размерите ѝ са се разширили. Целта на една война трябва да е в логична връзка с жертвите, които се дават в нея. Колкото повече проблеми засяга войната, толкова повече от тях трябва да бъдат разрешени. Много се лъжат ония, които мислят, че ние, след като слоим заедно със съюзниците си от Оста по-голямата част от света, ще се задоволим с Данциг и с една железница, която да минава през някогашния коридор.

Не Бог, а хората са разпределили света. Всеки миг това разпределение може да се промени. Това е въпрос на мощ, а не на морал. Нашите противници лесно могат да се преструват на благочестиви, защото имат в изобилие това, което им е нужно. Те някога са си присвоили тези богатства и то не със смирение, а със сила. Сега те имат всичко, а ние нищо. Ние живеем върху територия, която не ни позволява дори един-единствен неурожай без страх от вътрешни затруднения. Социалната програма на националсоциализма няма да бъде напълно реализирана, ако не успеем да разрешим въпроса с базата си за съществуване в тази война. Това не е въпрос на някакъв буржоазен морал, а на борба за живот на цял народ, който досега винаги е получавал по-малко и днес е изправен пред дилемата: или да се бори, или да се примири със съдбата си на едно бавно измиране.

Историческото развитие в дадено време събаря създадените от хората закономерности и следва със спокойно равнодушие своя ход. В тази война отдавна вече е така. Дори ако ние не го желаехме, войната щеше да ни наложи да вървим в посоката, определена от нейната историческа насоченост. Наистина, човек може да го побият тръпки от гигантските размери на този исторически процес, но това не може с нищо да му помогне и той трябва да следва пътя, който сме поели. Всяко хвърлено в почвата зърно дава плод. Където е сято, там ще се жъне. Веднъж призвана от човечеството, богинята на историята няма да си отиде, докато не постигне целта си.

Спокойното развитие на един континент рядко се нарушава от бурни епохи на

преобразование и преустройство. Тогава земята се разтърсва и сред болки и страдания се заражда новият живот. В такива съдбоносни часове народите трябва да са нащрек, за да могат да използват случая и да се освободят от потискащата ги десетилетия и столетия нищета. Колкото и страшни да са бурите, които разтърсват даден континент, те един ден изведнъж ще престанат, тъй както спира тайфунът, и ще оставят земята за продължително време разпределена. Който остане с празни ръце, няма да може да се надява да предизвика отново възможността. Тя безвъзвратно ще е отминала.

Като имаме предвид тази причинност, ние разбираме и преценяваме както трябва мъките и страданията, които времето ни налага. Разбира се, че е жестоко тези страдания да ни спохождат така бързо едно след друго и понякога така да ни изненадват с тежестта си, че по-малко смелите смятат, че няма да могат да ги понесат. Но това няма да промени ни най-малко положението - искаме или не, ние трябва да ги понесем. Тези страдания са част от историческия шанс, който ни се предлага, и ние, като цялостен народ, трябва да го осъзнаем.

Историята ще прецени как сме реагирали. От опит се знае, че колкото и огромни да са страданията, които народът понася в решителни исторически часове, те скоро биват забравяни. Кой говори още, например, за мъките и лишенията на германския народ през тридесетгодишната или седемгодишната война? Остават само исторически последици, било за добро или за зло. Следователно, ние не можем да се надяваме, че следващите поколения ще оправдаят по някакъв начин нашето поколение, колкото и тежки да са изпитанията, на които сме подложени, ако не устоим. Колкото големи и тежки да ни се виждат тези изпитания, на децата и внуците ни те ще се сторят незначителни. Те ще ни съдят по резултатите, които сме постигнали, без да вземат ни най-малко в съображение обстоятелствата, при които сме постигнали или не тези резултати.

Всяко раждане е придружено от болки. В болките обаче се крие и щастието от новия живот. Признак на не-продуктивност е да се отречеш пред страха от болките от новия живот. Наистина, в краткия акт на самото раждане младата майка изпитва болки, каквито бездетната жена не познава, но в замяна на това тя е възнаградена от щастието, което ѝ дават децата и това щастие остава най-чистата ѝ радост до дълбоки старини. И нашето време е исторически акт на раждане. В мъките, които преживяваме сега, се крие щастието на един бъдещ по-богат живот. С разширяването на размерите на войната ще се разшири и нейният смисъл. Войната ще унищожи старите форми и представи и ще отправи погледа на хората към нова, по-голяма цел. Къде бяхме в началото на войната, а къде сме сега! Ние крачим по пътя, който ни е предопределен и не можем нито да се отбием от него, нито да се върнем назад. Трябва да вървим право към целта, която се очертава все по-ясно пред нас.

Всеки трябва да изпълни дълга си. Ако някой се окаже по-слаб, по-силният трябва да го подкрепи. Няма на света човек, който да не се блазни от по-удобен и по-безопасен живот. Обаче едно силно чувство на дълг ни държи в строя. Ние съзнаваме, че ако този път не успеем, няма да успеем никога. Това чувство ни придава сила. Събитията, които преживяваме, ни дават възможност да избираме между най-върховно щастие и най-голямо нещастие за народа ни. Като народ ние сме сплотени, готови и твърдо решени да работим и воюваме, за да възплетим смисъла на тази война.

Що е жертва?

Коледа, 1942 г.

Във време на големи духовни напрежения и изпитания - войната е също такова изпитание - думите и понятията понякога губят обикновения си смисъл и езикът е пред опасността да загуби от първоначалната си сила и изразност. Колкото по-дълго траят тези извънредни състояния, толкова хората са по-склонни да ги приравняват с всекидневие, а случва се, че лозунги, които довчера са били в състояние да развълнуват и възпламенят света, днес вече да се употребяват в обикновения разговор, без да им се отдава каквото и да било значение. В днешната война всекидневие е строго отделено от проблемите, които засягат националната ни съдба и въпреки всичко тук-там някои понятия, благодарение на постоянната употреба, започват да губят от силата си и да се изхабяват. И когато трябва да ги употребим там, където трябва, виждаме, че не можем да намерим подходящ израз.

Езикът на войниците се различава от този на цивилните лица. Не само че е изпъстрен с редица военнотехнически изрази, но и самите разговори, които се водят на фронта, коренно се различават от разговорите, които се водят в родината. Причината се крие в това, че войниците живеят в друга среда и при съвършено други условия. Също и у дома, когато говорим за фронта, ние трябва да си служим с друг език. Трябва да имаме известни думи, които да се отнасят изключително за неща, свързани косвено или непосредствено с фронта или със събитията около войната. Към тези думи спада именно думата жертва.

Войникът, който от 1939 година насам е постоянно на фронта, който е марширувал през праха на Полша, под палещите лъчи на френското слънце, който си е пробивал път през разкаляните пътища на Югоизтока и който от шест месеца излага живота си във варварската война на изток, прави наистина голяма жертва. Защото жертва е да защитава един 2 000 километра дълъг фронт и в дъжд, и в студ, понякога без храна и без муниции, откъснат с месеци от родината, без покрив над главата си, без легло, без вестници, радио, филм, театър и други културни нужди, заобиколен от безнадеждно пусто пространство, имащ пред себе си вечно дебнеш неприятел. Когато този войник издържи и остане твърд, подчинявайки всичките си лични нужди и желания на общото благо, той прави жертви.

Същото обаче не може да се каже за някой сънародник когато, поради военните условия и поради намаляването на превозните средства, е принуден вечер да чака половин час трамвая и да се прибере къщи вместо в седем, в седем и половина, очакван от жена си и децата си, и сварва приготвена, макар и скромна, вечеря, вестниците си и радиото, което всеки момент може да го свърже с някой радиопредавател. Уморен ли е, той може веднага да си легне в удобното легло; когато работата му е уморителна, може в неделя да си отспи и отпочине и да отиде на кино или опера. При тези обстоятелства не бива да употребяваме думата жертва за нестроевака или пък, ако го направим, длъжни сме да намерим нов израз за това, което войникът върши. Аз във всеки случай се отказвам да свързвам двете неща. В тила, с изключение на онези области, които са подложени на въздушни нападения, може да се говори за ограничения, които търпи гражданството, обаче само фронтът е, който наистина прави жертви.

Отделните хора не бива да изпадат в грешка, като надценяват участието, което вземат във войната. И съвършено погрешно е да се държат отговорни за всички

неудобства, които тя носи, държавата, правителството и Партията. Има хора, които мислят, че, като плащат данък на държавата, имат право да искат от нея всичко, без те самите да вършат и най-малкото. Днешната война не е война на правителството, на войската или на Партията. Тя е война на целия германски народ. Тъй като един ден целият народ ще се радва на успехите от нея и ще се ползва от тези успехи, то днес е дълг на този народ да понесе тежестите, които войната налага. Престъпление е да се застава на становището, че докато едните се бият, другите имат правото да живеят като през мирно време.

Много естествено е, че никому няма да бъдат наложени тежести и ограничения, които не са необходими. Ето защо, за да имат войниците на фронта повече тютюн, се наложи намаление на дажбата на цигари в тила. Никой не бива да роптае, дори ако трябва да чака с часове, за да вземе полагаемата му се дажба. Съгласен съм, че е много тежко за майката да изпрати сина си на бой. Но какво да каже онази майка, която загуби четиримата си сина и мъжа си, а сега пожертва на източния фронт, пак за родината, и петия си, последен син? Не е удоволствие да прекарваш нощта по няколко часа в подземните скривалища и на другия ден, неотспал и неотпочинал, да отидеш на работа. Познавам една жена, която при едно въздушно нападение загуби и двете си деца и само няколко дни по-късно получи съобщение, че мъжът ѝ е паднал на източния фронт. Тази жена също прави жертва. Сурова и жестока жертва, която трябва да бъде понесена и наистина ще бъде понесена.

В сравнение с това има хора, и то именно такива, които най-малко са засегнати от войната, които не могат да се отучат от това да поставят в центъра себе си и незначителните си всекидневни грижи. Има и такива, които веднага почват да се оплакват само затова, че фризьорът им отишъл на фронта и те ще трябва да си направят труда да потърсят нов фризьор. Подобни хора са в състояние цели часове да стоят и говорят за това, че по Коледа, поради липсата на превозни средства, не са могли да отидат в Гармиш или Оберхоф, за да прекарат празниците, а не мислят за това, че железниците са били заети с превоз на картофи, въглища, зарзават, оръжия, муниции, вълнени дрехи и храна за фронта. Те се държат така, като че ли войната не ги засяга и като, че ли имат привилегията да останат незасегнати от нея. Като че ли войниците са назначени, така да се каже, да спечелят войната, а те един ден да се ползват от техните успехи и победи. Престъпление е да се излежават сутрин глезени дъщери и да не знаят с какво да запълнят деня си, когато същевременно в берлинските лазарети и болници милосърдната сестра работи от седем часа сутринта до осем вечерта, а нощем трябва да остане будна до полунощ, за да подреди къщата и децата си. Тази сестра има пълното право да се оплаква и да се мръщи, но не го прави. Тя е вечно засмяна и винаги с любезност, търпение и готовност изпълнява дълга си. Тя е щастлива, ако след едногодишна неуморна работа получи като подарък билет за кино и дори, ако в момента, в който е облечена и готова да тръгне на кино получи заповед незабавно да асистира при някоя тежка операция. Тя и тогава не намира нито една дума за ропот. Една млада жена загубва в Испания мъжа си летец офицер. След като преодолява мъката си, тя се омъжва втори път пак за авиатор и загубва и втория си мъж в тази война. След тази загуба тя пише писмо, което може да разплаче всеки, но което същевременно изпълва сърцето ви с гордост, уважение и учудване пред героизма на германската жена.

Когато през септември 1939 година войските ни навлязоха в Полша, свариха там избити 60 000 германци. Хиляди и хиляди бяха загубили родителите си, братята и сестрите си. Стотици родители трябваше да присъстват на разстрелването на собствените си деца. Една стара жена е трябвало да гледа как избождат очите на

двамата й сина, как отвличат мъжа и за да не се върне вече никога. И всичките тези хора, въпреки ужаса, който са преживели, продължават да живеят. Дълбоко в себе си те носят мъката, която изчезва във водовъртежа на изключителните събития. Често получаваме писма от тези пострадали хора, които най-простичко питат, дали може да им се изпрати една книга или снимка на фюрера или пък радио за лагера, където живеят. В края на писмото си те скромно пишат, че ако войниците имат по-голяма нужда, няма защо да се отговаря на писмото им, обаче ако имаме време, нека им отговорим как е фюрерът, дано не му се случи нещо, защото те твърдо вярват в победата му и градят планини от надежди върху тази победа.

Нека само да се осмели някой да се оплаче и роптае от това, че не е могъл да улови Deutschlandsender, който е бил спрял поради въздушно нападение, а той не си е дал дори труда да потърси някоя друга германска станция. Или пък да роптае, че се чувства липса от книги, че поради липса на хартия вестниците излизат само в четири страници, или че трамваите и подземните железници са препълнени, или че коледното му удоволствие се развалило, понеже нямал свещици за коледното дърво, или най-сетне, че срещу Нова година не е могъл да си окачи червен нос и шапчица и да си погуляе както през мирно време.

В берлинския лазарет се намират над сто души, ослепели от войната - млади хора между 18 и 24 години. В стаята на всеки от тях сложихме радио. Тези хора се радват като деца. Едва спасени от смъртта, те почнаха наново да живеят и най-усилено се подготвят за нова професия. Един от тях не само че е слеп, но е загубил и лявата си ръка и половината от пръстите на дясната. И с остатъка от тези пръсти той сега се учи да пише на машина. Всички си мислят, че това е невъзможно. Обаче с желязна енергия той ще го постигне. Много ще се излъжете, ако за момент помислите, че в този лазарет цари мирова скръб или меланхолия. Навярно никъде в Германия вярата в крайната победа не е така твърда, както там. Навярно никъде не се отнасят с такова доверие във фюрера, никъде не се очакват с такова нетърпение съобщенията от фронта и никъде не се роптае по-малко от там.

Много ли искам, като казвам, че ние всички трябва по-внимателно и с повече респект да употребяваме думата жертва? Какво би трябвало да кажат всички онези, които правят истински жертви? Не е жертва да подариш 20 пфенига за зимната помощ, когато същевременно е жертва да сложиш очите си пред олтара на родината. Всички ние, които сме си въкъщи, нямаме ни най-малкото право да драматизираме малките тежести и несгоди, които имаме, а сме длъжни да ги понасяме с гордост и достойнство и да изпитваме респект и страхопочитание пред онези, които наистина се жертват за нацията и народа ни. Родината и фронтът изнасят войната на плещите си, обаче не по равно и не еднакво. Затова всички, които са в родината, са длъжни с двойно по-голямо чувство на дълг и готовност да приемат ограниченията, които ни се налагат, като необходими. Само войникът има правото да си мисли, че понася жертви. Обаче той не го прави, защото е войник.

Кризата на изток и тоталната война

18 февруари 1943 г.

Преди около три седмици, при прочитане прокламацията на фюрера по случай десетгодишнината от завземането на властта от националсоциалистите, аз се обърнах от това място към германския народ. Тогава кризата на източния фронт бе достигнала кулминационната си точка. Под знака на суровия удар, постигнал нацията ни в боевете около Волга, ние се събрахме на 30 януари, за да демонстрираме единството, сплотеността и желязната си воля да преодолеем всички трудности, които войната в четвъртата си година изпречва на пътя ни.

Само няколко дни след това масово събрание научихме потресени, че заедно с нас са участвали и последните герои от Сталинград. В последния си доклад по радиото те съобщиха, че са чули прокламацията на фюрера и може би за последен път в живота си, с вдигната ръка, заедно с всички нас, изпели националния химн. Какъв блестящ израз на войнишка доблест! Но това тяхно твърдо държане задължава цяла Германия. Сталинград е едно предупреждение на съдбата, отправено към цялата германска нация.

Един народ, който има сили да понесе и преодолее подобно нещастие, дори да почерпи от него допълнителна сила, е непобедим народ. Споменът за героите от Сталинград трябва да запали в гърдите на всеки германец най-дълбоко чувство за дълг.

Не зная колко милиона хора с присъствието си тук и по радиото вземат днес участие в нашата демонстрация. Аз вярвам, че германският народ, в своята общност, ще вземе присърце това, което имам да му кажа тази вечер. Поради тази причина ще говоря с пълна искреност, която се налага в настоящия момент. Възпитаният, обучен и дисциплиниран в националсоциализма германски народ може да понесе истината (бурни ръкопляскания и викове „браво“). Народът ни знае колко сериозно е положението и водачите на Райха ще вземат необходимите мерки. Ние, германците, сме имунизирани срещу слабостта и отчаянието, така че ударите и нещастията на войната могат само да ни дадат допълнителна сила, да ни накарат да вземем твърдо решение и да ни подтикнат към морална и творческа дейност, с която да превъзмогнем всички трудности и препятствия. Сега не е моментът да се питаме как стана всичко това. По-късно с пълна искреност ще го осветлим и ще покажем на германския народ и на световното обществено мнение, че нещастieto, което преживяхме през последните седмици, има дълбоко съдбоносно значение.

Голямата геройска саможертва, която германските войници извършиха в Сталинград, бе от решително и историческо значение за целия източен фронт. Тя не бе напразна и бъдещето ще покаже защо.

Днес аз съзнателно отправям погледа си в бъдещето. Моментът е много сериозен. Не му е времето днес да се водят безплодни дебати. Ние трябва да действаме и то незабавно, бързо и радикално, така, както винаги досега националсоциалистите са действали. (Бурни одобрения.)

С тази тактика Движението винаги досега е преодолявало кризите, които е преживяло. Националсоциалистическата държава винаги се е противопоставяла с решителна воля на всички опасности, които е срещала по пътя си. Ние не приличаме на щраус, който заравя главата си в пясъка, за да не види опасността. Ние сме достатъчно храбри, за да погледнем опасността право в лицето, да я преценим хладнокръвно и мъжествено и да се справим с нея с високо вдигната глава и с твърда решителност.

Именно тогава ние ще покажем, като Движение и като народ, нашите големи добродетели, т.е. вродената ни решителна воля да премахнем и отстраним опасността, силен характер, който превъзмогва всички препятствия, несъкрушима твърдост в преследването на предначертаната цел и желязно сърце за всички удари, които идват отвътре и отвън. (Бурни одобрения.) Днес трябва да постъпим по същия начин. Моята задача тази вечер е да ви представя положението такова, каквото е то в действителност, без никакъв грим, и да посоча мерките, които трябва да вземе германският народ и германското ръководство.

В този момент на изток ние изтърпяваме тежко военно изпитание. На моменти то взема размери, които наподобяват тези от миналата зима. По-късно ще се говори и разисква за неговите причини. Днес ние трябва само да констатираме факта и да проучим средствата и пътищата, които трябва да използваме, за да преодолеем това състояние. Няма никакъв смисъл да оспорваме този факт. Аз твърде много ценя себе си, за да седна и да ви представя лъжлива картина на положението, която може да доведе до фалшиви представи и да приспи германския народ в съпротивителната му сила.

Пристъпът откъм степите срещу нашия стар континент бе предприет тази зима с една суровост, която надвишава всякакво човешко въображение. Германските войски и техните съюзници представляват единствената възможна преграда и пречка срещу този напор. В прокламацията си на 30 януари фюрерът сериозно и убедително засегна въпроса, какво би станало с Германия, ако на 30 януари 1933 година не Националсоциалистическо-то движение, а някое буржоазно или демократическо управление бе поело властта! Той посочи какви опасности и то много по-бързо, отколкото въобще можем да си представим, биха връхлетели върху нашия Райх и каква щеше да е съпротивителната ни сила. Десет години национал социалистическо управление бе достатъчно, за да осветли целия германски народ върху сериозността на съдбоносния проблем, който създава източния болшеvizъм. Сега може да се разбере защо толкова често устройвахме нашите големи партийни събрания в Нюрнберг под знака на борбата против болшеvizма. Още тогава ние издигнахме предупредителен глас пред германския народ и пред световното обществено мнение, за да пробудим западните народи и да отворим очите им пред ужасяващите исторически опасности, които се таят в присъствието на болшеvizма на изток, който подчини на еврейския терор един двестамилionen народ и го подготви за нападателна война срещу Европа.

Когато Фюрерът на 22 юни 1941 година заповяда на германските войски да настъпят на изток, всички ние знаехме, че това бе истинското начало на решителната борба в този световен конфликт. Ние знаехме много добре, че опасностите и трудностите ще се увеличат. Но същевременно бяхме съвсем наясно, че с протакане и бавене тези трудности и опасности ще нарастват все повече. Крайно време бе да се действа. По-нататъшното протакане би могло лесно да доведе до разстройване на Райха и до болшеvизиране на целия континент.

Лесно разбираемо е, че при лъжливите и прикрити маневри на болшеvишкото правителство, при невероятните му демагогия и блъфове, ние се излъгахме в бойната мощ на Съветския съюз. Едва сега той ни се разкрива в цялото си диво величие. Затова и войната, която водят нашите войници на изток, е така сурова, тежка и опасна и надхвърля всякакви човешки представи. Тази война изисква цялата ни национална мощ. Ние стоим пред една заплаха за Райха и за европейския континент, която надминава далеч всички опасности, преживени досега от Европа. Ако не удържим тази борба, ще проиграем историческата си мисия. Всичко, което бе изградено и постигнато досега, бледнее пред гигантската задача, която се изправя сега пряко пред германските

войски и косвено пред целия германски народ.

Днес аз най-напред се обръщам към световната общественост и обявявам пред нея трите тези на нашата борба срещу застрашаващата болшевишка опасност от изток. Първата от тях е: ако германските войски не бяха в състояние да спрат опасността, която застрашава континента от изток, Райхът и с него почти цяла Европа щяха да станат плячка на болшевизма. Втората теза е: само германските войски, следвани от съюзниците си, успяха да спасят Европа от тази заплаха. И третата теза е: всяко забавяне крие опасност. Трябва да се действа бързо и решително, ако ли не, ще бъде много късно.

Във връзка с първата теза ще се спра по-подробно на следното: от самото начало болшевизмът открито е заявявал, че целта му е да подпали революционен пожар не само в Европа, но и в целия свят и да хвърли света в болшевишки хаос. Тази цел бе застъпена идеологически и провеждана практически от Кремъл още от основаването на съветския и болшевишкия съюз. Ясно е, че колкото повече Сталин и неговите съмишленици се опитват да предрешават тези си цели, толкова по-близо са до осъществяване на пагубните си намерения. Не можем обаче да бъдем заблудени. Ние не сме от страхливците, които като хипнотизирано зайче продължават да гледат змията, докато го глътне. Ние искаме своевременно да осъзнаем опасността и да ѝ се противопоставим навреме и с ефикасни средства. Ние познаваме не само идеологията, но и практиката на болшевизма, понеже сме се справяли вече веднъж с тази практика във вътрешната ни политика. Кремъл не можа да ни излъже. Ние смъкнахме маската му. Целта на болшевизма е световната революция, която преследват евреите. Те желаят да хвърлят Райха и цяла Европа в хаос, за да могат да издигнат върху отчаянието на всички пострадали народи своята международна болшевишка и прикрита капиталистическа тирания. (Събранието изразява бурно възмущението си.)

Какво значение би имало това за германския народ няма защо да се обяснява по-подробно. С болшевиизирането на Райха ще се ликвидира с интелигенцията и с ръководните ни кръгове, а работническите маси ще бъдат въввлечени в болшевишко еврейско робство. В Москва търсят, както и фюрерът го каза на 30 януари тази година, принудителни работнически батальони за сибирските тундри. Пристъпът откъм степите не е нищо друго, освен нов опит за повторение на онези исторически опустошения, които в миналото така често заплашваха континента ни. Това е непосредствена заплаха за всички европейски народи. Не трябва да се мисли, че болшевизмът, ако можеше да премине победоносно през територията на Райха, ще се спре на нашите граници. Той преследва агресивна политика и нападателна война, които ясно и определено целят болшевиизиране на всички страни и на всички народи. Писмените декларации, дадени от Кремъл, или дадени под формата на гаранции от страна на Лондон и Вашингтон, в които се правят опити да се отхвърлят тези неоспорими цели, не ни правят никакво впечатление. Ние знаем много добре, че на изток имаме да се справим с една демонска и адска политика, която не признава обичайните и приети между хората и държавите отношения. Ако, например, лорд Бивърбрук заявява, че Европа трябва да бъде поставена под ръководството на Съветите (бурен израз на възмущение), ако американският журналист Браун допълва това твърдение с циничното си заявление, че болшевиизирането на Европа би представлявало, може би, разрешаване на нашия континентален проблем, на нас много добре ни е ясно, какво целят те с това. Европейските сили са изправени пред най-съдбоносния жизнен въпрос. Западът е в опасност. Дали другите правителства и интелектуалните кръгове желаят да го видят или не, няма никакво значение. Що се отнася до германския народ, той няма ни най-малкото желание да се остави да бъде пометен от тази опасност. Зад шурмуващите

съветски дивизии ние мислено виждаме еврейските ликвидационни команди, а зад тях терора и призрака на милиони гладувачи и на пълна анархия. Тук на пръв план пак стои еврейството, този дяволски фермент на разруха и дезорганизация, чието цинично удоволствие ще бъде да хвърли света в хаос и да унищожи хилядогодишната култура, в чието изграждане няма никакво участие. Затова ние знаем пред каква историческа задача сме изправени. Една двехилядна творческа работа на човечеството е в опасност. Тя не може да се опише в достатъчно ярки краски. Но много характерно е, че щом се спомене името на тази опасност, цялото интернационално еврейство вдига врява. Значи, дотам сме стигнали в Европа, да не можем да назовем една опасност с името ѝ, щом като произлиза от еврейството. Това обаче не ни пречи да вземем нужните мерки. Ние никога не сме се страхували от еврейството, а днес много по-малко от когато и да било. (Цялото събрание вика спонтанно: „Евреите въл!“) И по-рано, когато водехме вътрешните си политически борби, ние сме го правили. Тогава когато комунистическото еврейство се сдружи с демократичното еврейство в „Berliner Tageblatt“ и във „Vossische Zeitung“, за да омаловажи опасността и да приспи съпротивителната сила на онази част от народа ни, която бе заплашена от тази опасност, ние и тогава виждахме призрака на мизерията, на глада и на принудителната работа, ако не успеехме да предотвратим тази опасност. Виждахме целия континент да се разклаща и да погребва под развалините си културата на европейското човечество. Този е проблемът, пред който и днес сме изправени.

По точка втора ще кажа: само германският Райх и съюзниците му са в състояние да преодолеят гореизложената опасност. Европейските страни, включително и Англия, твърдят, че са достатъчно силни, за да могат навреме и ефикасно да се противопоставят на болшевиизирането на европейския континент, но това са детински приказки. Ако най-мощната военна сила в света не е в състояние да отстрани болшевишката заплаха, кой тогава би намерил необходимите сили, за да постигне това? (Викове: „Никой!“)

Неутралните страни не притежават нито силата, нито военните средства, нито пък несломимата духовна мощ на народите си, за да окажат нужната съпротива на болшевизма. В столиците на средните и малките европейски народи се утешават с мисълта, че трябва да вземат мерки за духовно въоръжаване срещу болшевишката опасност. Това твърдение е твърде смешно, за да се занимаваме с него. Източният болшевизъм не е само терористично учение, а и терористична практика. Той преследва целите си с пъклена радикалност, като използва цялостно своя потенциал, без оглед на щастието, благосъстоянието и мира на народите, които е подчинил под игото си. Какво ще правят Англия и Америка, ако за нещастие европейският континент попадне в лапите на болшевизма? Би ли трябвало да оставим Лондон да убеждава Европа, че подобно развитие на събитията би спряло на Ламанш?

Аз вече веднъж казах, че болшевизмът разполага със свои легиони, в лицето на комунистическите партии, в самите територии на всички демократични държави. Нито една от тези страни не може да твърди, че е вътрешно имунизирана срещу едно болшевиизиране, идващо отвътре. В едни неотдавнашни избори за английската камара на общините, независимият, т.е. комунистическият кандидат е получил в един окръг, който дотогава е бил изключително консервативен, 10 741 гласа от подадените 22 371. Това показва, че само в този департамент десните партии за много кратко време са загубили, за сметка на комунистите, 10 000 души, почти половината от всичките избиратели. Едно доказателство за това докъде се стига, когато се прави опит да се преодолее болшевизмът, като се преструват, че не го виждат. Всички териториални задължения, които биха били поети от Съветския съюз, нямат в нашите очи никаква действителна стойност. Навик на болшевизма е да определя границите си не само от

военна, но и от идеологическа гледна точка. В това се крие и опасността, която прескача границите на отделните народи. Светът трябва да избира не между една стара многовековна Европа и една Европа, реорганизирана напълно под ръководството на Оста. Пред него е само изборът между една Европа, намираща се под военната закрила на Оста и една болшевишка Европа. От друга страна, аз съм напълно убеден, че лордовете и архиепископите в Лондон въобще нямат никакво намерение да се противопоставят на болшевишката опасност, която би била актуална при евентуално нахлуване на съветските армии в Европа. Еврейството е пуснало такива дълбоки корени в англосаксонските държави, както в духовния, така и в политическия живот, че те въобще не искат да признаят опасността, която в англосаксонските страни се крие под маската на плутокрацията и на капитализма. Евреите са прочути със способността си да се приспособяват. Техните методи от паметивека се състоят в това да приспират народите, които са им оказали гостоприемство, за да парализират силите им срещу опасността, която те самите представляват за тези народи.

Ние познаваме много добре тези проблеми и още много рано разбрахме, че сътрудничеството между интернационалната плутокрация и интернационалния болшевизъм имат своите дълбоки причини. Над нашия Райх вече протягат ръцете си западноевропейското лъжецивилизовано еврейство и еврейството на източното „гето“. При това положение смъртна опасност грози Европа.

Съвсем не се самозалъгвам, че с тези си думи бих могъл да алармирам общественото мнение в неутралните, още по-малко в неприятелските страни. Много добре зная, че още утре английският печат бясно ще се нахвърли върху мене и ще твърди, че предвид нашето тежко положение на източния фронт аз правя първите сондажи за мир. Затова и дума не може да става. (Буен смях от страна на присъстващите.) В Германия днес няма нито един човек, който да мисли за някакъв удобен компромис. Целият народ мисли само за тежка и упорита война. Аз имам, следователно, пълното право, в качеството си на отговорен представител на ръководната държава в този континент, да нарека опасността с истинското ѝ име, когато тя заплашва не само нашата собствена страна, но и целия континент. Като националсоциалисти, ние сме длъжни да предупредим света за опита да се хаотизира европейският континент от страна на еврейството, което в лицето на болшевизма си е създавало военна мощ.

Третата фаза, на която още искам да се спра днес е, че всяко протакане и бавене крие опасност. Национал-социалистическият режим отвори очите на германския народ за болшевишката опасност. Преди, с помощта на еврейските вестници, изкуствено се приспирваше съпротивителната му сила. Същото е днес и с другите европейски народи. Еврейството се показва отново и в този случай като демон на упадък и поддръжник на международния хаос, който руши културата.

Във връзка с това ще припомня нашата противоеврейска политика. Ние виждаме в лицето на еврейството непосредствена опасност за всяка страна. За нас е безразлично как другите народи се справят с нея. Как ние ѝ се противопоставяме, това си е наша работа. Ние не ще позволим никаква чужда намеса в тази наша работа. Еврейството е една инфекция и действа заразно. Щом като неприятелите ни намират за нужно да протестират лицемерно срещу нашата противоеврейска политика и да проливат крокодилски сълзи, свободни са да го правят. Но това няма да ни попречи да постъпваме така, както намираме за нужно. Германия няма никакво намерение да се излага на тази опасност, а тъкмо обратното: ще и се противопостави своевременно с всички най-крайни мерки. (Бурни одобрения в продължение на няколко минути.)

В центъра на всички тези съждения стоят изпитанията, на които е изложена германската войска на изток. Войната на механизираниите работи срещу Германия и срещу Европа достигна кулминационната си точка. Германският народ, заедно с партньорите си от Оста, понастоящем изпълнява в истинския смисъл на думата една европейска мисия, като се противопоставя с оръжие в ръка на пряка, сериозна и жизнена заплаха. Ние няма да се оставим да бъдем заблудени от воя на интернационалното еврейство в тази смела и гигантска борба срещу световната чума. Тази борба не може и не трябва да завърши иначе, освен с победа.

Битката при Сталинград, със своето трагично развитие, се превърна в символ на героичната съпротива срещу нашествието на степите. Поради тази причина тя беше от много голямо духовно значение за германския народ и произведе такъв ефект. Именно тук нашите очи се отвориха напълно за проблемите, които тази война ни налага за разрешаване. Ние не искаме и да чуем за фалшиви надежди и илюзии. Искаме да гледаме храбро фактите, колкото и ужасни да са те, тъй като досега в историята на нашата партия и на нашата страна винаги се е оказвало, че когато една опасност се осъзнае, тя скоро се превръща в преодоляна опасност. Под знака на героичната сталинградска съпротива стоят нашите по-нататъшни най-тежки отбранителни битки на изток. Отбраната на изток се нуждае от цялата наша мощ. Войната там е безмилостна, фюрерът я окачестви много добре, когато заяви, че от тази война няма да излязат победители и победени, а само преживели и унищожени. Германският народ го знае много добре. Със здравия си инстинкт по свой почин си пробива път през днешните духовни трудности, които войната създава. На изток германската нация воюва за своето цялостно съществуване. Ние водим тази война със съзнанието, че в нея народът защитава своите свещени блага, семействата си, децата си, градовете, селата си и наследството на своята двехилядигодишна култура и всичко онова, което прави живота ценен. Болшеvizмът, естествено, няма никакво разбиране за тези блага на нашия народ. Той няма разбиране и за собствения си народ. От 25 години Съветският съюз използва военния си потенциал в мащаб, какъвто ние въобще не можем да си представим. Терористичното еврейство е подчинило на целите си един двестамилionen народ, като е съчетало циничните си методи с тъпата жилавост на руската раса. Един цял народ на изток е принуден да води война. Мъже, жени и деца са не само заети във военната индустрия, но вземат участие и в самите сражения. Срещу нас са изправени, под натиска на терористичния ГПУ и под влияние на сатанинско-то отношение, което имат спрямо германците, двеста милиона души. Огромното количество танкове, които нападат през настоящата зима нашия източен фронт, са резултат на едно 25-годишно социално нещастие и мизерия на болшевишкия народ. Твърдо съм убеден, че болшевишката опасност може да бъде сломена, ако ние излезем на среща ѝ със същите или подобни на нейните методи (Викове: „Браво!“) Германската нация се намира днес пред най-сериозния въпрос на тази война, а именно: да вземе решение да използва всичко, за да може да запази всичко, което притежава и за да спечели всичко, което ѝ е необходимо за бъдещото и съществуване.

Духовната опасност, която представлява болшеvizмът за народите, е известна на всички. Даже неутралните страни я признават. Освен духовна опасност, болшеvizмът представлява за нас и за Европа и непосредствена военна заплаха. На нея не могат да се противопоставят само духовни аргументи. Ние не сме нито глупави, нито пък толкова късогледни, за да поведем борбата против болшеvizма с такива несъвършени средства. Решени сме да браним живота си с всички средства, независимо от това дали останалият свят съзнава необходимостта от тази борба или не. Моментът изисква тотална война. Трябва да се сложи край на буржоазната предвзе-тост, която действа на принципа: опери ми кожата, но гледай да не го измокриш (Всяко изречение се посреща

с все по-нарастващо одобрение.) Опасността, пред която стоим, е огромна. Също така огромни трябва да бъдат и са усилията, с които искаме да я преодолеем. Настъпил е часът да смъкнем меката ръкавица и да действаме с железен юмрук.

Вече не става въпрос да използваме богатия военен потенциал само на собствената ни страна, но и на онези важни европейски области, които са на наше разположение. Тези източници трябва да се използват изчерпателно. Съдбата на цяла Европа зависи от нашата борба на изток. Германският народ дава на разположение на тази борба ценната кръв на синовете си. Останалата част на Европа трябва да даде поне работата си за тази борба.

Ние дори не се сърдим, когато неприятелите ни в чужбина твърдят, че мерките, които прилагаме в тоталната война, приличали на онези, които болшевизмът прилага. Те лицемерно заявяват, че при тези обстоятелства войната срещу болшевизма ставала излишна. Обаче в случая не става дума за методи, а за постигане на целта, т.е. отстраняване на опасността. (Продължителни шумни одобрения.) Във всеки случай националсоциалистическото ръководство е решено на всичко. Ние ще действаме без оглед на това дали едни или други са съгласни с тези действия. Затова, че някои искат да водят почти мирновременен живот, ние не можем да отслабим военния потенциал на Германия и с това да попречим на воюването. Напротив, ние всички доброволно се отказваме от обикновените си навици, за да можем да засилим бързо и радикално военната си мощ. В Германия по този въпрос цари единодушно мнение. Всеки от нас съзнава, че ако загубим тази война, ще загубим всичко. Затова народът и управлението са решени твърдо да прибегнат до най-радикална самопомощ. Народът не упреква правителството, че постъпва безогледно, а напротив, че все още е много внимателно. (Шумни одобрения.) Ако днес попитате който и да е германец, той ще ви каже, че и най-крайната мярка е недостатъчно крайна, щом като с нея се цели изтръгване на победата.

Целият народ днес изнася тоталната война. Никой не може да се изплъзне от задълженията, които му се налагат. Когато на 30 януари тази година от същото това място обявих тоталната война, бях посрещнат с бурно одобрение. В това отношение фронтът, както и тилът, са единни с германското управление. Народът на драго сърце поема върху себе си най-големите тежести, щом като те са необходими за победата.

Разбира се, тези тежести трябва да бъдат равномерно разпределени между всички. (Бурни одобрения.) Не бива да се допусне за сметка на голямата част от народа, която търпи жертви и лишения, някои да се измъкнат от задълженията и отговорностите, които войната предявява към всекиго от нас. Мерките, които вземаме и ще вземаме, са пропити от духа на националсоциалистическата справедливост. Богатият и бедният, заемащият най-висок пост и обикновеният гражданин, всички без изключение ще бъдат привлечени в тоталната война. В този сериозен върховен момент всеки ще изпълни дълга си спрямо нацията. Ние сме сигурни, че така действаме според волята на германския народ. Всеки от нас предпочита да вложи по-добре повече, отколкото по-малко усилия, но да се постигне победата. Досега никога в историята някой народ не е загубвал някоя война поради това, че държавното управление е разполагало с повече войници и муниципии, отколкото са били необходими. Обратното обаче се е случвало.

Аз вече заявих публично, че от решително значение за войната е изпълнението на задачата за поставяне на разположение на фюрера чрез вземането на радикални мерки в страната на оперативни резерви - нещо, което ще даде възможност през пролетта и лятото да се поднови офанзивата и да се направи опит да се нанесе решителен удар на болшевизма. Колкото повече мощ сложим в ръцете на фюрера, толкова по-

унищожителен ще бъде този удар. Германският народ има цялото основание да мисли само за война. Това няма да допринесе за протакането ѝ, а само за по-скорошното и успешно завършване. Най-тоталната и най-радикалната война обикновено е най-кратката. Затова трябва да мобилизираме необходимите сили, с които страната разполага в достатъчно количество. Сложният бюрократичен начин на действие ще доведе бавно до целта. Часът наближава и изисква от нас бързина на действието. И по-рано, когато националсоциализмът се бореше срещу демократичната държава, и тогава избягахме мудната процедура. Нашата политическа стратегия бе: да умееш да си помогнеш сам. Време е всички да помогнем. И тези, които досега не са го сторили. Ние не можем да чакаме те сами да го сторят. Като алармен повик трябва да мине зовът ни през целия германски народ.

Милиони работни ръце трябва да започнат неуморна работа. Мерките, които сме взели и ще вземем, се отнасят до целия ни обществен и частен живот. Жертвите, които всеки поотделно ще поеме върху себе си, ще бъдат понякога много тежки, но те няма да бъдат нищо в сравнение с онези, които ще трябва да понесем, ако загубим войната. Много по-разумно е своевременно да се направи операцията, отколкото да се чака болестта да вземе застрашителни размери. Хирургът реже, не за да умъртви, а за да спаси живота на пациента.

Отново трябва да подчертая, че тези жертви трябва да бъдат най-справедливо разпределени между народа. Никой германец днес не се противопоставя на задълженията си, обаче, естествено, всеки би се дразнил, ако видеше, че има хора, които се опитват да се измъкнат от тях. (Одобрителни възгласи и викове „Браво!“) Националсоциалистическото държавно ръководство има моралния и държавно-политическия дълг да се противопостави с драконовски наказания срещу подобни опити. Никаква милост не бива да се допуска. Тя само би довела до обърканост в чувствата и възгледите на нашия народ и би предизвикала тежки поражения в обществения и военния морал. Поради всички тези съображения ние се виждаме принудени да проведем и редица мерки, които не са непосредствено свързани с войната, обаче са належащи за запазването на морала в родината и на фронта. Предвид нечовешките усилия и жертви, които войниците дават на фронта, те имат елементарното право да изискват никой, нито един, да не избегне задълженията си в родината. Не само фюрерът го иска, но и всеки честен и порядъчен германец. Тези, които работят по 10, 12 или 14 часа на ден не желаят да гледат мързеливци около себе си, които се изтягат и смятат работещите за глупави и недостатъчно изтънчени. Тилът трябва да остане чист и по дух. Нищо не бива да помрачава образа му. Поради тази причина се взеха някои мерки, например разпореждането да се затворят баровете и увеселителните нощни локали. Аз въобще не мога да си представя, че може да има хора, които да изпълняват педантично военните си задължения и да намират време да прекарват до късно през нощта в локали. Трябва да се заключи, че такива хора не вземат достатъчно сериозно задълженията си. Ние затворихме тези локали, защото те помрачаваха картината на войната. След нея пак ще действаме на принципа: живеи и остави и другите да живеят. През време на войната обаче меродавен е принципът: бий се и дай възможност и на другите да се бият!

Затварят се също и луксозните ресторанти. Може би има хора, които и във време на война мислят за чревоугодieto си. Ние не можем да се съобразяваме с тях. Когато на фронта войниците ни, като почнете от гренадира и свършите с фелдмаршала, ядат от походната кухня, мисля, че не изискваме много, като задължаваме всеки в родината да мисли за общността. След войната пак всички ще станем чревоугодници.

Затварят се също и всички луксозни магазини. Те се хвърляха в очи. Практически в тях нямаше много неща за купуване. Такива магазини, които нямат вече стока за продаване, а само употребяват електричество, отопление и работна ръка, са излишни. Това, което се спести от тях, ще се вложи главно в оръжейната индустрия, където всяка най-малка помощ е необходима.

Няма защо да мислим, че запазването на мирновременния вид ще импонира на чужденците. В чужбина импонира само германската победа! (Буйни викове на одобрение.) Ако ние победим, всеки ще търси приятелството ни. Ако обаче бъдем победени, то бихме броили приятелите си само на пръсти. Затова се отървахме от тези фалшиви илюзии. Хората, които бяха заети на всичките тези места и не вършеха нищо, ще бъдат използвани във военното стопанство, където ще допринесат много. Този процес ще привърши до 15 март. Безспорно той представлява гигантска реорганизация на целия ни стопански живот. При това ние не постъпваме безразборно. Ние вършим само това, което е необходимо, но го вършим бързо и решително.

Предпочитаме да носим няколко години закърпени дрехи, отколкото да дойдем до състояние, при което нашият народ столетия наред би ходил в дрипи. (Събранието дава шумен израз на одобрението си.) Каква нужда имаме днес от модните салони, които само употребяват осветление, отопление и работна ръка? След войната те отново ще започнат да работят. Каква полза от фризьорските салони, в които се извършва култ към красотата, който изисква много време и труд? В мирно време той е приятен и хубав, но по време на война - излишен. Нашите жени и момичета, когато един ден посрещнат връщащите се в родината победоносни войски, ще ги харесат такива, каквито са.

В държавните учреждения за в бъдеще ще се работи бързо и без всякакви бюрократични спънки. Много лошо е впечатлението, когато, след осемчасов труд, там се затваря на минутата. Не народът е за учрежденията, а обратно, учрежденията са предназначени за народа. Ще се работи дотогава, докато работата се свърши. Това е законът на войната. Щом като фюрерът може да работи така, длъжни са и държавните служители да го правят. Щом като в някои служби няма достатъчно работа за определеното работно време, една част от чиновниците трябва да минат във военното стопанство. С това пак ще се освободят сили, които могат да бъдат изпратени на фронта. Може би това ще бъде една причина, която ще накара чиновниците да работят по-бързо и по-сръчно. През войната трябва да се научим да работим не само бързо, но и акуратно. И войниците на фронта нямат време по цели седмици да обсъждат една мярка, да я предават от ръка на ръка или пък да я оставят да прашаса в папките. Те трябва да действат веднага, защото иначе рискуват да загубят живота си. Ние, които сме в тила, наистина с протакане няма да загубим живота си, но застрашаваме живота на целия германски народ.

Също и много работи, които нямат абсолютно нищо общо с войната, трябва да се прекратят - било в индустрията, било в администрацията. Много неща, които ни се струват смислени, през време на война губят значението си и дори изглеждат смешни. Когато например някои служби цели седмици обсъждат и обмислят въпроса дали думата акумулатор може да се замени с думата събирател и върху това се изписват цели папки с доклади и пр., то аз имам впечатлението, а вярвам, че и целият германски народ ще се съгласи с мен, че тези хора недостатъчно работят и че ще е много по-целесъобразно те да се изпратят на фронта или в оръжейните фабрики.

Въобще всички, които са в служба на народа, трябва да бъдат блестящ пример за него. Често и най-дребните неща могат да предизвикат недоволство. Възмутително е,

например, когато сутрин към 9 часа млади мъже и жени яздат в Тиргартен в Берлин и срещнат по пътя си някоя работничка, която е работила нощна смяна и сега бърза за къщи, очаквана от четири или пет деца. Картината на тази яздейща кавалкада може да предизвика само горчивина в душата на тази работничка. Затова забраних ездата в обществените паркове, докато трае войната. Мисля, че така действам в съгласие с фронта и с психологическите изисквания на войната. Войникът, който се връща в отпуск и остане само за един ден в Берлин, ще си състави много погрешна представа за столицата, ако се натъкне на подобна картина. Той няма да види стохилиядните трудолюбиви хора, заети дневно по 12-14 часа в оръжейните фабрики, а една весела компания от ездаци. Може да си представи човек с какво настроение ще се върне той на фронта. Всеки трябва да се съобразява със справедливите изисквания на биещия се и на работещия народ. Това го изисква военният морал.

Ние забранихме също така и дългото престояване по курорти. Недопустимо е някои мъже и жени по цели седмици да прекарват по курорти, занимавайки се с бръщолевене и с разпространяване на слухове, като заемат места, необходими за отдых на ранени и на цяла година работещи във фабриките работнички и работници. По време на война няма много място за празноскитане. До края на войната ние трябва да търсим радост само в труда и в борбата. Който не притежава това чувство за дълг, трябва да се принуди да го придобие. Право на почивка и отдых има само този, който е пострадал в бой или в работата си. От началото на войната и много преди това фюрерът не си е позволил нито един ден почивка. Щом като първият човек в страната така сериозно и отговорно схваща задълженията си, то всеки гражданин и всяка гражданка трябва да се съобразяват с това.

Правителството, от своя страна, прави всичко, за да даде на трудещия се народ в тези тежки времена възможност за отдых. Театрите, кината и концертните зали няма да намалят дейността си. Радиото ще разшири и разнообрази програмата си. Ние съвсем нямаме намерение да осъдим нашия народ на нерадостно и сиво настроение. Всичко, което запазва, калява и засилва бойността и работоспособността на народа е от жизнена необходимост. Аз разпоредих дори да се увеличат заведенията, които служат за духовна отмора на народа. Същото важи и за спорта. Днес той е достъпен не само за привилегироваи кръгове, а за целия германски народ. Неговата задача е да закали физическата сила на германеца, за да може той да е издръжлив в тежки времена.

Днес народът не желае да се занимава с празни работи. Не иска да си пилее времето в дреболии. Той знае какво и как трябва да го направи. Той иска спартански живот за всички, без изключение, фюрерът е най-блестящият пример за това. Целият народ трябва да му подражава. фюрерът познава само труд и грижи. Ние трябва да го освободим от тия тежести, които сме в състояние да поемем върху себе си.

Времето, което преживяваме, има много общо с времето на нашите борби за завземането на властта. И тогава постъпвахме така, както постъпваме днес. Заедно с народа ние преодоляхме всички мъчнотии. Заедно с него споделяхме несгодите си, затова те не ни се струваха тежки. Народът иска да бъде воден. Няма пример в историята в критичен час някой народ да е отказвал да се подчини на едно смело и решително водачество.

Във връзка с това тук искам да се спра и върху някои и други практически мерки, които вземаме, за да осъществим тоталната война.

Отнася се за осигуряване на войници за фронта, за осигуряване на работници и работнички за оръжейната индустрия. На тези две цели трябва да се подчини всичко

останало, дори и социалното ни равнище през време на войната.

Във връзка с тази акция трябва да бъдат отхвърлени много заявления за освобождаване от военна служба. Досега ние нямахме достатъчно специалисти на разположение и затова много от тях останаха немобилизирани. Мерките, които вземаме сега, целят да мобилизират всички налични сили. Затова се обръщам с апел към мъжете и жените, които досега още не са взели активно участие във военното стопанство. Жените се задължават да работят. И то всички, без изключение. Всеки, който се яви, е добре дошъл. Колкото повече доброволци се явят на вътрешния фронт, толкова повече войници ще можем да изпратим на фронта.

Враговете ни твърдят, че германските жени не са в състояние да заместят мъжа във военното стопанство. Може би в някои много тежки работи жената не може да замести мъжа. Но в останалото, дълбоко съм убеден, че германската жена е готова да заеме и изпълнява предано работата на всеки мъж, който тръгва за фронта. От години в германската военна индустрия работят много успешно милиони жени. Всички жени, които се поставят на разположение в тази индустрия, изпълняват своя дълг към фронта. Стотици хиляди жени се явиха вече, ще се явят още други стотици хиляди. С мерките, които вземаме, ние се надяваме да освободим в най-кратко време армии от работници, които ще освободят, от своя страна, армии от воюващи на фронта.

Ще трябва много да съм се излъгал в германските жени, ако Те не се вслушат в призива ни. Всяка, която се опита да се изплъзне от задълженията си, ще срещне презрението на целия народ. Никой не иска от жени, които не притежават нужните физически сили, да отидат на тежка работа в оръжейните фабрики. Има обаче хиляди работи във военната индустрия, за които не са необходими големи физически усилия и които всяка жена може да извършва.

Налага се също жените, които досега са имали прислуга, да се откажат от нея. Всяка жена може да се посвети на домакинството и на децата си, за да освободи прислужничката или пък да повери домакинството и децата на прислужничката, а самата тя да се постави на разположение на националсоциалистическата администрация. Естествено, животът тогава няма да е така удобен, както по-рано, в мирно време. Но ние днес сме във военно време. Когато победим, пак ще се радваме на приятен и удобен живот. Сега трябва да пожертваме удобствата си, за да стигнем до победата.

Най-добре ще разберат това жените на нашите войници. Те знаят, че най-добре ще подкрепят мъжете си на фронта, като поставят услугите си в служба на военното стопанство. Това най-вече се отнася до земеделието. Жените на селяните могат да дадат най-добрия пример. Във всички области работата трябва да се увеличи. Не бива да се оставя всичко на управлението. То може да дава само директивите и нужните закони. Народът ще изпълни със съдържание тези закони и ще ги оживи. Повелята е бързо да се действа под ръководството на Партията.

Днес важи лозунгът: доброволците да излязат на преден план. Като гаулайтер на Берлин аз се обръщам към моите берлински съгражданки с този призив. От избухването на войната насам те винаги са давали най-благороден пример за изпълнение на своя дълг. Вярвам, че и сега няма да се посрамят. Със своя практичен усет към живота и с жизнеността си те са си създали хубаво име в цял свят. Сега ще засилят мнението, което светът има за тях. Ние няма да се оплакваме от неприятностите и трудностите, които ни създава изключителното време, няма да разсъждаваме много, а ще действаме, защото това е не само берлински, но и германски обичай.

Няма да има нито една жена в цяла Германия, която да не се отзове на апела, който отправям днес към германските жени за подпомагане на фронта. Коя германка ще предпочете удобствата си пред дълга, който я зове? Кой немец би могъл, предвид на голямата заплаха, на която всички сме изложени, да мисли за собствените си нужди, а не изключително за необходимостите, които войната ни налага?

Аз отхвърлям с презрение упреците, които се правят в чужбина, че всичките тези мерки били подражание на болшевизма. Ние не искаме да подражаваме на болшевиките, ние искаме да ги победим и то със средства и методи, подходящи за тях. Германската жена най-добре ще разбере това, защото тя отдавна е прозряла, че войната, която днес водим на изток, защитава децата ѝ. Най-скъпото ѝ богатство се брани със свещена германска кръв. Германската жена трябва спонтанно да изрази солидарността си с мъжа в борбата, която водим. Тя трябва да се строи в редицата на хилядите работнички за благото на родината. Аз очаквам безброй много жени и мъже, които досега не са били заети с важна военна работа, да се запишат доброволци. Този, който бързо дава, дава двойно.

Едновременно с този процес понастоящем се извършва и едно огромно концентриране в нашето стопанство.

Никой не трябва да омаловажава сериозността на момента, като мисли, че противникът е още далеч от нашите граници. Съществува за нацията опасност и ние трябва да я отстраним на всяка цена. Зная, че голяма част от нашия народ ще трябва да понесе тежки жертви. Аз имам разбиране за тези жертви и правителството полага всички усилия да ги сведе до минимум, но винаги ще остане част от тях, които трябва да бъдат понесени. След войната, с помощта на държавата, ще възстановим всичко в по-голям и по-хубав вид.

Енергично отхвърлям възражението, че с тези мерки ние целим премахване на средното съсловие и монополизиране на стопанството. След войната средното съсловие ще бъде пак възстановено стопански и социално. Вземите сега мерки са изключителни мерки, наложени от войната. Те не преследват никакви структурни промени, а целят само крайната победа.

Не оспорвам, че седмиците, през които ще осъществяваме планираните мерки, ще бъдат тежки. Но по този начин си създаваме свобода на действие. Без да обръщаме внимание на заплахите и надутите фрази на неприятелите си, ще започнем неуморна работа и ще се подготвим за настъпващото лято. Аз съм щастлив, че мога да изложа тази програма пред германския народ, който не само че е готов да съдейства за провеждането ѝ, но и сам я желае. Ние трябва да използваме момента, за да се предпазим от възможни изненади.

През изтеклите години често в пресата в речите си вземах примери от епохата на Фридрих Велики. През време на третата война в Силезия Фридрих II е оставал понякога с войска само от пет милиона срещу деветдесет милиона европейци. И още през втората година от седемте тежки години претърпя поражение, което разклати цялата пруска държава. Той вечно страдаше от липса на войници и оръжие. Винаги прилагаше системата на подкрепа, но и винаги и неизменно следваше принципа да нанесе удар на неприятеля там, където му се удаваше случай. Не е важно, че понасяше поражения. Същественото е, че той винаги оставаше несломим срещу всеки удар на съдбата, и че желязното му сърце преодоляваше всякаква опасност. В края на седемгодишната война той, беззъб 51-годишен старец, измъчван от ишиас и хиляди други болести, остана победител на опустошеното бойно поле. Ние трябва да му подражаваме. Да останем

като него несломими при всички удари на съдбата, като него да изтръгнем победата и да не се отчайваме в борбата, която водим.

Убеден съм, че германският народ вътрешно е просветлен от трагичния съдбоносен удар при Сталинград. Германският народ погледна войната право в суровото й безмилостно лице. Той знае жестоката истина и е готов да следва фюрера и в най-големите трудности. (Всички се изправят като един човек и викат: „Водачо, заповядай ни, ние те следваме!“)

На наша страна в тази борба имаме верни и предани съюзници. Италианският народ, воден от своя велик Дуче, ще следва непоколебимо пътя към победата. Италианският народ е зрял за великите проблеми, които му поставя съдбата. В Източна Азия храбрият японски народ нанася удар след удар на англосаксонците. Три велики световни сили водят борба срещу плутократичната тирания и болшевишката заплаха.

Какво може да ни се случи като се излагаме на суровите изпитания на тази война с твърда решителност? Ние не се съмняваме в нашата победа. Докато нашият фронт на изток води гигантските сражения срещу напора на степите, нашите подводници се ширят из световните морета. Неприятелите ни губят тонажи, които с нищо не могат да компенсират. А през предстоящото лято неприятелят ще усети силата на нашето нападение. Германският народ е решен най-енергично да даде подкрепата си на фюрера.

Напоследък английските и американските вестници много се занимават с държането на германския народ в настоящата война. Според приказките им изглежда, че имат претенцията да познават по-добре народа ни, отколкото ние - водачите му - го познаваме. Те ни дават лицемерни съвети, какво трябва да правим и какво не, като се заблуждаваме, че днешният германски народ прилича на този от месец ноември 1918 година, когато той се остави да бъде измамен от техните изкусни съблазни. Не е необходимо да се оборва това предположение. То се отхвърля всекидневно от воюващия и трудещ се германски народ.

Днес аз искам да се обърна към целия германски народ с редица въпроси и да получа от него отговор. Когато на 30 януари моите искания получиха вашето одобрение, на следния ден английският печат заяви, че това било един пропаганден театър и че въобще не отговаряло на истинското настроение на народа. Сега пред мен седят редица ранени фронтовици с ампутирани ръце и крака, слепи, дошли със сестри от Червения кръст, всички те са мъже в разцвета на възрастта си. Между тях са и 50 носители на дъбовите листа на рицарския кръст на железния кръст - една блестяща делегация на нашия воюващ фронт. Зад тях следва блок от индустриални работници и работнички от берлинските танкови заводи. А по-нататък стоят партийни работници, войници от армията, лекари, учени, хора на изкуството, инженери, архитекти, учители, чиновници и служещи, едно гордо представителство на нашия духовен елит. Пред себе си виждам хиляди германски жени. Представени са младежите и възрастните. При изпращане на поканите никой не е пропуснат. Мога спокойно да кажа, че пред мен стоят представители и на фронта, и на родината. Вие, драги слушатели, представлявате тук цялата германска нация. Ще ви задам десет въпроса, на които вие заедно ще отговаряте пред нас и пред целия свят, особено пред нашите врагове, които също така ни слушат. (При задаване на въпросите цялото събрание скача на крака като наелектризирано и отговаря високо и спонтанно с „Да“. Никога досега огромното помещение на Шпортпаласт не е преживявало нещо по-грандиозно от тази демонстрация, израз на народната воля.)

Англичаните твърдят, че германският народ е загубил вяра в победата.

Аз ви питам: вярвате ли, заедно с фюрера и нас всички, в окончателната победа на германския народ? (Цялата зала потреперва от един единен вик на потвърждение.) Решени ли сте да следвате фюрера, каквото и да става чрез най-големи лични жертви? Готови ли сте да образувате зад сражаващите се войски една неустрашима фаланга до постигане на крайната победа?

Англичаните твърдят, че германският народ не желае да поеме върху себе си работата, която правителството изисква от него. Питам ви: готови ли сте да работите, ако фюрерът поиска това, десет, дванайсет или дори четиринайсет и шестнайсет часа в денонощие и да дадете последните си сили за победата?

Англичаните твърдят, че германският народ се противопоставя на мерките за тотална война, които взема германското правителство. Че германският народ не желаел тоталната война, а капитулацията. (Викове: „Никога, никога!”)

Аз ви питам: искате ли цялостна война? Искате ли тази цялостна война да бъде така радикално проведена, както въобще не сме си представяли досега?

Англичаните твърдят, че германският народ е загубил вярата си във фюрера. Аз ви питам: вашата вяра във фюрера днес по-дълбока и по-непоколебима ли е от всякога? (Всички скачат на крака като един и викат: „Водачо, заповядай ни и ние ще те следваме!”) Вашето решение да следвате фюрера по всички пътища и във всичко необходимо, което той прави за войната и за победата, не е ли по-изключително и по-абсолютно от всякога?

Шесто, питам ви: готови ли сте да дадете занаяд всички си сили, за да се доставят на източния фронт необходимите хора и оръжия и да се нанесе смъртоносен удар на болшевизма?

Седмо, питам ви: давате ли тържествено обещание на фронта, че днес, повече откогато и да било, родината е зад него с дух по-могъщ от всякога и че тази родина ще му даде всичко онова, което е необходимо, за да се спечели победата?

Осмо, питам ви: желаете ли вие, и особено жените, правителството да постанови германските жени да поставят на разположение на войната всичките си сили и те да се намесят навсякъде, дето това е възможно, за да освободят мъже за фронта, с цел да подкрепят по този начин своите съпрузи?

Девето, питам ви: одобрявате ли, ако това се наложи, най-решителни мерки срещу едно малцинство от дебнещи изпозвачи на положението и на търгаши, които в разгара на войната искат да изпозват лишенията, които понася народът? Съгласни ли сте, всеки, който върши престъпление срещу войната, да заплати с главата си?

Най-поем е, десето, питам ви: искате ли, според програмата на Националсоциалистическата партия, особено във военно време, да са в сила еднакви права и еднакви задължения за всички, като партията поема всички тежести върху плещите си и тия тежести да бъдат разпределени между тези, които заемат високи постове и онези, които стоят долу, между богатите и бедните?

(Всички тези въпроси получиха утвърдителен отговор с викове: „Да” и с безкрайни овации от страна на слушателите.)

Аз ви питах. Вие ми отговорихте. Чрез вашите уста се изразява волята на целия германски народ. Вие отправихте тези отговори и към нашите врагове, за да не си правят те фалшиви илюзии.

Още от първия ден на завземането на властта, през целите десет години на управление до днес, националсоциалистите са неразривно свързани с германския народ - най-мощният ни съюзник, който съществува на този свят. Този съюзник стои зад нас и е решен да спечели, заедно с фюрера, окончателната победа. Коя сила в света би могла да попречи на целта ни? Ето ни, впрочем, на път към крайната победа! Аз съм изправен днес не само като представител на правителството пред вас, но и като представител на целия народ. Около мен са всички ръководни партийци. Ние сме свързани неразривно помежду си. Ние всички, деца на нашия народ, сплотени във великия съдбоносен час, който преживява нацията ни, ви се кълнем, кълнем се на фюрера, че ще изковем от родината един волеви блок, на който водачът и биещите се войници могат сяпа да се доверят. Ние се задължаваме да вършим всичко, което е необходимо за крайната победа. Ще изпълним сърцата си с онзи горящ огън, който винаги ни е ръководил през годините на партийната борба.

Когато войната избухна, ние мислехме само за нацията. Всичко, което е от нейна полза и от полза за борбата, която води, трябва да бъде запазено, а всичко, което бе пречка в тази борба, отстранено от пътя ѝ. С ясен разум и горещо сърце искаме да пристъпим към разрешаване на проблемите, които войната сега ни поставя. С това крачим към крайната победа. Тя лежи в гранитната вяра към фюрера. Тази вечер аз посочих на цялата германска нация още веднъж нейния велик дълг. Фюрерът очаква от нас постижения, каквито досега въобще не сме познавали. Ние няма да го измамим. Както ние се гордеем с него, така и той трябва да се гордее с нас. В съдбоносни и тежки времена се разкриват истинските мъже, но и истинските жени. В такива моменти няма никакво основание жените да се третират като нежен пол. В такива времена и двата пола доказват бойката си решителност и духовна сила. Нацията е готова на всичко, фюрерът заповядва. Ние ще го следваме. Ние виждаме победата съвсем близо, трябва да протегнем ръка и да я хванем. Ние трябва само да решим да поставим всичко в нейна услуга. Това е повелята на часа. Лозунгът, прочее, ще бъде:

„Народе, стани! Нека бурята се развихри!“
(Последните думи на министъра са последвани от бурни овации.)